Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟ ΕΧΟΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ
60,000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 8—ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 6
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Α.Ο.Δ.Ο.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 6 Μαΐου 1907. | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ | ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 177—14

Τα Αποκαλυπτήρια Του Βουλγαρικού Κομιτάτου

Βουλγαρική συμμορία πρὸ ὀλίγου εἰσβαλοῦσα εἰς τὴν Μακεδονίαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἀξιωματικοῦ τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ, φέρουσα τὸ ψευδώνυμον «Μπαμπάτα». Ἡ συμμορία αὕτη, προ τοῦ ἐξέλθῃ τοῦ Βουλγαρικοῦ ἐδάφους, ἐφωτογραφήθη, ὡς ἀνωτέρω, ἐν Βάρνῃ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΡΙΤΗΣ

Εἶναι πολλὰ χρόνια ἀφόντας ἔγεινε ἡ ἱστορία, ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ. Ὁ Μικρὸς Κριτὴς σήμερα εἶναι γέρος μὲ παιδιὰ καὶ μ' ἀγγόνια, καὶ μὲ δίγονα, ἂν καὶ ἡ Μοῖρα δὲν ἄξίωσε νὰ χαϊδέψῃ δικό του παιδί. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα εἶναι. Τὰ παιδιά, τ' ἀγγόνια καὶ τὰ δίγγόνια, εἶναι τοῦ ἀδερφοῦ του, μικροτέρου του κατὰ τὴν ἡλικία· σὰν καὶ δικά του εἶναι.

Ὁ Μικρὸς Κριτὴς, Σπῦρος λεγόμενος, εἶταν καὶ δὲν εἶταν δέκα χρονῶν, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ, ἀκολουθῶντας τὸ ἀναγκαῖο ἔθιμο τῆς Πατρίδος του, ξεκίνησε γιὰ τὴν Ξενιτειὰ τὴν Κίρκη αὐτὴ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ κόσμου. Ὁ πατέρας του, ὁ κὺρ-Χρῆστος Κριτὴς λεγόμενος ἀπ' ὅλη τὴν ἐπαρχία, γιατὶ εἶταν πραγματικῶς ὁ δικαστής της, τὸν συνώδεψε ὡς τὰ Γιάννινα. Τὴν ὥραν τοῦ ξεχωρισμοῦ, ποῦ ὁ Ρόβας ὁ Καρβανάρης εἶχε ἑτοιμα τὰ μουλάρια του καὶ τ' ἄλογά του, καὶ φωνάζει σὰν ἄλλος δήμιος. **«Τὸ καρβάνι εἶν' ἕτοιμο!!!»** *ὅλοι οἱ συγγενίδες, ποῦ παρακολουθοῦσαν τοὺς ξενιτεμένους τους, τοὺς ξεμονάχεψαν καὶ τοὺς ἔλεγαν τὰ ὕστερα λόγια τοῦ ξεχωρισμοῦ. Εἶταν καμμιὰ εἰκοσαριὰ οἱ ξενιτεμένοι. Ἄλλος εἶχε μάνα, ἄλλος πανέρα, ἄλλος θειὸ ἢ θειά, καὶ ἄλλος μεγαλήτερο ἀδελφὸ ἢ ἀδελφή. Τί πικρὴ ὥρα, ἡ ὥρα τοῦ ξεχωρισμοῦ! ὅλο τὸ αἷμα μαζόνεται στὴν καρδιά, τὸ πρόσωπο σκυθρωπάζει, καὶ τὰ μάτια βουρκόνουν ἀπὸ δάκρυα.*

«Κι' ὁ ζωντανὸς ξεχωρισμὸς παρηγοριὰ δὲν ἔχει». Λέγει τὸ ἠπειρωτικὸ τραγούδι. Ἀλήθεια δὲν ἔχει παρηγοριὰ ὁ ζωντανὸς ὁ ξεχωρισμός! Χάνει ἀπὸ τὰ μάτια του ἕναν ἄνθρωπο ζωντανό, κι' ἐκεῖνος, ποῦ φεύγει καὶ πάει, κι' ἐκεῖνος ποῦ μένει πίσω, καὶ δὲ χάνει ἕναν πεθαμένο.

Ὁ Καρβανάρης ὁ Ρόβας ἔσχισε ἀπὸ τὴ μιὰ τὴν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τὴν πλατύχωρη αὐλὴ τοῦ χαριοῦ, κι' ἔλεγε: «Τελειώσατε γλήγορα! πέρασε ἡ ὥρα». Πῶς περνοῦν γλήγορα οἱ ὧρες τοῦ ξεχωρισμοῦ! Οἱ καρδιὲς χτυποῦσαν δυνατώτερα, τὰ μάτια δάκρυζαν καὶ κάπου κάπου ἀκούονταν καὶ ξεφωνητὸ μάνας ἢ ἀδερφῆς. Πῶς περνοῦν γλήγορα οἱ ὧρες τοῦ ξεχωρισμοῦ! Καὶ φτερὰ ἂν εἶχαν, δὲν θὰ περνοῦσαν, καὶ δὲν θἄφευγαν γληγορώτερα!

Τέλος ὁ Καρβανάρης ὁ Ρόβας καβαλήκεψε ἕνα χρυσοκάπουλο μουλάρι καὶ χτυπῶντάς το μὲ τοὺς φτερνιστῆρές του, πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν ὀρθάνοιχτη θύρα τοῦ χανιοῦ, σὰν ἀστραπή. Ὅλοι οἱ ξενιτεμένοι ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν μὲ τοὺς δικούς τους καὶ καβαλήκεψαν κι' αὐτοὶ μὲ μάτια θολωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ πόνου τῆς πατρίδας, τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τῶν δικῶν τους, κι' ἔκαναν τὸ σταυρό τους. Τὸ «ἔχετε γειὰ» κι' «ὥρα καλὴ» καὶ «καλὴ ἀντάμωση νὰ δώσῃ ὁ Θεός!» διασταυρόνονταν ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ. Μιὰ μάνα, πικρόμενα ἔστησε μυρολόγι:

«Ἀνάθεμά σε ξενιτειὰ καὶ τρισανάθεμά σε,
Ποῦ μοῦ κρατᾷς τὸν ἄνδρα μου ἀκέρια δέκα χρό-
[νια,
Κι' ἐφέτος μ' ἀποπλάνεψες μοῦ παίρνεις καὶ τὸ
[γυιό μου!...»

Τὴν ὥρα, ποῦ ὁ Σπῦρος δρασκελοῦσε τὴ θύρα τοῦ χανιοῦ, τοῦ φώναξε ὁ πατέρας του, μὲ παραπονετικὴ φωνή:

—Σπῦρό μου στάσου, νὰ σοῦ εἰπῶ δύο λόγεια ἀκόμα...

Ὁ Σπῦρος σταμάτησε τὸ μουλάρι κι' ὁ κὺρ' Χρῆστος μαραμένος ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ ξεχωρισμοῦ τοῦ πρώτου παιδιοῦ του, καὶ τοῦ πλιὸ ἀγαπημένου ἀπ' ὅλα, τοῦ λέγει:

— Παιδί μου! Ἄμα σκαπετήσῃς τὸ Μέτσοβο εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι ποιδί μου εἶναι τὸ ἴδιο. Δὲ σὲ ξέρει κανένας. Ἀλλὰ σὺ νὰ μὴ λησμονήσῃς ποτὲ ὅτι εἶσαι παιδί μου. Μακρυὰ ἀπὸ ψέμα, κλεψιά, φονικὸ καὶ ξένη γυναῖκα! Καὶ 'στὸ βάθος τῆς θάλασσας κι' ἂν βρεθῆς νὰ μὴ χάσῃς τὴν ἐλπίδα σου ἀπὸ τὸν Θεό! Καὶ βασιλιᾶς ἂν γείνῃς νὰ μὴ λησμονήσῃς τὴν πατρίδα σου. Τἄκουσες παιδί μου;

— Τἄκουσα, πατέρα μου!

— Ὥρα σου καλὴ τώρα! Ὁ Θεὸς κι' ἡ εὐχή μου μαζύ σου!

Τὸ παιδὶ χτύπησε τὸ μουλάρι του γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ ξεμακρυσμένο καρβάνι, κι' ὁ πατέρας σωριάστηκε 'στὸ πεζούλι τοῦ χανιοῦ, κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν τὰ μάτια του, τὰ βρύσες.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ὁ κὺρ Χρῆστος βρίσκονταν 'στὸ χωριό του καὶ δίκαζε τοὺς πατριώτες του, ποῦ ἔτρεχαν σ' αὐτὸν νὰ βροῦν τὸ δίκιο τους, κι' ὁ Σπῦρος εἶχε σκαπετήσει τὸ Μέτσοβο κι' ὅσους ἀπαντοῦσε στὸ δρόμο, κανένα δὲν γνώριζε, κι' οὔτε τὸν γνώριζαν!

Τὸ καρβάνι τραβοῦσε γιὰ τὴν Πόλη, ὅλο τῆς στερεᾶς. Εἴκοσι μέρες χρειάζονταν τότε νὰ πάῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ Γιάννινα στὴν Πόλη, δὲν τύχαινε στὸ δρόμο κανένα ἀμπόδιο. Εἶχαν περάσει δέκα μέρες δρόμο πέρα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη χωρὶς νὰ τοὺς τρέξῃ κανένα κακό. Εἶταν ὅλοι ἀγαπημένοι, ὅλοι μιὰ χαρὰ καὶ περνοῦσαν τὸν δρόμο τους τραγουδῶντας καὶ κουβεντιάζοντας σὰν ἀδέλφια. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα μπῆκε ὁ διάβολος στὴ μέση. Τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὸ καρβάνι εἶχε πέσει ἡ σακούλα του μὲ ὅ,τι χρήματα εἶχε, καὶ τὴν εἶχε βρεῖ ἕνας ἄλλος, ἀπὸ τοὺς εἴκοσι συνταξιδιῶτες, καὶ τοῦ τὴν ἔδωκε, κρατῶντας τὰ μισὰ γιὰ βρετικά. Ἐκεῖνος ποῦ εἶχε χάσει τὴν σακούλα γύρευε ἀκέριο τὸ χρηματικὸ ποσό, ποῦ εἶχε μέσα, κι' ἐκεῖνος ποῦ τὴν εἶχε βρεῖ δὲν τῶδινε, λέγοντας ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ βαστάξῃ τὰ μισὰ γιὰ βρετικά, κι' ἀπὸ λόγο σὲ λόγο πιάστηκαν, κι' ἄρχισαν νὰ χτυπιοῦνται στὰ γερά, φωνάζοντας: «βιό μου», ἕνας καὶ «δίκιο μου!» ὁ ἄλλος. Μπῆκαν οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς χωρίσουν, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ χωρίστηκαν σὲ δυό: ἄλλοι μὲ τὸν ἕναν κι' ἄλλοι μὲ τὸν ἄλλο. Ἐκεῖνος ὁποῦ εἶχε βρεῖ τὴ σακούλα ἐπέμενε νὰ βαστάῃ τὰ μισά, λέγοντας:

— Δικαιοῦμαι νὰ βαστάξω τὰ μισά, διότι, ἂν δὲ φανέρονα ὅτι ηὗρα τὴν σακούλα, μποροῦσα νὰ τὰ φάω ὅλα τὰ χρήματα, ποῦ εἶχε μέσα.

Ἐκεῖνος πάλι ποῦ τὴν εἶχε χάσει ἐπέμενε νὰ τὰ ζητάῃ ὅλα, λέγοντας:

— Δὲν δικαιοῦσαι νὰ μοῦ βαστάξῃς τὰ μισά, διότι δὲν εἴμεστε ἀπ' ἄλλο καρβάνι σὺ κι' ἀπ' ἄλλο ἐγώ, ἀλλ' εἴμεστε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ καρβάνι· κι' εἴμεστε συντρόφοι, κι' ὡς συντρόφοι εἴμεστε ἀδέρφια καὶ ὑποχρεούμεστε ὁ ἕνας νὰ βοηθάῃ τὸν ἄλλο, κι' ὄχι νὰ κερδίζουμε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Φιλονεικῶντας-φιλονεικῶντας ἔφτασαν σ' ἕνα χάνι, ἡσύχασαν λίγο, ὅσο νὰ φᾶν, κι' ἤρχισαν πάλιν τὴν φιλονεικία. Ἔδωσε πῆρε ὁ Ρόβας, ὁ Καρβανάρης νὰ τοὺς εἰρηνέψῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε· καὶ τὰ δυὸ τὰ μέρη εἶχαν κάποιο δίκαιο, τὸ καθένα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἡ φιλονικεία κατάληξε στὰ χέρια, καὶ μέσα στὸ μαλλοτράγμα, κάποιος εἶπε μὲ πόνο καρδιακό:

— Ε! καὶ νὰ ξεφύτρωνες, Θεέ μου, τὸ κριτή μας, τὸν κὺρ-Χρῆστο, ἐδῶ πέρα, ἀπὸ καμμιὰ μεριά, πῶς θἄφευγε ὁ τρισκατάρατος ἀπὸ τὴ μέση μας, καὶ πῶς θὰ γένονταν ὅλα μέλι γάλα!

— Ἀχ! ποῦθε νὰ εἶταν καημένε, εἶπε ἕνας ἄλλος τους—σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ εἰρήνευαν τὰ πάντα.

— Μοῦρθε μιὰ ἰδέα—εἶπε ἕνας ἄλλος...

— Τί;—τὸν ρώτησε τέταρτος.

— Τί;... Ἔχομε τὸ παιδί του ἐδῶ πέρα...

— Καὶ σὰν τῶχομε;

— Νὰ τὸ βάλωμε στὴ θέσῃ τοῦ πατέρα του... κριτή.

— Μπρὲ ἀλήθεια! Νὰ τὸ βάλωμε κριτή. Ἂν καὶ μικρὸ ἀκόμα, θὰ ξέρῃ νὰ εἰπῇ κἄτι, ὡς παιδὶ τοῦ κριτῆ μας.

— Σπῦρο! — φώναξε — Σπῦρο! Τί γίνεται ὁ Σπῦρος τοῦ κὺρ-Χρήστου;

Ὁ Σπῦρος δὲν ἀκούονταν, τὸν εἶχε καταβάλει ὁ κόπος τοῦ δρόμου, κι' ἅμα ἔφαγε κούμπησε στὸν τοῖχο κι' ἀποκοιμήθηκε, ἔχοντας προσκέφαλο τὸ δισάκι του, στρῶμα τὴ βελεντζοῦλα του καὶ σκέπασμα τὴν κάππα του.

Ἡ πρόταση ν' ἀναθέσουν τὴν κρίση στὸ παιδί, εἶχε γείνει δεχτὴ ἀπ' ὅλη τὴ σονοδεία.

— Ναί, ναί! — ἀκούονταν ἀνάμεσα στὲς κουβέντες τους—νὰ ξυπνήσωμε τὸ παιδὶ νὰ τοὺς κρίνῃ. Εἶνε παιδὶ τοῦ πατέρα του...

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καρβανιοῦ, ὁ Ρόβας ἀκούοντας ὅτι ἤθελαν νὰ ξυπνήσουν τὸ παιδὶ γιὰ νὰ κάμῃ τὴν κρίση, καὶ παίρνοντας τὸ πρᾶγμα γι' ἀστεῖον, τοὺς εἶπε:

— Τὶ λόγια, ὠρὲ, εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε; Ἀφῆστε τὸ παιδὶ νὰ κοιμηθῇ. Τὶ ξέρει αὐτό;

— Ὄχι! ὄχι!— ἐφώναξαν πολλοὶ—πρέπει νὰ τὸ ξυπνήσωμε τὸ παιδί.

Δυὸ τρεῖς ἄρχισαν νὰ ξυπνοῦν τὸ παιδί, ποῦ κοιμῶνταν βαρυά. Ὕπνος παιδιακίσιος καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ δρόμο. Τοῦ φώναζαν καὶ τοῦ τραβοῦσαν ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ ξυπνήσουν. Τέλος τοῦ ἔβαλαν ταμπάκο στὴ μύτη κι' ἔτσι τὸ ξύπνησαν. Τὸ παιδὶ φτερνίστηκε, ἄνοιξε, τὰ μάτια του, κύτταξε γύρω γύρω καὶ τὸ πῆρε τὸ παράπονο.

—Γιατὶ παραπονιέσαι, ὠρέ;—τοῦ εἶπε ὁ Ρόβας.

— *Ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου, ὅτι εἶμουν στὸ σπίτι μου μὲ τὸ πατέρα μου καὶ μὲ τ' ἀδέρφια μου..*
—Μάνα δὲν εἶχα.
Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.
— Μπρὲ κριτὴ ποῦ σοῦ τὸν διάλεξαν ! Εἶπε μόνος του ὁ Καρβανάρης.
— Ξέρεις γιατὶ σὲ ξυπνήσαμε, Σπῦρο ; τοῦ εἶπε ἕνας ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ τὸν ξύπνησαν.
— Ποῦ νὰ τὸ ξέρω ; — εἶπε ὁ Σπῦρος τρίβοντας τὰ μάτια του.
— Σὲ ξυπνήσαμε γιὰ νὰ μᾶς κάμῃς τὴν κρίση τῆς φιλονικείας.
Τὸ παιδὶ τὸν κύτταζε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.
— Μπρὲ, τί σᾶς ἔφταιγε τὸ καημένο καὶ τοῦ χαλάσατε τ' ὄνειρο, εἶπε ὁ Καρβανάρης. Ἄϊντε παιδί μου, κρίνε τους — εἶπε ὁ γεροντότερος ταξειδιώτης τοῦ καρβανιοῦ.—Γνωρίζεις τὴν αἰτία. Ἀπ' αὐτοῦ θὰ καταλάβωμε, ἂν θὰ γένῃς σὰν τὸν πατέρα σου.
Τὸ παιδὶ καλοκάθησε σταυροπόδι, κι' εἶπε στοὺς μαλλωμένους μὲ ὕφος ἀληθινοῦ κριτῆ :
— Ἐλᾶτε ἐδῶ !
Πῆγαν κ' οἱ δυὸ μπροστά του μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.
—Ξέρετε ποῦ εἴμεστε ;—τοὺς ρώτησε σοβαρά.
Ὁ Καρβανάρης ἄνοιξε τὰ μάτια του προσεχοντας ν' ἀκούσῃ καλήτερα. Οἱ μαλλωμένοι δὲ μιλοῦσαν.
Νὰ σᾶς εἰπῶ ποῦ εἴμεστε. Εἴμεστε κακορρίζικοι, δέκα μέρες μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό μας εἴμεστε ξένοι παντάξενοι ! Δὲ μᾶς γνωρίζει κανένας ἐδῶ γύρω ! Ἡ Ξενιτειὰ μᾶς ἀδερφόνει ὅλους . . .
Ὁ Καρβανάρης ἤρχισε ν' ἀπορᾴῃ μὲ τὴν νοημοσύνη τοῦ μικροῦ κριτῆ καὶ λέγῃ μέσα του!
—Μπρὲ τὸ παλιόπαιδο! Αὐτὸ εἶναι οοφό :
—Θέλετε νὰ σᾶς κάμω τὴν κρίση ;— τοὺς ρωτησε σοβαρὰ σοβαρά.
—Θέλομε!—τοῦ ἀπολογήθηκαν, — κι' ὅ,τι μᾶς πῆς θ' ἀκολουθήσωμε. Ἔτσι κάναμα καὶ τὸν πατέρα σου.
—Γιὰ νὰ σᾶς κάμω τὴν κρίσῃ, πρέπει πρῶτα ν' ἀγκαλιαστῆτε καὶ νὰ φιληθῆτε κι' ὕστερα νὰ σᾶς κρίνω.
Οἱ δύο μαλλωμένοι κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον περίλυποι, σὰ νὰ ντρέπονταν νὰ κάμουν ἐκοῖνο, ποῦ τοὺς ἔλεγε.
Οἱ ἄλλοι, βλέποντας τὸ δισταγμὸ τους, τοὺς φωναζαν:
—Κάνετε ὠρὲ, ὅπως σᾶς λέγει ὁ κριτής! Τί καμαρώνετε !
Οἱ μαλλωμένοι ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν κλαίοντας.
—Πηγαίνετε τώρα!—εἶπε τὸ παιδί—τελείωσε ἡ κρίση μου.
—Καὶ πῶς τελείωσε ;— εἶπαν οἱ πολλοὶ ὁ ἕνας κρατάει κι' ὁ ἄλλος ἔχει νὰ λάβῃ.
—Τελείωσε—ε πε τὸ παιδί.—Ἡ διαφορά τους εἶταν τὸ μῖσος. Ἀφοῦ μπῆκε ἡ ἀγάπη ἀνάμεσά τους, τὸ μῖσος ἔφυγε καὶ τὸ δίκιο ἔρχεται μόνο του.
Καὶ πραγματικῶς ἐκεῖνος ποῦ βαστοῦσε τὰ μισὰ τὰ χρήματα, τἄβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του καὶ τἄδωσε στὸν ἄλλο, ποῦ τὰ ζητοῦσε, λέγοντας :
—Πάρτα ἀδερφέ !
Κι' ἐκεῖνος ποῦ τὰ ζητοῦσε τἄπολογήθηκε :
— Ὄχι, ἀδερφέ, ὅλα ! Βάστα τὰ βρετικά σου. Κράτα ὅσα θέλεις, κράτα τα κι' ὅλα....
— Ὄχι ! ὄχι, εἶναι δικό σου βιό—εἶπε ἐκεῖνος, ποῦ τὰ εἶχε βρεῖ. — Μακρυὰ ἀπὸ ἐμένα τὸ ἄδικο !
— Πάρτα ὠρὲ.—τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι— ἀφοῦ σοῦ τὰ δίνει ὁ ἄνθρωπος.
Τὰ πῆρε τότε ἐκεῖνος καὶ τὰ ἔβαλε στὴ σακούλα, καὶ ἀφοῦ τὴν ἔβαλε στὸν κόρφο του ξαναγκαλιάστηκε καὶ ξαναφιλήθηκε μὲ τὸν ἀντίθετό του.
— Εὖγε ! εὖγε ! Σπῦρο—φώναξαν οἱ ἄλλοι— εἶσαι ἀληθινὸ παιδὶ τοῦ κὺρ-Χρήστου ! καὶ πῆγαν ὅλοι καὶ τὸ φίλησαν τὸ παιδί, καὶ εὐχήθηκαν νὰ προκόψῃ.
Ὁ Καρβανάρης ὁ Ρόβας, ποῦ κορόϊδευε πρῶτα τὸ μικρὸ κριτὴ, πῆγε καὶ τὸν ἀγκάλιασε κι' αὐτὸς καὶ τὸν φίλησε λέγοντάς του :
— Παιδί μου, νὰ μὲ σχωρέσῃς. Ἐγὼ εἶμαι μεγάλος στὰ χρόνια καὶ σὺ μεγάλος στὸ νοῦ. Μιὰ μέρα θὰ γείνῃς ἀφέντης.
Καὶ πραγματικῶς ἔζησε καὶ πρόκοψε, κι' ὅλοι οἱ συνταξιδιῶτές του ἔγειναν ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ὑπηρέτες του.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Ζοῦσε μιὰ φορά, στὰ περίχωρα τοῦ Annecy ἕνας πλούσιος χωρικός, ποῦ εἶχε ἕνα σπίτι μ' ἕνα ὡραῖον περιβόλι γεμάτο καρποφόρα δένδρα, τὸ ὁποῖον ἔφτανε εἰς τὴ λίμνη. Σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι ἤτανε μιὰ κερασιὰ ποῦ ἔκανε τὰ καλλίτερα κεράσια τοῦ τόπου. Μονάχα κάθε χρόνο πρὶν νὰ προφτάσῃ ὁ νοικοκύρης νὰ κόψῃ τὰ γινομένα κεράσια, κάποιος τὰ ἔτρωγε τὴν νύχτα καὶ δὲν ἄφηνε παρὰ τὰ κουκούτσια γιὰ αὐτόν. Ὁ χωρικὸς αὐτὸς εἶχε δύο γυιοὺς τὸν Ἀνρὶκ καὶ τὸν Μορισέ· ἀπεφάσισε λοιπὸν μόλις ἔγειναν τὰ κεράσεα νὰ βάλῃ τὸ μεγάλο γυιό του Ἀνρὶκ νὰ φυλάξῃ ὅλη τὴν νύχτα κοντὰ στὴν κερασιά, γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν κλέφτη, ἀλλ' αὐτὸς ἤτανε φοβερὸς ὑπναρᾶς καὶ ἔτσι πρὶν φτάσουνε τὰ μεσάνυχτα, ἀποκοιμήθηκε καὶ τὰ ξημερώματα ποῦ ξύπνησε ηὗρε πάλι φαγομένα τὰ κεράσια.

Τὸν ἄλλο χρόνο τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ μικρότερος ὁ Μορισὲ πῆγε τὴν νύχτα νὰ φυλάξῃ τὰ κεράσια. Αὐτὸς δὲν ἐκοιμότανε εὔκολα, ἔπειτα ἀγαποῦπε καὶ μιὰ ὄμορφη γειτονοπούλα του τὴν Διονυσία καὶ ἤθελε νὰ τῆς πάῃ ἕνα πανεράκι κεράσια τὸ πρωί. Τὰ φύλαγε λοιπὸν καλά.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἤτανε πανσέληνος, εἶδε νὰ κουνιέται τὸ ψηλὸ χορτάρι καὶ παρουσιάστηκε ἕνα μεγάλο φεῖδι μὲ μάτια λαμπερὰ σὰν σμαράγδια, τὸ ὁποῖον πήγαινε ἴσια στὴν κερασιά. Τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ φεῖδι ἄρχισε νὰ κουλουριάζεται τριγύρω στὴν κερασιὰ ὁ Μορισὲ τὸ σιμάδεψε καὶ ἔρριξε τὴν σαίτα του μέσα στὸ λαμπερὸ μάτι του.

Τὸ φεῖδι σφύριξε ἀπὸ πόνο καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ φάνηκε. Μόλις ξημέρωσε ὁ Μορίσε εἶδε πῶς τὸ χορτάρι εἶχε σημάδια ἀπὸ αἷμα φώναξε τὸν ἀδελφό του καὶ οἱ δύο ἀκολουθοῦντες τὰ σημάδια ἔφτασαν στὴν ἄκρη τῆς λίμνης.

—Βέβαια ἔπεσε μέσα στὸ νερό, ἀλλὰ θὰ τὸ πιάσω ζωντανὸ ἢ πεθαμένο.

Ἔδεσε ἕνα σκοινὶ στὴ μέση του καὶ εἶπε στὸν ἀδελφό του πως ἀπεφάσισε νὰ κατέβῃ μέσα στὴ λίμνη.

—Σὺ τοῦ εἶπε, περίμενέ με μέσα στὸ περιβόλι καὶ ἄμα θὰ δῆς νὰ κουνιέται τὸ σκοινί, ἀνέβασέ με γλήγορα.

Καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ σιγά, σιγά, μέσα στὸ νερὸ ποῦ ἔλαμπε. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο διέκρινε ἕνα φῶς σ' ἕνα ἄνοιγμα τοῦ βράχου, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἔξαφνα βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ μιὰ πόλι. Ἡ πόλις αὐτὴ ἡ χτισμένη κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὲς πόλεις τῆς Σαβοΐας, μονάχα τὰ ὑγρὰ καὶ χορταρισμένα σπίτια της πῶς φαίνουνται σὰν νὰ ἤτανε χτισμένα πρὸ ἑκατῶν χρόνων.

Ὁ Μορισὲ πῆρε τὸν πρῶτο δρόμο ποῦ βρέθηκε μπροστά του καὶ ἔφτασε σὲ μιὰ πλατεῖα, φυτεμένη μὲ φιλλύρες. Στὴ μία ἄκρη ἤτονε χτισμένο ἕνα παλάτι μαρμαρένιο. Ἐκεῖ μέσα στὴν ἡσυχία ἄκουσεν ἕνα ἦχο σὰν μακρυνὸ τραγοῦδι. Τότε ἀπὸ περιέργεια μπῆκε στὸ παλάτι καὶ ηὗρε στὴν πρώτη κάμαρα μιὰ ὤμορφη κοπέλλα νὰ στρίβῃ πράσινο μετάξι μὲ τὸ κοραλένιο ἀδράχτι της καὶ νὰ σιγοτραγουδάῃ. Ἤτανε ἄσπρη σὰν κρίνος τοῦ νεροῦ καὶ τὰ μάτια της εἶχανε τὸ χρῶμα τοῦ σμαραγδιοῦ τοῦ νεροῦ. Τὰ ξέπλεχτα μαλλιά της εἶχανε χρῶμα πολὺ σπάνιο, μοιάζανε σὰν τὰ φύλλα τῆς λεύκας ὅταν φυσάῃ ἀέρας καὶ τ' ἀναποδογυρίζῃ.

— Καλημέρα, ὤμορφη τῆς λίμνης, τῆς εἶπε ὁ Μορισέ.

— Καλημέρα, ὄμορφο παλληκάρι! ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὴ γῆ, ἐκεῖ ἐπάνω.

— Καὶ τί κάνεις ἐδῶ;

— Περπατῶ.

— Δυστυχισμένε φίλε μου, κακὰ ἐδιάλεξες τὸν περιπατό σου. Αὐτὴ ἡ πόλη εἶνε στὴν ἐξουσία ἑνὸς φοβεροῦ θεριοῦ, στὸ ὁποῖον καὶ ὁ βασιλιᾶς, ὁ πατέρας μου, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούῃ. Κάθε μέρα τοῦ παραδίνουνε μία κόρη εἴκοσι χρόνων, σήμερα εἶνε ἡ σειρά μου, καὶ σ' αὐτὴν τὴν πλατεῖα ποῦ πέρασες γιὰ νὰ 'ρθῆς ἐδῶ, τὸ τέρας θὰ μὲ κατασπαράξῃ ἀπόψε.

—Αὐτὸ εἶνε μεγάλο ἄδικο, εἶπεν ὁ Μορισέ.

Καὶ καθὼς τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμό, σήκωσε καὶ ἐκείνη τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταζε· τὰ βλέμματά τους συναντηθήκανε καὶ ἀγαπηθήκανε ἀμέσως.

—Σ' ἀγαπῶ, τῆς εἶπε, καὶ σοῦ ὁρκίζομαι πῶς τὸ θεριὸ δὲν θὰ σὲ φάῃ ἀπόψε· θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μαζῆ μου.

—Ἀγαπημένε μου, τί συλλογίζεσαι νὰ κάμῃς ;

—Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλιά. Ἀπόψε θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ στὴν πλατεῖα, τὴν ὥρα ποῦ θὰ 'ρθῆ καὶ θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ φαγητὸ δικό μου.

Καὶ ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ ἀκόνιζε τὶς σκίτες του πάνω στὰ ὑγρὰ μάρμαρα τῆς σκάλας.

Τὴν ἰδια βραδιὰ ἐνῷ ἡ πριγκηπέσσα πήγαινε στὴν πλατεῖα μαζῆ μὲ τὸν δύστυχο πατέρα της, εἶδε μεταξὺ τοῦ λυπημένου κόσμου, ποῦ ἐπερίμενε ἐκεῖ καὶ τὸν Μορισὲ πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο· τὴν κύτταξε μὲ γλύκα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε ἀπὸ τὸ ποιὸ σκοτεινὸ μέρος τὸ φοβερὸ θοριὸ καὶ ὁ Μορισὲ ἀναγνώρισε τὸ φεῖδι τοῦ περβολιοῦ τοῦ πατέρα του. Τὸ ἕνα του μάτι ἔτρεχε ἀκόμη αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴν τῆς περασμένης νύχτας. Τότε ὁ Μορισὲ ἑτοίμασε τὴν σαίτα του, τὴν ἔρριξε καὶ χτύπησε τὸ τέρας, καθὼς προχωροῦσε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, γιὰ νὰ φάῃ τὴν πριγκηπέσσα. Στριφογύρισε ἕνα δύο φορὲς καὶ ἔπεσε πεθαμένο πάνω στὰ μάρμαρα. Μιὰ φωνὴ χαρᾶς ἀπὸ ὅλο τὸ πλῆθος ἐχαιρέτησε τὸν ἀπελευθερωτήν, καὶ ὁ γέρος βασιλιᾶς τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κ' ἐκεῖ ἐμπρὸς σ' ὅλον τὸν κόσμο, τοῦ ὁποσχέθηκε τὴν κόρην του γιὰ γυναῖκα.

Παντρεύτηκαν τὴν ἴδια βραδιὰ καὶ ἀμέσως ὁ Μορισὲ μὲ τὴν ἀγαπημένη του ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸ σκοινί, ἀλλὰ δὲν τὸ ηὗρε πλεον· ὁ ἀδελφός του βαρέθηκε νὰ τὸν περιμένῃ βέβαια, τὸ τράβηξε καὶ ἔφυγε.

Τότε ὁ βασιλιᾶς διέταξε ἐμέσως δύο φτερωτὰ ψάρια νὰ φέρουνε στὴ γῆ τὸ νέο ζευγάρι καθισμένο μέσα σ' ἕνα κογχύλη. Τὸ ἀνέβασμα ὅμως δὲν ἤτονε τόσο γλήγορο ὅσο νόμιζαν, γιατὶ τὰ ψάρια δὲν ἤξεραν καλὰ τὸ δρόμο. Οἱ δύο ἐρωτευμένοι δὲν ἤτονε δυσαρεστημένοι γιὰ αὐτό, καὶ ὁ Μορισὲ ὡρκίζονταν στὴ γυναῖκά του πῶς θὰ τὴν ἀγαπάῃ πάντα.

—Ἀγαπητέμου φίλε. τοῦ ἔλεγε ἡ Λίλια, — αὐτο ἤνονε τὸ ὄνομα τῆς πριγκηπέσσας, —δὲν ξέρω τίποτα ἀπὸ τὴ γῆ. δὲν εἶμαι ὅπως ἡ ἄλλαις γυναῖκες ἐκεῖ ἐπάνω καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν ἀρέσω στὴν οἰκογένειά σου... Δὲν θὰ μὲ βαρεθῆς ἀρά γε καμμιὰ φορά ;

Τῆς ἔκλεινε τὸ στόμα μ' ἕνα φίλημα καὶ ἔτσι ἔφτασαν στὴ γῆ. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Ἀνρὶκ εἶχε πεῖ σ' ὅλον τὸν κόσμο πῶς ὁ ἀδερφός του χάθηκε μέσα στὴ λίμνη καὶ εἶχε πάρῃ αὐτὸς γιὰ γυναῖκα τὴν Διονυσία ποῦ ἀγαποῦσε ἐκεῖνος.

Ὁ ἐρχομὸς λοιπὸν τοῦ νέου ζευγαριοῦ ξάφνισε ὅλους, τοὺς καλοδέχτηκαν ὅμως οἱ δικοί τους, τοὐλάχιστον ἔτσι φάνησαν, ἂν δὲν ἔπαυαν ὅμως νὰ βρίσκουνε παράξενη τὴ νύφη αὐτή, ποῦ ἔφερε ὁ γυός του ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ λίμνη. Καὶ μάλιστα ἡ Διονυσία ἡ ὁποία ἂν καὶ παντρεμένη μὲ τὸν Ἀνρὶκ δὲν μποροῦσε νὰ συχωρέσῃ τὸν Μορισὲ ποῦ τὴν ξέχασε ἔτσι γλήγορα.

Ὁ πρῶτος χρόνος πέρασε καλὰ καὶ ἡ Λίλια ἀπόχτησε ἕνα ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν πατέρα του μονάχα ποῦ εἶχε τὰ δικά της μαλλιά.

«Αὐτὰ δὲν εἶνε μαλλιὰ χριστιανοῦ ! εἶπε μὲ κακία ἡ Διονυσία καὶ μὲ πολὺ κατεργαρία πάντα ἔλεγε ἐναντίον τῆς Λιλίας στὸ Μορισέ. Καὶ ἡ Λίλια μέσα σ' αὐτὸ τὸ τόσο ἥσυχο σπίτι ποῦ καθένας εἶχε τὴ δουλειά του καὶ μονάχα αὐτὴ ἔμενε μὲ χέρια σταυρωμένα, στενοχωριότανε καὶ ἔτσι ἔπερνε τὸ παιδάκι της καὶ πήγαινε στὴν ἄκρη τῆς λίμνης καὶ κάθουνταν καὶ τὸ νανούριζε 'πάνω στὰ γόνατά της.

Ὅταν γύρισε, ἡ Διονυσία εἶδε πῶς τὰ φορέματα τῆς Λιλίας ἄφηναν ὑγρὰ σημάδια 'πάνω στὸ πάντωμα. Μιὰ μέρα λοιπὸν μὲ τὴν πρόφασίν νὰ δῆ τὰ φορέματά της, τὸ σήκωσε καὶ εἶδε πῶς τὸ ποδογύρι ἤτονε βρεγμένο.

Αὐτὸ εἶνε τὸ σημάδι που γνωρίζουνε τὶς νεράϊδες, καὶ ἀμέσως διέδωσε πῶς ὁ γαμπρός της παντρεύτικε μιὰ νεράϊδα.

Καὶ ἔτσι λίγο λίγο τράβηξε τὸν Μορισὲ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του· ἡ Λίλια δὲν ἄργησε νὰ τὸ καταλάβῃ πῶς ὁ ἄντρας της δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὅπως πρῶτα καὶ πῶς λυπότανε ποῦ εἶχε πάρει τὴν Διονυσία.

Αἰσθανότανε μεγάλην λύπην καὶ τὸ μόνο ποῦ τὴν παρηγοροῦσε ἤτανε οἱ περίπατοί της ὡς τὴ λίμνη.

Μιὰ βραδιὰ τὴν ὥρα ποῦ γύρισε, ἄκουσε στὴν πλαϊνὴ κάμαρα τὴν Διονυσία καὶ τὸν Μορισὲ νὰ μιλοῦνε σιγά, σιγά. Πλησίασε στὴν πόρτα καὶ εἶδε τὸν ἄντρα της νὰ φιλῆ τὴν Διονυσία στὸ στόμα. Ἕνας φοβερὸς θυμὸς τὴ τάραξε ὁλόκληρη καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι σὰν τρελλή. Οἱ χωριάτες ποῦ γύριζαν ἀπὸ τὸ μεροκάματο ἀκούσανε ἕνα παράξενο κρότο στὴ λίμνη καὶ ἀπὸ τότε ἡ πριγκηπέσσα μὲ τὰ σμαραγδένια μάτια καὶ τὰ πράσινα καὶ ἀσημένια μαλλιὰ δὲν ξαναφάνηκε.

Τὸν Μορισὲ τὸν παρηγόρησε ἡ Διονυσία πάντα ὅμως συλλογίζουνταν καὶ τὴν Λίλια καὶ τίς φοβερὲς νυχτιὲς ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καὶ ποῦ τὸν βασάνιζαν ξυπνητὸν φοβερὰ ὄνειρα· νόμιζε πῶς ἔβλεπε μιὰ ἄσπρη σκιὰ νὰ περνάῃ πάνω στὰ γιαλλιὰ τοῦ παραθύρου καὶ ἄκουγε μέσα στὴν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ τὸ τραγοῦδι μὲ τὸ ὁποῖο νανούριζε ἡ Λίλια κοντὰ στὴ λίμνη τὸ παιδάκι της.

André Theuriet.

G. DE LASTIC

Ο ΓΕΡΩΝ-ΧΑΤΖΗΓΡΗΓΟΡΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

Μετὰ πόσας ὥρας, μετὰ πόσας ἡμέρας, ἡ αἴσθησις τῆς ζωῆς. μοὶ ἐπανῆλθε, δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, περιέφερον βλέμμα παράφορον . . . εὑρέθην ἐπὶ τῶν μαλακῶν δερμάτων, ἐντὸς καλύβης· πλησίον μου ἓν λεπτοκάρυον πλῆρες ὑγροῦ καὶ διὰ μέσου τῶν φυλλωμμάτων τῆς στέγης, ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου διέχεον πέριξ, φῶς ἄπλετον... Ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει· ᾐσθανόμην τὸ στῆθός μου πιεζόμενον, ἐδοκίμασα νὰ φέρω τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μόλις ἠδυνήθην νὰ τὴν ἀνασηκώσω ἔπεσεν ἀδρανὴς ἐπὶ τοῦ στήθους... Ψαύων, παρετήρησα ὅτι ἤμην ὅλος σφιγκτὰ φασκωμένος... ἐπάσχισα νὰ ἐλαφρωθῶ, ἀλλ' ἡ δύναμις ἔλειπε . . . ὁ μωρὸς ἐκεῖνος κόπος μὲ ἔρριψεν ἐκ νέου εἰς λήθαργον. Ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις μου, εἶδον εἰς τὸ προσκεφάλαιόν μου τὴν μαύρην καὶ γλυκεῖαν μορφὴν τῆς Κεράσι... ἤνοιξα τὸ στόμα νὰ τῇ ὁμιλήσω, ἀλλ' ἐκείνη ἔσπευσε νὰ μοῦ τὸ κλείσῃ μὲ τὴν ἁβρὰν χεῖρά της. —Σιωπή, μοὶ λέγει, ἔχομε καιρὸν νὰ τὰ εἴπωμεν, ὅταν γίνῃς ἐντελῶς καλά· ἐν τοσούτῳ πρέπει νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ λέγω.

Ἐπιθέσασα δὲ ἓν τρυφερὸν φιλὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, ἔλαβε τὸ λεπτοκάρυον καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ πίω, ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ ἐμπεριεχομένου. Κρατῶν τὴν χεῖρά της ᾐσθάνθην μετ' ὀλίγα λεπτὰ, νάρκην καὶ ἀπεκοιμήθην. Ἡ κατάστασις αὕτη ἀφυπνήσεως, ναρκώσεως, ἐπιταγῆς, σιωπῆς, διήρκεσε ἐπί τινας ἔτι ἡμέρας. Ἡ ἐπαγρύπνησις, αἱ περιποιήσεις, αἱ τρυφεραὶ φροντίδες τῆς ἀγαθῆς Κεράσι κατώρθωσαν νὰ ἀναλάβω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, δυνάμεις ἀρκούσας νὰ ἐγερθῶ, νὰ κάμω ὀλίγα βήματα, στηριζόμενος ὑπὸ τῆς ἀφωσιωμένης φίλης μου· μὲ ἐκάθισε ἐπὶ κορμοῦ, εἰς τὴν εἴσοδον τῆς καλύβης, λουόμενος ὑπὸ τοῦ δύοντος ἡλίου. Ἐκεῖ ἐκάθισε πλησίον μου καὶ χειροκρατούμενοι, μοὶ ἀφηγήθη τὰ ἐπισυμβάντα τῆς πάλης μου μετὰ τοῦ Ἰζέτ.

Πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὅτι αἱ σκηναί μας δὲν ἦσαν εἰμὴ μόλις δέκα βήματα μακρὰν τῶν ἀράβων. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ῥέοντος αἵματός μου, τοῦ σώματος τοῦ Ἰζέτ, ἐκτάδην ἀναισθήτου, οἱ ὑπηρέται ὀλολύζοντες, ἔτρεξαν πρὸς τοὺς γείτονας, οἵτινες ἔσπευσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἡ Κεράσι, ὡς παράφρων, ἔτρεξε, μὲ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ μ' ἐγύμνωσε. ἔπλυνε τὴν χέουσαν πληγήν μου, ἐξεμύζησε τὸ ῥέον αἷμα... Ἡ ἀναπνοὴ ἐπανῆλθε, ἐβεβαιώθη ὅτι ἔζων καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲ σώσῃ, ἀμέσως μετὰ πασῶν τῶν δυνατῶν προφυλάξεων μὲ μετέφερε, τῇ συνδρομῇ ἀνδρῶν τῆς φυλῆς της, εἰς τὴν καλύβην τοῦ θείου της, ἀπαγρυπνοῦσα ὁλόκληρα ἡμερονύκτια, καὶ φροντίζουσα περὶ πάντων, ὡς φιλόστοργος μήτηρ. Μὲ ἔσωσε· ἡ μάχαιρα δὲν εἶχε προσβάλει οὐσιῶδες ἐσωτερικὸν ὄργανον καὶ ἡ ἀφοσίωσίς της ἐστέφθη ὑπὸ ἐντελοῦς ἐπιτυχίας. Μὲ καθησύχασε διαβεβαιοῦσά με ὅτι ὁ θεῖός της. παραλαβὼν με εἰς τὴν ἐξουσίαν του δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἀνήκω εἰς τὴν φυλήν των. Μὲ ἠνηγκαλίσθη τρυφερῶς καὶ μοῦ εἶπε : «Τώρα πλέον δὲν θὰ χωρισθῶμεν, Γρηγόρη μου· ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ σκλάβα σου, ἡ ζωή μου εἶνε ἰδική σου, διάταξέ με». Οἱ ὑγροὶ ὀφθαλμοί της μεστοὶ τρυφεροῦ καὶ πιστοῦ ἔρωτος ἐπροκάλουν τὴν ἰδικήν μου δήλωσιν.

Ὁποῖα αἰσθήματα συνεκρούοντο ἐν τῇ καρδίᾳ μου, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην !

Ἔβλεπα ἐνώπιόν μου καὶ ᾐσθανόμην σφαδάζον τὸ τρυφερὸν καὶ ἁγνὸν ἐκεῖνο σῶμα, διελογιζόμην ὅτι εἰς τὴν ἄπειρον ἀφοσίωσίν της ὤφειλα τὴν ζωήν μου, ἀνεμιμνησκόμην τὰς χάριτας καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἀνθῶς. Ἐδίστασα ὀλίγον, ἀλλ' οἱ ὡραῖοι καὶ σπινθηροβολοῦντες ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ μὲ εἵλκυσαν, τὴν ἔσυρα ἐπὶ τοῦ στήθους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐπεριποιήθη καὶ ἰάτρευσε, τὴν ἐνηγκαλίσθην μὲ ὅλην τὴν ζέσιν τῆς ψυχῆς μου καὶ τῇ ἐψυθήρισα γλυκὰ γλυκὰ εἰς τὸ οὖς.—Ἡ ζωή μου, εἶνε ἰδική σου, σ' ἀγαπῶ! σ' ἀγαπῶ!

Νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν τῆς Κεράσι, μοὶ εἶνε ἀδύνατον. Νὰ τὴν παρομοιάσω μὲ τὴν χαρὰν σκύλου, ἀνευρίσκοντος τὸν ἀπωλεσθέντα κύριόν του; Μὲ ἐκείνην μητρὸς διὰ τὸ διασωθὲν τέκνου της ἐκ βεβαίου θανάτου; Μὲ τὴν τοῦ ὁδοιπόρου τοῦ πεινασμένου, τοῦ δειψασμένου καὶ τοῦ κακοπαθημένου ἐνώπιον ὀάσεως δροσερᾶς καὶ πλήρους ὡρίμων καρπῶν; Πάλιν θὰ εἶμαι μακρὰν τῆς πραγματικότητος.

Ἡ ὑγεία μου βραδέως μὲν ἔβαινεν ἐπὶ τὰ βελτίω, ἀλλ' ἀσφαλῶς καὶ τακτικῶς. Ἐνθυμεῖσθε σεῖς οἱ ἔχοντες μητέρα, πόσον τρυφερῶς, πόσον γλυκὰ καὶ μὲ πόσην ἐπιμέλειαν σᾶς ἐπεριποιήθη ποτὲ εἰς τὴν ἀσθένειάν σας, πόσον σᾶς ἐκαμάρωνε κοιμωμένους καὶ μὲ πόσην λαχτάρα ἐπερίμενε ν' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας· μὲ πόσην ἀπληστίαν ἐζητοῦσε διὰ φλογερῶν φιλημάτων, νὰ δώσῃ μέρος τῆς ζωῆς της, εἰς τὸ ἀγαπητὸν τέκνον της; ἡ Κεράσι οὐδὲν ὅριον εἶχεν εἰς τὴν αὐταπάρνησιν, εἰς τὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσίν της.

Ὁ Ἰζὲτ ζαλισθεὶς ἐκ τῆς ἐπὶ κεφαλῆς του γρονθιᾶς, ἀνέλαβε μετ' ὀλίγας στιγμάς, εἶδε τὰ αἵματα τὰ καλύπτοντα τὸ ἔδαφος, εἶδε πλῆθος ἀνθρώπων, μὲ ἀπειλητικὰς μορφὰς καὶ ἀναμιμνησθεὶς τὰς προηγηθείσας σκηνάς, διέγνωσεν ὅτι αἱ συμπάθειαι δὲν ἦσαν ὑπὲρ αὐτοῦ, διὸ ἠγέρθη βραδέως καὶ σιωπηλῶς ἀπεμακρύνθη. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, δὲν ἠρώτησε περὶ ἐμοῦ, κατόπιν μαθὼν ὅτι εὑρισκόμην εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ἀράβων, ἀπῄτησε τὴν ἀπόδοσίν μου, ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς φιλάρχης τῷ ἔδωκε ἕνα μεγάλον ὀδόντα ἐλέφαντος εἰς ἀνταλλαγήν μου καὶ οὕτως ἔγινα κτῆμα τῆς Κεράσι.

Ἔδει πλέον νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν μικρὰν ὄασιν, λέγω μικρὰν ἀπέναντι τοῦ ἐν αὐτῇ συσσωρευθέντος πλήθους καὶ διότι μετὰ κόπου ἐπρομηθευόμεθα τὰ πάντα. Κατὰ συνέπειαν, μετεστρατεύσαμεν καὶ ἐπί τινας ὥρας ὡδεύσαμεν μὲ τὸ ἀλγερινὸν καραβάνι, κατόπιν ἐχωρίσθημεν βαίνοντες εἰς ἀντίθετον διεύθυνσιν. Οἱ σταλέντες πρόσκοποι μᾶς ἐβεβαίωσαν ὅτι οἱ Βερβέροι, εἶχον ἐπιστρέψει εἰς τὸ βάθος τῶν ἐνδιαιτημάτων των καὶ ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῶν γαιῶν τῆς σμάλας μας. Διήλθομεν ἀπεράντους ἐκτάσεις ἐρήμους ἐντὸς τῶν ὁποίων συνηντήσαμεν ὡς ἐν μέσῳ πελάγους, νήσους θαλερὰς· ἐκτὸς τοῦ κόπου καί τινων στετοχωριῶν δείψης καὶ πείνης, οὐδὲν ἀξιοσημείωτον μᾶς συνέβη. Μετὰ μακρὰν ὁδοιπορίαν διήλθομεν ἕνα ποταμόν, τοῦ ὁποίου αἱ ὄχθαι ἐσκιάζοντο ὑπὸ οὐρανομήκων πλατάνων, ἰτεῶν, δρυῶν, ἀρεοφοινίκων καὶ διαφόρων ἄλλων ἀγνώστων εἰς τὸν τόπον μας δένδρων, καὶ εἰσήλθομεν ἐντὸς τῆς κυριαρχίας τοῦ φιλάρχου μας. Ὁποία λαμπρὰ καὶ πλουσία φύσις! ὁποία ποικιλία φυτῶν! Ὄχι, ἡ νῆσός μου μοὶ ἐφάνη τότε ξηρά, ἄγονος, ἄμορφος, ἀπέναντι τῆς ἀπεράντου ἐκείνης πεδιάδος, τῶν καταφύτων ἐκείνων γαιῶν ὅπου τὸ βλέμμα ἐπεκτείνετο μακρὰν, ἐλαφρῶς ἀναπαυόμενον ἐπὶ θαυμασίων τοπείων. Ἀνεμνήσθην τοῦ παραδείσου τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐξεφώνησα: Δοξασμένον τὸ ὄνομά σου Κύριε.

Καθ' ὅλην τὴν ὁδοιπορίαν μας, ἡ Κεράσι δὲν ἐγκατέλειψε τὸ πλευρόν μου· βαδίζουσα πάντοτε πλησίον μου, μὲ ἐστήριζε, μὲ ἐνεθάρρυνε καὶ μὲ παρηγόρει. Ἄνευ αὐτῆς, πολλάκις ἕνεκα τῆς ἀδυναμίας μου, θὰ ἔμενα λιπόθυμος καὶ ἐγκαταλελειμμένος ἐντὸς τῆς ἐρήμου, ἄγγελος προστάτης μὲ ὡδήγησε σῶον καὶ ἀβλαβῆ ἐν τῷ λαμπρῷ ἐκείνῳ τόπῳ. Πόσον τὸ κλῖμα καὶ ὁ καθαρὸς οὐρανὸς, ἐπιδροῦν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἠθῶν τῶν κατοίκων. Ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη φυλή, εἶνε ἡ μᾶλλον φιλήσυχος, ἡ μᾶλλον γλυκεῖα καὶ ἡ ὀλιγώτερον δύσμορφος τῆς ἀφρικανικῆς ἠπείρου, δύναμαι μάλιστα νὰ διαβεβαιώσω ὅτι πλεῖστα τῶν μελῶν αὐτῆς ἦσαν ὡραῖα. Ἡ Κεράσι συγκατεριθμεῖτο μεταξὺ τούτων· τὸ πνεῦμά της, ἡ κρίσις της καὶ τὰ αἰσθήματά της, τὰ λεπτὰ καὶ ἁγνά, ἠδύναντο νὰ διακριθῶσι καὶ ἐν εὐρωπαϊκῇ κοινωνίᾳ.

Ἐγκατεστάσθημεν ἔν τινι καλύβῃ πλησίον τοῦ θείου φιλάρχου. Τὴν ἥσυχον καὶ ἥρεμον ζωὴν ἣν διήλθομεν ἐκεῖ ἐπὶ πέντε ἔτη, ζωὴν ἀμοιβαίων περιποιήσεων καὶ ἀφοσιώσεων, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ, καὶ ἡ καρδία μου ταράσσεται ὁσάκις μοὶ ἐπέλθῃ εἰς τὸν νοῦν, τοὺς κόπους, τοὺς κινδύνους, τὰ πάντα συνεμεριζόμεθα· εἰς τὸ κυνήγιον τῶν ἐλεφάντων καὶ λοιπῶν ἀγρίων ζῴων, εἰς τὰς μεταναστεύσεις εἰς τὴν διατροφὴν τῶν κτηνῶν μας, πάντοτε μαζί, πάντοτε ἀχώριστοι. Ἡ ζωηρότης της, τὸ εὐτράπελον τοῦ πνεύματός της, αἱ ποιητικαὶ ἐκφράσεις της, διέλυον πάραυτα τὸ ἐνίοτε καλύπτων με νέφος. Πέντε ἔτη ἀληθοῦς εὐδαιμονίας! Ὦ ἔτη! πῶς παρέρχεσθε ταχέως!

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Οὐδεμία εὐτυχία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, οὐδὲν τέλειον, οὐδὲν διαρκὲς, καὶ δικαίως, ὁ ἄνθρωπος ἀτελὴς, δὲν δύναται νὰ ἀπολαμβάνῃ τελείαν εὐδαιμονίαν. Εἰς μάτην ἀγανακτεῖ, ἀνωφελῶς θρηνεῖ καὶ πρὸς βλάβην τῆς ὑγείας του, παραδίδεται εἰς τὴν ἀπελπισίαν καὶ εἰς τὴν θλίψιν. Τὴν δοκιμασίαν ταύτην, ὑπέστην μετὰ πέντε ἔτη μακαρίας εὐτυχίας.

Ἡ Κεράσι ἀνθοῦσα, πλήρης ζωῆς καὶ χαρᾶς, μὲ παρηκολούθει πάντοτε καὶ παντοῦ. Ὁ Θεὸς δὲν ηὐδόκησε νὰ μᾶς χαρίσῃ τέκνα. Ἦτο ἐλευθέρα πάσης φροντίδος καὶ ὁ ἔρως της, τῆς πρώτης ἡμέρας, ἦτο ὁ αὐτὸς καὶ τὴν τελευταίαν καθ' ἣν ὁ σκληρὸς θάνατος, τὴν ἥρπασεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου. Στιγμὴ ὀλεθρία! στιγμὴ ἀπελπισίας! Ξένος εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἄνευ συγγενῶν, ἄνευ φίλων, μακρὰν, μακρὰν τῶν γονέων μου, τοὺς ὁποίους ἴσως μαῦρο χῶμα ἐκάλυπτε, ἕνεκα τῆς ἀπουσίας μου, μακρὰν πάσης παρηγορίας, ἐν μέσῳ ἀναισθήτων ἀνθρώπων. Ἄχ! πόσον ἡ σκληρὰ ἐκείνη συμφορὰ ἔπληξε τὴν καρδίαν μου. Ἀλλ' ἂς ἀκολουθήσω τὴν σειρὰν καὶ ἂς περιγράψω τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ ἐκείνου ὄντος.

Κατ' ἔτος, ἐν ὡρισμένῃ ἐποχῇ, πάντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἄνδρες μετεβαίνομεν εἰς τὰ δάση, εἰς ἀπόστασιν δέκα καὶ δώδεκα ὡρῶν ἀπὸ τῶν ἐνδιαιτημάτων, πρὸς θήρευσιν τῶν ἐλεφάντων διὰ τὸ πολύτιμον τῶν χαυλιοδόντων, τῶν λεοπαρδάλεων, τῶν λεόντων διὰ τὸ δέρμα των. καὶ τῶν ἀγροιχοίρων διὰ τὴν σάρκα των, Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν περιχαρεῖς μὲ τὴν Κεράσι, ἐφθάσαμεν εἰς τὰς ὄχθας ποταμοῦ ὅπου πάντοτε ἐκάμναμεν καρτέρι καὶ ὅπου ἐστήναμε παγίδας, ἐτοποθετήθημεν κατὰ μῆκος τοῦ ρεύματος, ἰχνηλατεύσαμε τὰ πέριξ καὶ ἐλάβαμε πάντα τὰ κατάλληλα πρὸς ἄμυναν καὶ ἐπίθεσιν μέτρα. Πάντοτε κατὰ τὰς θερμοτέρας ὥρας τῆς ἡμέρας, οἱ κάτοικοι τῶν δασῶν καὶ τῶν ἐρήμων ἐγκαταλείπουν τὰς φωλεάς των μεταβαίνουν εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ πίωσι καὶ νὰ λουσθῶσι. Πολλάκις παρέστημεν εἰς τραγικὰς σκηνὰς μεταξὺ ζῴων ἀμφισβητούντων τὸ βῆμα καὶ ἀνηλεῶς κατακρεουργουμένη ὥστε συχνὰ μᾶς ἀπήλλαττον τοῦ κόπου νὰ τὰ φονεύσωμεν. Ἐτοποθετήθημεν ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν, ὥστε οἱ ἐλίγμοὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ ἀνώμαλον τοῦ ἐδάφους, νὰ ἐπιτρέπουν εἰς πρώτην φωνὴν ἑκάστου σταθμοῦ, νὰ λάβῃ συνδρομήν. Ἡ Κεράσι, παρὰ τὴν ὄχθην ὑπὸ πυκνῆς ἰτέας ἐνησχολεῖτο πλέκουσα κλάδους, ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε τὴν δύσιν καὶ ἐγὼ ὀλίγα βήματα μακράν, κατεγινόμην νὰ καταστήσω διὰ τοῦ πελέκεως, εὔκολον τὸν πτῶσιν δρυός, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπελόγιζον ὅτι ὁ ἐλέφας ἐρχόμενος, θὰ ἐστηρίζετο ἀνύποπτος ἐπὶ τῆς παγίδος. Αἴφνης ἀκούω κρυγὴν σπαρακτικήν, στρέφω τὰ βλέμματα, καὶ ὦ! τῆς φρίκης! βλέπω τὴν Κερέσι συμπλεκομένην μετὰ τεραστίας ὑαίνης..... ὁρμῶ· ἐπιτυχὴς κτύπος ἰσχυρὸς ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ θηρίου, διαρρηγνύει τὸ ἱερὸν ὀστοῦν αὐτοῦ, τὸ καθιστᾷ ἀδρανές, οἱ ὄνυχες καὶ οἱ ὀδόντες του ἐγκαταλείπουν τὰς παλλούσας σάρκας τοῦ θύματος, ἀλλὰ οἴμοι! καὶ ἡ Κεράσι δὲν ἦτο εἰς καλλιτέραν θέσιν· τὴν ἀνήγειρα, ἡ κεφαλή της ὡς στάχυς ξηρὸς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, οἱ ὀφθαλμοί της προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ἤνοιξε τὸ στόμα, ἐπρόφερεν ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις, μὲ περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας της. σπασμωδικῶς μὲ ἔσφιγξε καὶ πάραυτα ἐξέπνευσε.

Τὰ χείλη μου ἐπὶ τῶν χειλέων της τὴν ἐκάλουν διὰ τῶν γλυκυτέρων ὀνομάτων... Εἰς μάτην, ἦτο ἤδη πτῶμα. Ὀλολυγμοί, στεναγμοί, ἀπελπιστικαὶ κραυγαί, τὰ πάντα μάταια, ἡ ψυχή της ἀπέπτη... Οἱ προσδραμόντες τὴν ἀπέσπασαν διὰ τὰς βίας ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου... Εἰς τὰς μεγάλας καὶ αἰφνιδίας συμφοράς, οὐδεμία ἔκφρασις δύναται νὰ ἐπιφέρῃ παρηγορίαν... Σιωπηλὸς παρηκολούθησα τὸν ἐνταφιασμόν της... Ἐπὶ τοῦ τάφου της παρέμεινα ἐπὶ πολύ, φιλῶν τὸ χῶμα τὸ καλύπτον τὴν πιστήμου Κεράσι. Ἄχ! τότε ἐνεθυμήθην πάλιν τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον εἶχον ἤδη λησμονήσει, τότε ἡ εἰκὼν τῶν γονέων μου, παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀνεμνήσθην τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς νουθεσίας τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως καὶ γονυκλινὴς ὕψωσα ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας καὶ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐξεφώνησα: Ἐλέησόν με Κύριε, ἥμαρτον, ἐλέησόν με! Πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὰ δάκρυά μου ἔρρεον ποταμηδόν.

Τὰ πάντα ἐπὶ τῆς γῆς ἔχουν ἀρχὴν καὶ τέλος· ἐὰν ἡ λύπη μου, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς Κεράσι, δὲν ἔχει πλέον σήμερον τὴν αὐτὴν πικρίαν, τὴν αὐτὴν ἀπελπισίαν, ἡ ἀνάμνησίς της ὅμως εἶνε δι' ἐμὲ τόσον γλυκεῖα, τόσον παρήγορος, ὥστε ἀποτελεῖ τὸν ἡδύτερον τῶν ρεμβασμῶν μου.

Κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα, οὐδέποτε εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν ἰδέαν τῆς ἐπανόδου μου ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας, ἐν ᾗ ἐγεννήθην· πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, συνέλεγον χρυσὸν καὶ ὅ,τι πολύτιμον μοὶ παρουσιάζετο, θησαυρίζων, ἵνα μὴ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τῶν γνωρίμων μου, γυμνὸς ὅπως ἔφυγα. Γνωρίζων τὴν ἀξίαν ἑκάστου εἴδους, ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς ἔκαμνα τὰς ἀγορὰς καὶ τὰς ἀνταλλαγάς. Ζώσης τῆς Κεράσι, δὲν εἶχον εἰσέτι σκεφθῇ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποδράσεώς μου μετ' αὐτῆς. Ἔκτοτε ὅμως ἡ ἰδέα αὕτη ἐνισχύθη καὶ κατέστη ἀνάγκη δι' ἐμὲ, ἀλλὰ πῶς; τὸν τόπον δὲν ἐγνώριζον, εἰς ποῖον νὰ ἀποτανθῶ καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ; Ὤφειλα νὰ περιμένω περίστασιν ἔκτακτον. Ἐν τοσούτῳ ἐπιθεώρησα τὴν περιουσίαν μου καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν αὐξήσω, ἤρχισα ἀμέσως νὰ κάμνω περιοδείας εἰς τοὺς πέριξ συνοικισμούς, μὲ ἀπουσίας δύο καὶ ἐνίοτε τριῶν ἡμερῶν, ἀλλὰ ἐπιστρέφων εὕρισκα τὴν καλύβην μου λεηλατημένην, εὐτυχῶς δὲν ἐγνώριζον τὴν κρύπτην μου καὶ μόνον τὰ οἰκιακά μου σκεύη μοὶ ἔκλεπτον. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΚΗΠΤΡΟΝ

Ἄρρωστο καὶ ἀδύνατο ἐστέκετο εἰς τὴν ὄχθην ἑνὸς ποταμοῦ. Κάθε πνοὴ ἀνέμου τὸ ἐσάρωνε καὶ τὸ ἐκυλοῦσε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ξηροὺς κλώνους ποῦ ἥρπαζε ἀπὸ τὰ δένδρα.

Αἱ ἴψηλαὶ δρῦς μόλις ἔσκυψαν νὰ κυττάξουν καὶ μόνον ὅταν ἐπιέζοντο ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ὁ φοῖνιξ τοῦ ἔστελλε πάντοτε μίαν ἀπειλὴν μὲ τοὺς γογγυσμοὺς του ποῦ ἄφινε κατὰ τὰς πολυταράχους χειμερινὰς νύκτας.

Καὶ τὸ καλάμι, τὸ περιφρονημένο καλάμι, ἐζοῦσε μόνον καὶ ἔρημον μὲ τοὺς αἰωνίους του φόβους, μὴ δοκιμάζον τίποτε ἄλλο ἀπὸ ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμούς. Διαβάτης κανεὶς ὑπὸ τὴν σκιάν του δὲν ἤρχετο νὰ ξεκουρασθῇ. Κανεὶς δὲν ἐπρόσεχεν εἰς αὐτό. Μόνον τὸ πνεῦμα τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ὀλέθρου ἔθιγε τὰ φύλλα του. Ἡ ἐλαχίστη βιαστικὴ πνοὴ τὸ συνέτριβε.

Μίαν ἡμέραν ἕνας Ἰουδαῖος ἦλθε καὶ τὸ ἐξερρίζωσεν. Ὁ φοῖνιξ καὶ ἡ δρῦς ἔτριξαν μὲ ἀγαλλίασιν μόλις τὸ εἶδαν ἀπαγόμενον.

Ὁ Ἰουδαῖος εἰσῆλθε μὲ τὸ ἐλαφρὸν φορτίον του εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν Ναζωραῖον τὸν ὁδηγούμενον εἰς τὸν Γολγοθᾶν.

— Χαῖρε, Βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων, εἶπεν.

Καὶ ἀναγκάσας ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Λυτρωτοῦ τὸν κάλαμον.

Καὶ παρευθὺς τὸ ταπεινὸν καὶ ἀδύνατον καλάμι ἔγεινε σκῆπτρον τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τότε ὁσάκις μαίνεται ἡ θύελλα, ἡ δρῦς καὶ ὁ φοῖνιξ θραύονται, ἐνῷ τὸ ἰσχνὸν καλάμι παλαίει ὑπερηφάνως καὶ δὲν ὑποκύπτει.

Οἱ ποταμοὶ σύρονται πρὸ τῶν ποδῶν του. Καὶ ἔχουν ὅλοι τοῦ Ἰορδάνου τὰς ἀργυρᾶς δίνας.

Ὁ ἄνεμος δὲν τὸ φοβίζει. Καὶ ὁ ὁδοιπόρος εὑρίσκει σκιάν. Τὸ ἀδύνατον καλάμι σκέπει πάντας.

Ἐκείνη ἐκεῖ πέραν, ἡ στέγη τοῦ ἐρημίτου καὶ ἐκείνη ἡ ἄλλη, ἡ στέγη τοῦ ἐγκαταλελειμμένου, εἶνε καλαμόπλεκτοι.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΝΥΧΤΑ

Ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς Χώτχορν ἀναφέρει τὸ ἑξῆς περιεργότατον ἀνέκδοτον τοῦ ποιητοῦ Σουϊνμπέρν.

Ὁ Σουϊνμπὲρν εἶχε μόλις τελειώσει ἕνα τόμον ποιημάτων του καὶ συνεζήτει μὲ τὸν Χώτχορν ὅτε αἴφνης παρουσιάζεται πρὸ αὐτῶν ἕνας φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης γεμάτος ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν φιλολογίαν καὶ τοὺς φιλολόγους. Ὅταν εὑρέθη ἀπέναντι ὄχι ἑνὸς, ἀλλὰ δύο συγγραφέων λίγον ἔλειψε νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν χαράν του καὶ δὲν ἤξερε ποιὸν νὰ κολακεύσῃ περισσότερον.

Ὁ Σουϊνμπέρν ἠρώτησε τὸν ἐπισκέπτην ἂν εἶχε διαβάσει τὸ τελευταῖον του ἔργον. Ὄχι, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀπολαύσει τὸ ἀνεκτίμητον τοῦτο προνόμιον.

— Λοιπὸν, ἰδού το, παρετήρησεν ὁ ποιητὴς λαμβάνων τὸ βιβλίον ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ ἂν θέλετε θὰ σᾶς διαβάσω ὀλίγο.

Ὁ νεαρὸς ἐπισκέπτης ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν χαράν του καὶ δὲν μποροῦσε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν νὰ πῇ λέξιν.

Ὁ ποιητὴς ὅμως ἐνόησεν ὅτι ἡ πρότασίς του ἔγινε δεκτὴ καὶ ἀνοίξας τὸ βιβλίον ἤρχισε.

Ἐσυνήθιζε νὰ διαβάζῃ μὲ ρυθμὸν, κτυπῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ ρυθμικῆς μονοτονίας. Ἡ ἀνάγνωσις ἐξηκολούθει ἐπὶ ὁλόκληρον ὥραν καὶ ὁ ποιητὴς δὲν ἔπαυε. Τότε ὁ Χώτχορν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ἀνέβαινεν ἐπάνω, ἔβγαλε τὰ ροῦχά του μὲ προσοχὴ καὶ ἐκοιμήθη λικνιζόμενος ὑπὸ τῆς μουσικῆς τῆς φωνῆς καὶ ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐκοιμήθη 7 ὥρας, ἐξύπνησε, ἐλούθηκε, ἐνδύθηκε καὶ κατέβηκε κάτω φρέσκος καὶ εὐχαριστημένος. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ποιητοῦ ὅστις ἐξηκολούθει ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ ποιητὴς ἐκάθητο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, καὶ εὑρίσκετο εἰς τὸ τέλος πλειὰ τοῦ βιβλίου, ἐνῷ ἀπέναντι εἰς τὴν πολυθρόναν εὑρίσκετο ὅ,τι ἐσώζετο ἀκόμη ἀπὸ τὸν φοιτητήν. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὁ φοιτητὴς ἐλιποθύμισε.

— Τὸν ἐσκότωσες! εἶπεν εἰς τὸν ποιητὴν ὁ Χώτχορν.

— Εἶνε εὐφυέστατος νέος, ἀπήντησεν ὁ Σουϊνμπέρν. Δὲν πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ τὴν ὠμορφιά. Λικνίζεται μόνον καὶ λιποθυμεῖ.

Ἐπεράσαμε μίαν θαυμασίαν νύκτα!

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ

Ἐπὶ 50,000 Ἰαπώνων, φονευθέντων κατὰ τὸν πόλεμον, 10,000 μόνον ἀπέθανον ἐκ τῶν πληγῶν των εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐνῷ ἄλλοτε ὡς ἐκ τῆς καλῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως οἱ περισσότεροι ἀπέθνησκον ἐν τοῖς νοσοκομείοις. Ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις τῶν Ἰαπώνων ἦτο θαυμασία.

Εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας πλέον τῶν 3,000 γυναικῶν κηρύσσουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

Ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ ἀπαγορεύεται εἰς τὴν Ἀβησσυνίαν.

Ἡ μπανάνα εἶνε περισσότερον θρεπτικὴ ἀπὸ τὴς πατάτες.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν 490 ἐμπορευόμεναι γυναῖκες ἐκηρύχθησαν εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ἕνα νομοσχέδιον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁρίζει, ὅτι μόνον γεροντοκοραι ποῦ ὑπερέβησαν τὰ 35 ἔτη μποροῦν νὰ εἶνε γκαρσὸν στὰ καφενεῖα.

Ἕνας Ἑλβετὸς ἰατρὸς ὑποστηρίζει, ὅτι τὸ καλλίτερο τσάϊ εἶνε ὅταν ἀντὶ νερὸ βάνομεν ἀναλυμένον πάγον.

Ὑπάρχουν εἰς τὴν Γαλλίαν 107,000 πτωχοὶ ἀνάπηροι, 20,000 τυφλοὶ καὶ 15,000 κωφάλαλοι.

Θαύματα ὑπομονῆς: Ἕνας ἐμέτρησεν, ὅτι εἰς μίαν λίτραν σίτου ὑπάρχουν 13,000 κόκκοι. Ἕνας ἄλλος ἐμέτρησεν, ὅτι εἰς ἕνα κοτόπουλο ὑπάρχουν 8,320 φτερά.

ΛΑΪΚΑ

Ὁ Διάβολος καὶ ἡ Γυναῖκα

—*Στὸν παληὸ καιρό, παιδιά μου, ἤρχισε διηγούμενος ὁ παπποῦς πρὶν ἀκόμη ὁ Χριστὸς καταβῇ εἰς τὴν γῆν, ὅλα τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα ἤρχοντο εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ἕνας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν Διαβόλους κατώρθωσε νὰ συνάψῃ σχέσεις μὲ ἕναν ἄνθρωπον. Ὅσον παρήρχετο ὁ χρόνος τόσον ἡ φιλία τῶν δύο συνεδέετο ἐγκαρδιοτέρα. Ὁπόταν ὁ ἄνθρωπος ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ ἐξεμυστηρεύθη τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν φίλον του. ὅστις ἐνθουσιασμένος ἤκουε προτείνας συγχρόνως εἰς αὐτὸν νὰ τὸν στεφανώσῃ. Τέλος οἱ γάμοι ἔγειναν καὶ οἱ δύο αὐτοὶ φίλοι συνεδέθησαν ἔτι περισσότερον διὰ τῆς Κουμπαριᾶς. Ἡ ὁμόνοια ἥτις ἐβασίλευεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνθρώπου εὗρε τὸ ἀντίκτυπόν της εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Διαβόλου ὅστις ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξῃ καὶ αὐτὸς μίαν γυναικοῦλαν ὅπως ζήσῃ τὸν εἰρηνικὸν βίον τοῦ φίλου του.*

Πράγματι δὲν ἤργησε νὰ τὴν εὕρῃ καὶ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμεν μετὰ ἕνα μῆνα ἦτο ὑπὸ συζυγικὸν ζυγόν. Ἀτυχῶς ὅμως δι' αὐτὸν ἡ γυναῖκα του ἦτο πλέον Διάβολος αὐτοῦ καὶ οὕτω δὲν παρήρχετο οὔτε ὥρα χωρὶς νὰ μὴν τὸν κάμῃ νὰ.....σκάσῃ κυριωλεκτικῶς! Ἀπηλπισμένος ὁ Διάβολος ἀποφασίζει νὰ φύγῃ ἐκ τῆς γῆς ἐκμυστηρεύεται τὰ πάντα εἰς τὸν ἄνθρωπον καταλήγων δὲ τοῦ λέγει ὅτι ἐπειδὴ θέλω νὰ σὲ καταστήσω πλούσιον πρὶν φύγω ἀπ' ἐδῶ θὰ τρελλάνω τρεῖς πλουσίας κόρας· ὅλοι οἱ ἰατροὶ δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ κάμουν τίποτε, ὅταν θὰ παρουσιασθῇς σὺ καὶ θὰ εἰπῇς ὅτι δύνασαι νὰ τὴν ἰατρεύσῃς. Θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ δωμάτιον καὶ θὰ παρουσιάζωμαι ἐγὼ νὰ τὰς κάμω καλὰ θὰ φεύγωμεν ὁμοῦ. Ἀλλὰ πρόσεχε, μόνον εἰς τρεῖς ἔχεις τὸ δικαίωμα· τετάρτην μὴν ἐπιχειρήσῃς.

Ὁ ἄνθρωπος τὸν ηὐχαρίστησε θερμότατα διὰ τὴν καλωσύνην του. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὅλη ἡ πόλις εὑρίσκετο εἰς ἀναστάτωσιν ἕνεκεν τῆς ἀλλοκότου ἀσθενείας τῆς θυγατρὸς τοῦ Δημάρχου. Ὅλοι οἱ κληθέντες ἰατροὶ ἀδυνατοῦσιν νὰ εὕρουν τὸ αἴτιον τῆς ἀσθενείας της. Ὅταν παρουσιάζεται ὁ ἄνθρωπος καὶ ὑπόσχεται τὴν θεραπείαν της μὲ ὑπέρογκον ποσὸν χρημάτων ὡς ἀμοιβήν. Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον εὑρίσκει τὸν κουμπάρον του ὅστις ἰατρεύει τὴν κόρην καὶ φεύγουν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἄλλη, ἐπίσης πλουσία, ἐτρελλάθη,ὡς ἐννοεῖται βέβαια τὰ αὐτὰ συνέβησαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Τρίτην.

Ἐδῶ ὅμως τοῦ λέγει ὁ Διάβολος. »Πρόσεχε εἰς τὴν συμφωνίαν μας· ἐὰν τρελλαθῇ ἄλλη, μὴν ἐπιχειρήσῃς νὰ τὴν ἰατρεύσῃς διότι δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς. Ὁ ἄνθρωπος ἐγέλασε μὲ τὴν βλακίαν τοῦ Διαβόλου! Φυσικὰ ἦτο πλέον τόσον πλούσιος ὥστε ὀλίγον τὸν ἐνδιέφερε ἂν καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐτρελλαίνετο. Ὁ Διάβολος ἐν τούτοις ζυλοφθονῶν πλέον τὴν τύχην τοῦ φίλου του ὅστις καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον ἀπέκτησεν ἐσκέφθη φαίνεται νὰ τὸν καταστρέψῃ, καὶ οὕτω τρελλαίνει τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως. Ὅλοι ἀμέσως καλοῦν τὸν περίφημον αὐτὸν Ἰατρὸν ὅστις φυσικὰ ἠρνεῖτο, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἄρνησίν του, διότι ὁ Βασιλεύς του τὸν διέταττε. Εἰσέρχετοι εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ὁ κουμπάρος του τὸν προϋπαντᾷ. «Τί θέλεις;» τοῦ λέγει· ἐὰν ἦλθες νὰ μοῦ εἰπῇς τίποτε νέα κάθισε, ἄλλως ἐὰν ἦλθες διὰ τὴν κόρην αὐτήν, πήγαινε εἰς τὴν δουλειάν σου, διότι σοῦ εἶπα ῥητῶς νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃς διὰ τετάρτην διότι δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς. Μάτην ὁ ἄνθρωπος προσεπάθει νὰ τὸν πείσῃ, μάτην τοῦ ὑπεδείκνυε τὸν κίνδυνον ποῦ διέτρεχεν· ὁ Διάβολος ἔμενεν ἀνένδοτος. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τούτοις δὲν ἔχασεν ὅλας του τὰς ἐλπίδας, ἐσκέφθη ἐπ' ἀρκετὸν χαιρετᾷ μὲ ἓν μειδίαμα τὸν κουμπάρον του καὶ ἐξέρχεται τοῦ δωματίου· διευθύνεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ λέγει:

«Διὰ νὰ γείνῃ ἡ θυγάτηρ σας καλὰ πρέπει αὔριον τὸ πρωὶ νὰ εὑρίσκωνται κάτωθεν τοῦ Παλατιοῦ σας ὅλαι αἱ μουσικαὶ τοῦ τόπου σας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει μου θὰ ἀρχίζουν νὰ παίζουν ὅσον τὸ δυνατὸν δυνατότερα·» Πράγματι τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅλος ὁ περίβολος τοῦ Παλατιοῦ κατεκλίζετο ἀπὸ χιλιάδας μουσικὰς αἵτινες ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἀνθρώπου ἤρχισαν νὰ παίζουν καὶ νὰ προκαλοῦν δαιμονιώδη θόρυβον. Ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι θέλει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν κουμπάρον του ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μαζύ του. Ὅταν ἠνοίχθη τὸ παράθυρον καὶ τότε θόρυβος πρωτοφανὴς ποῦ δὲν περιγράφεται ἀκούεται εἰς τὴν αὔθουσαν.

Ὁ Διάβολος ἔκπληκτος ἐρωτᾷ τί συμβαίνει. Πῶς τοῦ λέγει ὁ κουμπράρος του, δὲν τἄμαθες λοιπόν; ἡ Γυναῖκα σου ἔμαθε ὅτι εὑρίσκεται ἐδῶ καὶ ἔρχεται ἐν χορδαῖς καὶ τυμπάνοις ὅπως σὲ πάρῃ· «Ἡ γυναῖκα μου!!!!» ἀπαντᾷ ὁ Διάβολος Γιὰ τὴν κουμπαριά μας κάμε το εἰπέ της ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ· καὶ ἔχεις τὸ δικαίωμα ἄλλαις 13 νὰ ἰατρεύσῃς. Καὶ χωρὶς οὔτε νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ τὸν κουμπάρου τυυ ἐκ καρδίας γελῶντα φεύγει καὶ ἀκόμη φεύγει!

Eh! *λοιπὸν πιστεύω νὰ σᾶς ἔπεισα τώρα Κύριοι μου, μᾶς προσέθεσεν ἔνθους ὁ γέρω-παπποῦς. Ἰδοὺ τί εἶνε ἡ Γυνὴ ὡς καὶ ὁ Διάβολος ἀκόμη τὴν ἐφοβήθη!!!!*

Ν.Λ.Π.λ.μ.ς.

Παραμύθι

Κόκκινη κλωστὴ δεμένη,
στὴν ἀνέμη τηλυμένη,
δόστης μπάτσο νὰ γυρίσῃ,
καὶ τὴν καλή μας συντροφιὰ
νὰ τὴν καλησπερίσῃ.
Καλησπέρα πρήμη πλώρα
εἰς τὰ παλληκάρια ὅλα,
καλησπέρα τῆς κυρᾶς,
τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς,
καλησπέρα καὶ τ' ἀφέντη
τοῦ καλοῦ μας τοῦ λεβέντη.

Ἕνα καιρὸ κ' ἕνα ζαμάνι κάναν οἱ Τοῦρκοι ραραμαζάνι, σ' ἕνα τρύπιο καζάνι, τὰ καψίδια πέφτανε, τὸ ζουμὶ τὸ κράτηξε. Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ, καλησπέρα σας.

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας ἐργατικὸς καὶ εἶχε ἕνα χάνι σένα δρόμο ἔξω μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό του· ἐκεῖ εἶχε καὶ πολλαῖς κόταις ἀφοῦ ἦταν ἐξοχή. Μίαν ἡμέραν πῆγε νὰ σκάψῃ σὲ ἕνα ἀφεντικὸ καὶ ἄφισε τὴν γυναῖκα του στὸ χάνι· περνάει ἕνας τῆς λέει δόσε μου λίγο νερὸ καὶ κάθεται. Κυρὰ γλέπω καὶ ἔχεις πολὲς κόττες, μήπως πουλᾶς; Μάλιστα. Μοῦ πιάνεις 9 κότες καὶ ἕνα κόκκορα; Τέλος πάντων συμφωνήσανε καὶ τές πιάσανε· ὅταν τῆς ἔδεναν ἀμπολαῖ αὐτὸς μία· τρέχουν ἀπὸδῶ ἀπὸ 'κεῖ νὰ τὴν πιάσουν, μπένει μέσα στὸ φοῦρνο, βάνει μέσα τὸ κεφάλι της· μέσα καὶ ἡ γυναῖκα νὰ φθάσῃ τὴν κότα, τότε αὐτὸς ἐφέρθη κάπως σκληρὸς. Τέλος πάντων τῆς λέει δὲν ἔχω τώρα τὰ λεπτὰ ἀλλὰ ὅταν γυρίσω θὰ σὲ πληρώσω. Ἐπὶ τέλους κατέληξαν νὰ τοῦ κρατήσῃ τὸν κόκκορα ὥστε νὰ φέρῃ τὰ λεπτά. Δὲν μοῦ δίνεις τὴν γαϊδούρα νὰ τῆς βάλω ἀπάνου γιὰ νὰ ἔρθω καὶ γλήγορα τῆς λέει. Πάρτην. Δὲν μοῦ δίνες καὶ τὸ τσικοῦρι νὰ κόψω καὶ μερικὰ ξύλα διότι ἔχω ἕναν φίλο φούρναρη. Πάρτο. Ἑτοιμάσθη ὁ καλὸς μουσαφίρης, καβαλάει τὴν γαϊδούρα ἀφοῦ πρώτα ἔβαλε τῆς κόττες καὶ τὸ τσικοῦρι καὶ τράβηξε τὸν δρόμο του τότε ἀκολουθεῖ καὶ ἡ μαθημὲν' νὰ πηγαίνῃ κοντὰ μὲ τὴν γαϊδάρα γουρούνα. Βλέπει ἕνα ὡραῖον δίκανο κρεμασμένο λέει δὲν μοῦ δίνεις τὸ ντουφέκι κεῖ ποῦ θὰ κόβο τὰ ξύλα νὰ σκοτόσω καὶ κανὰ λαγὼ νὰ τὸν φέρω νὰ τὸν φᾶμε ἐδῶ στὸ χάνι. Πάρτο, Τὰ μάζευσε ὅλα καὶ πάει ὅπου ἀκόμα τὸν περιμένει. Ἔρχεται ὁ ἄντρας της. Γιατὶ εἶνε ὁ κόκκορας δεμένος· τοῦ διηγήθη τὴν ἱστορίαν ὅτι πῆρε καὶ κότες καὶ τὸν κόκκορα καὶ δὲν εἶχε τὰ λεπτὰ καὶ τοῦ κράτησα τὸν κόκκορα. Τί ἔκαμες; τότε θυμωθεὶς. Νὰ χαθῇς Γουρούνα τῆς λέϊ Τὴν πῆρε καὶ τὴν γουρούνα· νὰ χαθῇς Γαϊδούρα. Τὴν πῆρε καὶ καὶ γαϊδούρα. Μωρὲ σὺ θέλεις μὲ τὸ τσικοῦρι. Τὸ πῆρε καὶ τὸ τσικοῦρι. Μὰ τότε πλέον θέλεις μὲ τὸ ντουφέκι. Τὸ πῆρε καὶ τὸ ντουφέκι. Βρὲ τὸν κερατὰ μασκαραλῆκι ποῦ μ' ἔκαμε. Δὲν φτέου ἐγώ, φταίει ἡ κόττα ποῦ μπῆκε στὸν φοῦρνο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκολόπακος.

Ἐκ τῆς ἀνεκδότου Συλλογῆς Π. Λαμπρίδου

Τὸ Κάστρο τῆς Ὀργυιᾶς

(Ὅπως ᾄδεται ἐν Ἠπείρῳ)

Ἀντάημουν παλληκάρι δώδεκα χρονῶν,
Τὴν πέτρα ἐπατοῦσα κ' ἔβγαζε νερό,
Εἶχα καὶ τ' ἄλογό μου πενταρίτικο.
Σ' ὅλα τὰ Κάστρα πῆγα σ' ὅλα τὰ νηιά.
Σὰν τῆς ὀργυιᾶς τὸ Κάστρο, Κάστρο δὲν εἶδα,
Κάστρο θεμελιωμένο, κάστρο ξαϊκουστό,
Πῶχ' ἀσημένια πόρταις κι' ἀργυρᾶ κλειδιά
Τοῦρκοι τὸ πολεμοῦσαν χρόνια δώδεκα,
Δὲν μπόρ' νὰ τὸ πατήσουν τὸ μοιργιόρεμο.
Βάζουν ἕναν τελιάλην καὶ τελιάλεζε.
—Τὸ ποιὸς προδίδ' τὸ κάστρο τ' εἶν' ἡ ρόγα του;»
Ἕνα μικρὸ Τουρκάκι Ρωμηογύρισμα:
—Προδίδω 'γὼ τὸ κάστρο τ' εἶν' ἡ ρύγα μου;»
—Χίλια φλωριὰ μπακτσίσι κι' ἄλογο καλό».
—Φέρτε γυναῖκια ροῦχα, ρόκα καὶ μαλλί;»
Τριγύρω φέρ' τὸ κάστρο καὶ μοιρολογάει.
—Τὸ τί νὰ κάμω ἡ μαύρη ἡ πεντέρημη,
Τὰ δυὸ παιδιὰ 'στὰ χέρια κι' ἄλλο 'στὴ κοιλιά,
Ἀνοίξτε μου τῆς μαύρης καὶ τῆς ὀρφανῆς».
Κ' ἐκεῖν' ἀπὸ τὸ κάστρο τὴν λυπήθηκαν,
Ἀνοίξανε ταῖς πόρταις καὶ τὴν ἔμπασαν.
Μπῆκαν κι' οἱ Τοῦρκοι μέσα τοὺς κατέσφαξαν.

Τοῦ Καπετὰν Σάββα

Τρία πουλάκια κάθονται ψηλὰ σὲ Κορφοβοῦνι,
Ἀπὸ βραδὺς μοιρολογοῦν καὶ τὸ ταχὺ τὸ λέγουν:
—Γιὰ κλάψτε δέντρα καὶ κλαριά, κλάψτε [κοντοραχούλαις
Κλάψτε βουνὰ κλεφτόβουνα, κλάψτε κρύαις [βρυσούλαις,
Κλάψετε τοὺς ἁρματωλοὺς τὸν Καπετὰνε Σάββα,
Τὸ ποῦνε καὶ δὲν φαίνεται τοῦτο τὸ καλοκαῖρι,
Οὔτε 'στὴ Γοῦρα φαίνεται, οὔτε 'στὸν Ἁρμυριώτη,
Μᾶς εἶπαν πάει 'στὰ Γιάννενα πάησε νὰ [προσκυνήσῃ
—Πολύχρονος Βεζύρι μου». «Καλῶς τὸ Σάββα [ποῦρθε».
—Σάκβα πῶς ἤρθες, πῶς περνᾶς, πῶς εἶν' τὰ [παλληκάρια;»
—Σὲ προσκυνοῦν Βεζύρι μου 'στοὺς κάμπους [κατεβῆκαν.
Ἤλθα κ' ἐγὼ 'στὴ πόρτα σου νὰ πιάσω τὴ [ποδιά σου.
Καφφέτζε ποῦκ τὸν κέρασι 'στ' ἁρματωλίκ' [θὰ φάνει.

Π. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ

Δημώδη Ἄσματα Κεφαλληνίας.

Τσῆ κοπέλλας μου τὸ γάμο
τὴ Λαμπρὴ θὰ τζῆ τὸ νκάμω.
θὰ καλέσ' ὀρφιτσιαλέους
κι' ὅλους τσοὺ γκενεραλέους,
θὰ καλέσω καὶ τὸ ρήγα
νὰ τζῆ πλέξῃ τὴ νκοτσίδα,
μὰ θὲ νάρτῃ κι' ἡ ρήγισσα,
ποῦ ἀπὸ ψὲς τσῆ 'μύνησα,
γιὰ νὰ τὴ χρυσοστολίσῃ
μ' ὅλα τὰ χρυσαφικά τση
καὶ γιὰ νὰ τὴν ὠμορφήσῃ
μ' ὅλα τὰ πράμματά τση.

(Συλλογὴ **Νικ. Λιβαδᾶ**)

Ἀδριανούπολις Κουρσεμένη.

Κλαίγουν τ' ἀηδόνια τῆς Βλαχιᾶς
καὶ τὰ πουλιὰ στὴν δύσιν,
Κλαίγουν ἀργά, κλαίγουν ταχυά,
κλαίγουν τὸ μεσημέρι.
Κλαίγουν τὴν Ἀδριανούπολιν
τὴν βαριοκουρσεμένη,
Ἀποῦ τὴν ἐκουρσέψανε
στὴ τρεῖς γιορταῖς τοῦ χρόνου.
Τοῦ Χριστουγέννου γιὰ κερὶ
καὶ τοῦ Βαϊοῦ γιὰ Βάϊα,
Καὶ τῆς Λαμπρῆς τὴν Κυριακὴ
γιὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.

Τὰ 100 αὐγά.

(Παραμύθι)

Ἕνας παντρεμένος γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴ γυναῖκά του ἂν φυλάῃ μυστικό, ἔπεσε στὸ στρῶμα, κι' ἔκανε κάμποσαις ὥραις τὸν ἄρρωστο, καὶ στὴ γυναῖκά του ποῦ τὸν ρωτοῦσε τί τὸν πονάει,— θὰ σ' τὸλεγα, καϋμένη γυναῖκα, τῆς εἶπε, ἂν ἤξερα πῶς 'μπορεῖς νὰν τὸ φυλάξῃς μυστικό, γιατ' ἂν τὸ εἰπῆς καὶ μαθευτῇ δὲ θἄχω τόπο νὰ σταθῶ· θὰ μὲ πῇ ἡ ντροπὴ τοῦ κόσμου.

— Ἐγώ, ἄντρα μου, τοῦ λέ' ἡ γυναῖκά του, δὲ μὲ ξέρεις! εἶμαι πηγάδι· ὅ,τ' ἀκούσω 'μιλιὰ δὲ βγαίν' ἀπ' τὸ στόμα μου!

Ἀπ' τὰ πολλὰ ὁ ἄντρας τῆς λέει:

— Ντρέπουμαι μὰ θὰ σ' τὸ εἰπῶ. Ἔκαμα μὲ συμπάθειο ἓν αὐγό. Ὕστερ' ἀπὸ 'μισὴ ὥρα ἡ γυναῖκά του βρίσκει μιὰ γειτόνισσα καὶ τῆς λέει. Ἔλα 'δῶ. Θὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα μυστικὸ μὰ νὰ μὴν τὸ εἰπῆς οὔτε τοῦ κόρφου σου. Ὁ ἄντρας μου ἔκαμ' ἓν αὐγό! Ἡ γειτόνισσα χωρὶς νὰ χασομερήσῃ εἶπε σ' ἄλλη γειτόνισσα πῶς ὁ τάδες ἐγέννησε κι' ἔκαμε δρὸ αὐγά! Ἡ ἄλλη γειτόνισσα, εἶπε σ' ἄλλη γειτόνισσα πῶς ὁ τάδες ἔκαμε τρί' αὐγά, κι' ἔτσι ὡς τὸ βράδυ ἡ μιὰ γυναῖκα μὲ τὴν ἄλλη τ' αὐγὰ τἄκαμαν ἐννεννῆτα ἐνηά. Τὴν ἄλλ' ἡμέρα τὄμαθε κι' ὁ βασιλῆας, καὶ προσκάλεσε τὸν παντρεμένο σ' τὸ παλάτι. Πῆγ' ὁ παντρεμένος πὄκαμε τ' αὐγὸ στὸ παλάτι κι' ὁ βασιλῆας τὸν ρωτάει.

— Δὲ μοῦ λές, σ' εἶσαι 'κεῖνος 'πὄκαμε τὰ ἑκατὸ αὐγά;

Ποιὰ ἑκατὸ αὐγά; τοῦ λέει ὁ παντρεμένος. Τὸ καὶ τὸ, βασιλῆ μου, ἔρτιασα ἕνα ψέμα, εἶπα σ' τὴ γυναῖκά μου πῶς ἔκαμα ἓν' αὐγό, ἡ γυναῖκά μου τὸ εἶπε σ' ἄλλη, ἡ ἄλλη σ' ἄλλη καὶ κάθε μία αὐγάταινε κι' ἀπὸ ἓν' αὐγὸ ὅσο ποῦ εἶπαν, πῶς ἔκαμα ἐννενῆντα ἐννηά.

—*Δίκηο ἔχεις,*τοῦ λέει ὁ βασιλῆας,*αὐγάτισα κι' ἐγώ ἕνα».*

Τὸ παραμύθι λέει πῶς ἡ γυναῖκες δὲν βαστοῦνε μυστικό, μὰ λέει πῶς κι' οἱ βασιλῆάδες καμμιὰ φορὰ ἔχουν γυναίκεια μυαλά.

Ξυλόκαστρον **Ι. Π. Σταματούλης**

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀνθίζει ὁ γάβρος κι' ὀξυά...
Ἡ πλάση πέρα-πέρα
τὴν πλειὸ γιορτάσιμη στολὴ
ἐφόρεσε μὲ χάρη.
Φουντόνουνε τὰ σύδεντρα,
μαυρίζουνε τὰ πεῦκα,
καὶ ντυέται πράσινο κλαδὶ
κάθε λογῆς δεντράκι.
Τὰ χιόνα ἀσπρίζουν μοναχὰ
ψηλὰ στὰ κορφοβούνια,
κι' οἱ κάμποι πρασινοβολοῦν,
ντυμένοι στὰ λουλούδια.
Λαλοῦνε ὅλα τὰ πουλλιά,
κι' ἕνα τραγούδι λένε,
τραγούδι παναρμόνιο,
ἀγγελικὸ τραγούδι:
—«Καλῶς την, τὴν Πρωτομαγιά,
καλῶς τονε, τὸ Μάη!»

Ἀφίνουνε τὰ χειμαδιὰ
τὰ βλάχικα κοπάδια,
Κι' ἀνηφοροῦνε βόσκοντας
καὶ τὰ ριζὰ γεμίζουν...
Τὰ γίδια πᾶνε πλειὸ μπροστά,
τὰ πρόβατα ἀπὸ πίσω
καὶ παραπίσω οἱ πιστικοὶ
μὲ τὰ σκυλλιὰ στὸ πλάγι,
ἀγκλύτσες ἄσπρες καὶ μακρειὲς
στὰ χέριά τους κρατῶντας.
Καὶ σαλαγοῦνε τὰ σφαχτὰ
καὶ ρίχνουνε λιθάρια,
Σ' ἐκεῖνα, ποῦ ἀναργοπατοῦν,
πὸ τὸν πολὺ τὸν κόπο,
Κι' ἕνας καθάριος πιστικὸς,
κι' ἕνας γλυκὸς λεβέντης,
λαλάει τὴ φλογέρα του,
καὶ λέει μὲ τὴ φωνή της,
ἐνῷ τὰ γιδοπρόβατα
σιγὰ σιγὰ ἀναιβαίνουν:
—«Καλῶς την, τὴν Πρωτομαγιά!
καλῶς τονε, τὸ Μάη!»

Ἀπάνω-κάτω τρέχοντας
οἱ στρατοκόποι πᾶνε,
Ἄλλοι καβάλλα σ' ἄλογα,
κι' ἄλλοι σ' ἀψυὰ μουλάρια,
Κι' οἱ πλειότεροι τραβοῦν πεζοὶ
τὸ μυρωμένο δρόμο,
καὶ τραγουδοῦνε ὅλοι τους
ἕνα γλυκὸ τραγούδι:
—«Καλῶς την, τὴν Πρωτομαγιά!
καλῶς τονε, τὸ Μάη!»

Μὲς σὲ χωράφι τρίστρεμμο
ὀργόνει ὁ ζευγολάτης,
Ἔχει τ' ἀλέτρι ἀπὸ μηλιὰ
καὶ τὸ ζυγὸ ἀπὸ δάφνη,
Καὶ τὴ μακρειὰ βουκέντρα του
κλωνάρι κυπαρίσσι.
Κεντάει δυὸ βῶδια ὤμορφα,
κοιλᾶτα, τραχηλᾶτα,
Κι' ἀνοίγει ἡ γῆ στὸ διάβα του
αὐλάκια στὴν ἀράδα,
Κι' ἀπάνω στ' αὐλακιάσματα
καὶ στ' ἀναγκάσματά του,
Χαρούμενος καὶ πεταχτὸς
γλυκὸ τραγούδι λέγει:
—«Καλῶς την, τὴν Πρωτομαγιά!
καλῶς τονε, τὸ Μάη!»

Κάτω ἀπὸ δέντρο γέρικο
ὁ νειὸς κι' ἡ νειὰ ἀνταμόνουν.
Ὁ νειὸς τῆς λέει τὸν πόνο του,
κι' ἡ νειὰ τὸν ἰδικό της,
Κι' οἱ δυὸ τους κόκκινοι φωτιὰ,
πὸ τὴν πολλὴν ἀγάπη,
Σφιχταγκαλιάζονται γλυκὰ
κι' ἕνα τραγούδι λέγουν:
—«Καλῶς την, τὴν Πρωτομαγιά!
καλῶς τονε, τὸ Μάη!»

— Γειά σου, χαρά σου, Μάη μου!
τῆς Ἄνοιξης καμάρι!
Ἂς εἶταν δώδεκα φορὲς
ἀρχόνουνε τὸ χρόνο!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ANDRÉ DE VILLEMÈTRE

ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Εἰς Αἰάκιον, ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ ἀνυψοῦντο, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς νήσου, γενομένην ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 15ου, τρεῖς οἰκίαι λευκαί, κεκρυμμέναι κατὰ παράξενον ὅλως τρόπον ἐν τῷ πυκνῷ φυλλώματι τῶν πέριξ δένδρων, οἱ παλαιοὶ τοῖχοι τῶν ὁποίων ἐμαύριζον καὶ ἔσκαζον ὑπὸ τὰς λίαν θερμὰς θωπείας τοῦ ἡλίου τῆς Κορσικῆς.

Κατῳκοῦντο ὑπὸ τριῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν συνδεδεμένων στενότατα διὰ τῶν αὐτῶν κλίσεων, διὰ τῶν αὐτῶν φρονημάτων καὶ τῶν αὐτῶν παραδόσεων.

Ἦσαν αἱ οἰκογένειαι Γαλεατίνη, Ποδεστὰ καὶ Βουοναπάρτη.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους τὰ πολυάριθμα τέκνα τῶν τριῶν οἰκοδεσποτῶν συνήρχοντο εἰς εὐθύμους παιδικὰς συναναστροφάς, εἰς τὰς ὁποίας οἱ γέλωτες αἱ παιδιαὶ ἐνηλλάσσοντο πρὸς τὰς ἔριδας καὶ τὰς φωνάς. Ἦσαν δ' αἱ παιδιαὶ αὗται ἀτελεύτητοι, ὑπὸ τὰς μεγάλας πεύκας, αἵτινες ἐπροστάτευον διὰ τῶν πυκνοφύλλων σκιάδων αὐτῶν τοὺς ἐρυθροὺς κεράμους τῶν οἰκογενειακῶν οἰκιῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ εὐώδους καὶ ἀπαλοῦ ἐπιστρώματος τῶν λεπτῶν φυλλαρίων τῶν κειμένων κατὰ γῆς τὰ σκιρτήματα καὶ τὰ ἅλματα ἐπλήρουν χαρᾶς ὅλην τὴν συντροφίαν τῶν παιδιῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ τὸ δέρμα ἡλιοκαές.

Ἐν ἐξ αὐτῶν ὁ Ναπολέων Βουοναπάρτης, πανοῦργος διάβολος ποῦ ἄλλοτε ὅτε μὲν ἦτο ζωηρὸς ἄλλοτε δὲ σύννους, καὶ ἄλλοτε ὁρμητικὸς καὶ σιωπηλός, εἶχε συνδεθῆ διὰ φιλίας πρὸς τὸν συνομήλικα αὐτοῦ Ἀντωνιέλλον Ποδεστά.

Ὁ Ἀντωνιέλλος, καίτοι ἦτο κατώτερος ἐκείνου κατὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως, εἶχεν ὅμως ἐν ἑαυτῷ τί τὸ ἡρωϊκὸν καὶ ὑψηλόν, τὸ θάρρος ἐκεῖνο τὸ εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐπιδεικνυόμενον, τὴν εὐγένειαν ἐκείνην τῆς καρδίας, τὰ προσόντα ἐπὶ τέλους ἐκεῖνα, ἅτινα ἤδη κατέθελον τὸν νεαρὸν Ναπολέοντα.

Οὕτως ἀμφοτέρωθεν συνήφθη δεσμὸς ἐγκαρδίου φιλίας, ὅτε ὁ Ναπολέων τῷ 1779 ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γαλλίαν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Βριέννης τῇ συστάσει τοῦ κόμητος Μαρβέω, διοικητοῦ τῆς Κορσικῆς. Ὑπεσχέθησαν νὰ ἐπανίδωσιν ἀλλήλους καὶ ἐτήρησαν τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῶν

Κατὰ τὸ 1784, ὁ Ναπολέων, δεκαπεντατὴς νεανίας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν ἑστίαν, ἵνα ἀπολαύσῃ μικρὰν ἀνάπαυσιν, πρὶν ἢ εἰσέλθῃ εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τῶν Παρισίων. Ἐτελέσθη τότε μεγάλη ἑορτὴ εἰς τὰς τρεῖς φιλικὰς οἰκογενείας. Αἱ παιδικαὶ τῶν παρελθόντων ἐτῶν ἐπανήρχησαν μεταξὺ τῶν παιδιόθεν φίλων, παιδιαὶ ἴσως ὀλιγώτερον παιδιαὶ ἀλλ' εὔθυμοι πάντοτε καὶ μὴ ἐστερημέναι ἡρωϊκῶν ἐπιχειρήσεων καὶ εὐχαρίστων συζητήσεων.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ναπολέοντος ἠστεΐζοντο μετὰ χάριτος πρὸς τὰς θελκτικὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀντωνιέλλου, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἀντωνιέλλου πρὸς τὰς χαριέσσας ἀδελφὰς τοῦ Ναπολέοντος, μεταξὺ δὲ τῶν νέων τούτων ἀντηλλάσσοντο ἐνίοτε ἁγναὶ καὶ κρύφιαι φιλοφρονήσεις, ὄνειρα περὶ τοῦ μέλλοντος μόλις πλαττόμενα.

Ἀλλ' ἡ βασίλισσα τῆς ἐκ νεανιῶν καὶ νεανίδων συντροφίας ἐκείνης ἦτο ξένη εἰς τὰς δύο οἰκογενείας περὶ ὧν ὡμιλήσαμεν. Ἦτο ἡ κόρη ἀρχαίου τινὸς φίλου τῶν Βουοναπαρτῶν, ὀνομαζομένη Δόννα Λιβία Γαλεατίνη. Ἡ Λιβία ἦτο δεκατριετής, ἡ δὲ φύσις εἶχε προικίσῃ αὐτὴν δι' ἐξόχων προτερημάτων τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε προσθέσῃ τὸ μέγα πλεονέκτημα ἐκπάγλου καλλονῆς.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐνταῦθα τὰ καθ' ἕκαστα τῶν θελγήτρων αὐτῆς, ὧν οὐδὲν πλέον ἀπομένει σήμερον· εἰσὶν ἄλλως τε αὗται ἀνωφελεῖς περιγραφαί, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἡμέτεροι λαϊκοὶ μυθιστοριογράφοι ἔχουσι καταπονήσῃ τοὺς ἀναγνώστας. Εἶναι ὅθεν ἀρκετὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁσάκις ἡ Λιβία Γαλεαντίνη διήρχετο τὰς ὁδοὺς τοῦ Αἰακίου, οἱ διαβάται ἀνεφώνουν, ἐνῷ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες ἔπαιζον χαριέντως ἐπὶ τοῦ ἀλουργοβαφοῦς φορέματος αὐτῆς καὶ τοῦ ἐβένου τῆς κόμης της:

— Ἰδού! *ἡ ὡραία τῆς Κορσικῆς περνᾷ!*

Τὰ χαρίσματα ταῦτα δὲν τῇ εἶχον ἐπιδαψιλευθῆ πρὸς δυσαρέσκειαν τοῦ Βουοναπάρτου καὶ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ποδεστᾶ, ἂν καὶ ἀμφότεροι ἠρέσκοντο νὰ συνομιλῶσι φιλικῶς μετὰ τῆς *ὡραίας τῆς Κορσικῆς*. ἀμφότεροι δὲ ἀπεκοιμῶντο καθ' ἑσπέραν ὀνειρευόμενοι τὴν Δόνναν Λιβίαν Γαλεατίνη...

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ, συνέβη ὥστε ὁλόκληρος ἡ νεανικὴ συντροφία νὰ συνενωθῇ εἰς πρόγευμα ὑπὸ τὰς μυστηριώδεις σκιὰς μεγάλου δάσους. Ἦτο ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 1784.

Ὑπὸ τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν τῆς ἀνοίξεως ἡ φύσις ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς. Τὸ βαλσαμῶδες ἄρωμα τῶν πορτοκαλεῶν ἠνοῦτο ἁρμονικῶς πρὸς τὴν αἰθέριον εὐωδίαν τῶν κεδρων. Τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν, ὑπετονθόριζον καὶ ἐτερέτιζον..... καὶ ὅλον τοῦτο ἀπετέλει, τῇ ἀληθείᾳ, τὸ μᾶλλον μαγευτικὸν σύνολον τοῦ κόσμου.

Ἀπό τινων στιγμῶν ἡ Δόννα Λίβια Γαλεατίνη ἦτο σκεπτική, οἱ ὡραῖοι δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς διηυθύνοντο πρὸς παλαιὰν δρῦν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας δύο ἄγριαι περιστεραὶ ὑπεψιθύριζον τοὺς στοχασμοὺς των ὡς πτηνῶν, ἐπὶ τοῦ χείλους εὐρείας φωλεᾶς.

Ἐκεῖ ἐμάντευέ τις τὴν ὕπαρξιν νεοσσιᾶς, τῆς ὁποίας τὸ χνοῶδες πτέρωμα ἀνέκυπτεν ὑπεράνω τῶν κλαδίσκων τῆς κατοικίας αὐτῶν.

—Ἀ! πόσον θὰ μοι ἤρεσκε. ἀνεφώνησεν ἐξαίφνης ἐκείνη, ἐκδηλοῦσα ζωηρὰν παιδικὴν ἐπιθυμίαν, ἄ πόσον θὰ μοι ἤρεσκε ν' ἀναθρέψω ἐν τῷ δωματίῳ μου κάνεν τῶν χαριτωμένων ἐκείνων μικρῶν ζώων!

Τὸ δένδρον ἦτο γιγαντιαίων διαστάσεων, ἡ δ' ἀνάβασις δὲν ἦτο εὔκολος.

Ὁ Ναπολέων καὶ ὁ Ἀντωνιέλος κατεμέτρησαν ἀλλήλους διὰ προκλητιλοῦ βλέμματος. Ὠθούμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐλατηρίου ἀνηγέρθησαν ἀμφότεροι—σκληρὰ παιδία—ὅπως ὑπάγουν καὶ ἁρπάσωσιν ἀπὸ τῆς φωλεᾶς τοὺς πτωχοὺς νεοσσούς.

— Ὦ! ὦ! ἰδοὺ ὡραία περίστασις πρὸς ἁμιλλαν,—εἶπον ἐν χαρᾷ οἱ σύντροφοι αὐτῶν, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φθάσητε συγχρόνως καὶ οἱ δύο εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα, διότι τὸ δένδρον εἶνε μέγα καὶ οἱ κλάδοι πολυπληθεῖς. Δύνασθε βεβαίως ν' ἀναρριχηθῆτε, ἕκαστος δι' ἴδιον λογαριασμόν· ἀλλ' ὁ νικητὴς ἀξιοῖ ἵνα ὁ ἡττημένος τῷ προσφέρῃ δῶρόν τι ὡς ἀναγνώρισιν τῆς δεξιότητος αὐτοῦ. Γνωρίζετε καλῶς, ὅτι τοιοῦτο εἶνε τὸ ἔθιμον ὅπερ ἀκολουθοῦμεν εἰς τὰ παχνίδια μας.

Καὶ εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἐν ᾗ ἀρέσκονται εἰς τὰ στοιχήματα, συνεφωνήθη ὅπως διαγωνισθῶσιν οἱ δύο ἀντίζηλοι.

— Ποῖον θὰ εἶνε τὸ βραβεῖον; ἠρώτησαν τότε φωναί τινές.

— Ἐν αὐγὸν τοῦ Πάσχα, ἓν ὡραῖον αὐγὸν ἐκ σοκολάτας, χονδρὸ χονδρό, στρογγυλὸ στρογγυλό, γλυκὸ γλυκό! ἓν ὡραῖον αὐγὸν ἐκ σοκολάτας, τὸ ὁποῖον ἐγὼ μὲν θέλω προσφερει εἰς τὸν Ναπολέοντα, ἐὰν οὗτος μὲ ὑπερβῇ, αὐτὸς δὲ θέλει δώσει εἰς ἐμὲ ἐὰν φθάσω πρῶτος εἰς τὸ τέρμα! ἐφώναξεν ὁ Ποδεστὰ μετὰ λελογισμένης τόλμης καὶ πολλῆς εὐθυμίας.

— Σύμφωνοι, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ Ναπολέων, βέβαιος περὶ τῆς νίκης.

— Σύμφωνοι!—ἐπανέλαβε φαιδρῶς ὅλος ὁ ὅμιλος. Καὶ οἱ ἀντίπαλοι ἤρχισαν ὑπὸ τὸ ἀπαθὲς βλέμμα τῆς Λιβίας τὴν δυσχερῆ ἀνάβασιν.

Ἀκούεται τριγμὸς ξηρῶν κλάδων, ταραχὴ φύλλων σειομένων, ἅτινα πίπτουσιν γογγύζοντα, τίναγμα τῶν πτερύγων τῶν πτωχῶν περιστερῶν.... καὶ ταυτοχρόνως κραυγὴ ὀργῆς τοῦ Ναπολέοντος. Ἐνῷ ὁ Ποδεστὰ ἀνήρχετο ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ δένδρου, ἐκεῖνος προσεπάθει νὰ ἀνέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου....

Οἱ κλάδοι ὅμως ἦσαν ἀπομεμακρυσμένοι ἀλλήλων, ὁ δὲ νέος Κορσικανὸς ἦτο μικρὸς ἰσχνὸς καὶ σχεδὸν ἀσθενής. Παρὰ τὰς ὑπεραν θρώπους προσπαθειας, αἵτινες συνέτεινον εἰς τὸ ν' ἀναπηδῶσιν οἱ μυῶνες ὑπὸ τὸ μελάγχρουν δέρμα, οὗτος ἔμεινεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀναβάσεως, ἀναπαυόμενος ἐπί τινος κλάδου, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἀντίζηλός του φθάνει εἰς τὴν φωλεὰν τῶν ἀτυχῶν πτερωτῶν, τὴν ὁποίαν—μὴ συναισθανόμενος τὴν ἀσυνείδητον καὶ ἀγρίαν πρᾶξιν αὐτοῦ—φέρει πρὸς τὴν *ὡραίαν τῆς Κορσικῆς* κατέρυθρον ἐκ τῆς συγκινήσεως,

Ὁ Ναπολέων ἡττήθη!

—Λοιπόν, Βουοναπάρτη! — ἀναφωνοῦσιν οἱ σύντροφοι αὐτοῦ—καιρὸς ἤδη νὰ πληρώσῃς τὴν ὀφειλήν σου. Δὲν εἶναι ἐντροπὴ ὅτι δὲν ἐνίκησας. Θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου, ἔσο βέβαιος... Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος εἷς ἐξ ἡμῶν θὰ μεταβῇ εἰς Αἰάκιον ἵνα ἀγοράσῃ ἐπ' ὀνόματί σου τὸ ὡραῖον αὐγὸν τοῦ Πάσχα καὶ τὸ προσφέρῃ εἰς τὸν Ἀντωνιέλλον ὅλοι δὲ μαζὶ θέλομεν φάγει αὐτὸ εἰς τὴν ὑγείαν σου!

Ὁ Ναπολέων προσεφέρθη λίαν εὐχαρίστως νὰ πληρώσῃ. Ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ κατὰ τὸ γαλλικὸν συρμὸν κατεσκευασμένου πλὴν παλαιοῦ φορέματός του, ἐξάγει πτωχὸν ἐκ μεταξίνου νήματος βαλάντιον, λίαν ἰσχνόν, ἀρκούντως ἐφθαρμένον, πολὺ εὐτελές. Ἡ ὑπερήφανος ὄψις αὐτοῦ καθίσταται ὠχρά, τὰ δὲ φύσει συνεσταλμένα χείλη του συστέλλονται ἔτι περισσότερον. Ὁ μέλλων αὐτοκράτωρ εἶναι πτωχός. Ἐννόησεν ὅτι δὲν ἐξαρκοῦν τὰ χρήματα ὅπως πληρώσῃ τὸ χρέος αὐτοῦ. Ἐρευνᾷ πυρετωδῶς ἐντὸς τῶν θυλακίων, ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτοῦ δὲν εὑρίσκει εἰμὴ ἓν ἄθλιον μονόλεπτον!

Καίτοι παιδίον, ὁ νέος τρόφιμος τῆς Βριέννης αἰσθάνεται τὰ βλέφαρα αὐτοῦ βρεχόμεναι ὑπὸ δακρύων αἰσχύνης. Ἄ! τὶ ντροπή! ἐνώπιον τόσων παιδιῶν, τόσων χαμηνίων!

«Ἡ ἡλικία αὕτη εἶναι ἄνευ οἴκτου», εἶπεν ὁ Λαφονταῖνος, οὐδεμία δὲ ῥῆσις ὑπῆρξεν ἀληθεστέρα! ἡ ὀδυνηρὰ σκηνὴ δὲν διέφυγε τοὺς νεαροὺς θεατάς. Ὁ ἀλαζονικὸς χαρακτὴρ τοῦ Ναπολέοντος εἶχεν ἴσως ἐξεγείρῃ κατ' αὐτοῦ τὴν ἔχθραν τινὸς ωεταξὺ τῶν συντρόφων του. Κακεντρεχῆ μειδιάματα ἀκούονται ἤδη ἐν τῇ ὀχληρᾷ σιγῇ.

«Ἡ ἡλικία αὕτη εἶναι ἄνευ οἴκτου,» εἶπεν ὁ Λαφοντεῖνος. Δὲν ὑπάρχει ἐν τούτοις κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως.

—Ἐγὼ ἠξεύρω τί συμβαίνει! — ἀναφωνεῖ αἴφνης ὁ Ἀτωνιέλος Ποδεστὰ ἐγὼ ἠξεύρω τί συμβαίνει! Μὴ γελᾶτε λοιπὸν κακοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἐξαδελφαί μου! Ὑπῆρξα ἀπερίσκεπτος. Ὤφειλον νὰ ἐνθυμῶμαι ὅτι χθὲς ὁ φίλος ἡμῶν Ναπολέων συνήντησε τὴν χήραν τοῦ ναυτικοῦ Μαρτίνου Δολμέτου, ἧς ὁ σύζυγος ἐφονεύθη προσφάτως εἰς τὸ δάσος... Ὅπου ἔχει καταντήσῃ εἰς ἐσχάτην πτωχείαν, ὁ δὲ Ναπολέων ὠθούμενος ὑπὸ τῆς συνήθους αὐτῷ γενναιοδωρίας, ἔρριψεν ἐντὸς τῆς χειρὸς τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς ὅχον τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου του. Ἔπρεπε, τῷ ὄντι, νὰ τὸ εἶχα ἐνθυμηθῇ καθόσον ἤμην παρών. Θὰ προκαταβάλω ἑπομένως διὰ τὸν Βονοπάρτην τὸ ἀντίτιμον τοῦ αὐγοῦ τοῦ Πάσχα, αὔριον δὲ οὗτος θέλει μοι τὸ ἀποδώσῃ στοιχηματίζω περὶ τούτου. Εἶμαι πράγματι ἀνόητος!... καὶ ἄσπλαγχνος, διότι, ἐὰν τὴν στιγμὴν ταύτην εἶμαι ὁπωσδήποτε πλούσιος, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἔδωκα ἐλεημοσύνην εἰς τὴν πτωχήν!

Ἐφεύρεσις καὶ ψεῦδος ὅλον τοῦτο· ἀλλὰ ψεῦδος γοητευτικῆς λεπτότητος. Ἐπειδὴ δέ ἐν τῇ ἐντιμότητι αὐτοῦ, ὁ Ναπολέων ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὁ Ἀντωνιέλλος τῷ διέκοψεν ἀποτόμως δίδων τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ψυχὴ διάφορος τῆς τοῦ νεαροῦ Βοναπάρτου θὰ προσεβάλλετο, ἴσως, ὑπὸ τῆς εὐμενείας τοῦ νικητοῦ αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ μέλλων ὕπατος εἶχεν ἤδη λάβει πεῖραν τῶν ἀνθρώπων, ἠννόησε δὲ τὴν ἐν τῇ πράξει τοῦ συντρόφου του ὑπάρχουσαν ἀβρότητα καὶ ἠθέλησε νὰ μὴ ὑπολη ρθῇ αὐτοῦ κατὰ τὴν γενναιοδωρίαν. Ἐνῷ περιεπάτει σύννους ἐπανερχόμενος εἰς τὸ σχολεῖον του, ἔλαβε τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν ὅπως μὴ διεκδικήσῃ πρὸς τὸν ἀντίζηλον αὐτοῦ τὴν χεῖρα τῆς Λιβίας Γαλεατίνη, ἣν οὗτος ἦτο λίαν διατεθειμένος νὰ ἀγαπήσῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἴσως ἠγάπα περισσότερον ἢ ὅσον ὡμολόγει εἰς ἑαυτόν.

Ἠθέλησε νὰ πράξῃ ἐπὶ πλέον. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἐξοχὴ τῆς Κορσικῆς ἐξετείνετο πρὸ αὐτοῦ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αὐτῆς λάμψει· τὰ κωδωνοστάσια καὶ τὰ ὀχυρώματα τοῦ Αἰακείου ἐχρωματίζοντο εἰς θαυμασίας κατατομὰς ἐπὶ τῆς πορφύρας τῆς δύσεως· ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα συνεχέοντο ἐν τῷ ἀπείρῳ κυανῷ. Ἦτο ἡ ὥρα τῶν ἐξόχων ὀνειροπολημάτων καὶ τῶν εὐγενῶν διαλογισμῶν. Ὁ Ναπολέων προσέβλεψε τὸν ὁρίζοντα καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν: «Ἔχω ἐνώπιον ἐμοῦ τὸν κόσμον, ἔχω τὸ μέλλον, τὴν ζωήν. Θὰ ἔλθῃ ἴσως ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἀποδώσω ἑκατονταπλασίως εἰς τὸν Ἀντωνιέλλον τὴν ἀξίαν τοῦ αὐγοῦ του τοῦ Πάσχα».

Τὴν 14ην Ἰουνίου τοῦ 1800, ὁ πρῶτος Ὕπατος Ναπολέων Βοναπάρτης εἶχε νικήσει τὴν μάχην τοῦ Μαρέγγου. Ὑπασπιστής τις τῷ ἔδιδεν ἀναφορὰν τῶν σπουδαιοτέρων γεγονότων τῆς ἡμέρας. Τῷ ὡμίλει περὶ τοῦ ἡρωικοῦ θάρρους διοικητοῦ τινος, ὀνομαζομένου Ἀντωνιέλλου Ποδεστά. Ὁ Ναπολέων δὲν εἶχεν εἰσέτι προσέξει εἰς αὐτόν.

— Τὸν γνωρίζετε; διέκοψε τραχέως ὁ Ὕπατος.

— Ναί, στρατηγέ, ἀπεκρίθη ὁ ὑπασπιστής. εἶνε συμπατριώτης σας, ὅστις, φαίνεται ὅτι, οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ παρ' Ὑμῶν χάριν, προτιμήσας νὰ ὀφείλει τὸ πᾶν εἰς τὴν σπάθην αὐτοῦ. Οὗτος ἀγαπᾶται πρὸ πολλοῦ ὑπὸ νεανίδος τῆς πατρίδος αὐνοῦ, ἥτις ὑποφέρει πολύ, διότι ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐννοεῖ νὰ μὴ παραχωρήσῃ τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Ποδεστά, εἰμὴ ὅταν οὗτος ἀποκτήσῃ τὸν βαθμὸν καὶ τὸν μισθὸν τοῦ συνταγματάρχου. Ἐγώ, στρατηγέ, φρονῶ ὅτι θὰ ἦτο ἄξιος νὰ τύχῃ τοῦ βαθμοῦ τούτου, ἀλλ' εἶνε ἀκόμη πολὺ νέος διὰ τοιαύτην τιμήν.

— Ἔχει καλῶς! Ἐξακολούθησον ἤδη τὴν ἀναφοράν...

Τὴν ἑπομένην ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης ἐνεργεῖ ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατοῦ του. Ἐπὶ πολὺ σταματᾷ πρὸ ἀξιωματικοῦ, οὗτινος τὸ εὐφυΐαν καὶ δραστηριότητα ἐκφράζον πρόσωπον, τὸ γηράσαν κατά τι ἐκ τῶν μαχῶν, τῷ ἐπανέφερεν εἰς τὴν μνήμην μεμακρυσμένας ἀναμνήσεις.

Διὰ τεταραγμένου κινήματος, μόλις ἀποκρύπτων τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ, τῷ δίδει χάρτην τινὰ καὶ διὰ βραχείας πλὴν ἀφοσιωμένης φωνῆς:

— Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, Ἀντωνιέλλε,—τῷ λέγει—ἔχω ὀφειλὴν πρὸς σέ. Ἦλθεν εὐτυχῶς δι' ἐμὲ ἡμέρα ὅπως σε ἀποζημιώσω διὰ τὸ *αὐγόν σου τοῦ Πάσχα*. Λάβε τοῦτο!

Καὶ ὁ Ναπολέων προχωρεῖ ..

Τὸ αὐγὸν τοῦ Πάσχα ἦτο τὸ δίπλωμα τοῦ συνταγματάρχου τοῦ Ἀντωνιέλλου Ποδεστά, ὅπερ, ἐνωθὲν πρὸς ἀρκετὴν προῖκα, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν παιδικὸν σύντροφον τοῦ Πρώτου Ὑπάτου νὰ ἴδῃ τὴν πραγμάτωσιν τῶν ὀνείρων αὐτοῦ, νυμφευθεὶς ὅσον τάχιστα, εἰς τὴν πόλιν Αἰάκιον, τὴν Δόνναν Λιβίαν Γαλεατίνην, τὴν ὁποίαν ἐκάλουν εἰσέτι *ὡραίαν τῆς Κορσικῆς*.

(Ἀργοστόλιον)

ΓΕΡΑΣ. Χ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Ἡ Βασίλισσα Βιλελμίνη

Μία ἀπὸ τὰς ἐργατικωτέρας γυναῖκας τοῦ κόσμου εἶνε ἡ βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας Βιλελμίνη. Ἐξυπνᾷ πρωΐ, προγευματίζει εἰς τὰς 7 μὲ τὴν μητέρα της, τὴν βασίλισσαν Ἔμμα καὶ ἔπειτα ἀποσύρεται εἰς τὰ γραφεῖα της ὅπου μετὰ μεγίστης εὐσυνειδησίας ἐπιβλέπει τὰ ἔγγραφα τὰ διαβάζει προσεκτικῶς, ἐξετάζει ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ τότε μόνον τὰ ὑπογράφει.

Ἡ Πάττη καὶ ἡ σφήγκα

Μία βραδειὰ ἐδίδετο χάριν φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ κονσέρτο εἰς τὸ ὁποῖον προσεφέρθη νὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ κ. Πάττη. Θὰ ἐτραγουδοῦσεν εἰς ἕνα ντουέτο μὲ τὸν κ. Σάντλεϋ. Εἶχον ἤδη ἀρχίσει νὰ ψάλλουν ὅταν αἴφνης ὁ βαρύτονος ξεσπᾷ στὰ γέλοια καὶ ἀφίνει τὴν σκηνήν. Ἡ σύντροφός του προσεπάθει νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ ἀπεσύρθη καὶ αὐτή. Ἐρωτηθεῖσα κατόπιν ἡ κ. Πάττη ἀπήντησε: Αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς εὐθυμίας ἦτο μία σφήγκα ποῦ προσπαθοῦσε νὰ μπῇ στὸ στόμα μου. Μᾶς ἔπιασαν τὰ γέλοια καὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσωμεν.

Ο ΜΠΑΡΔΑΝΗΣ Ἡ ΦΙΛΙΠΙΚΟΣ

Ἡ βασιλεία Ἰουστινιανοῦ τοῦ Β'. ὑπῆρξεν ἡ μᾶλλον ταραχώδης, ἡ μᾶλλον περιπετειώδης καὶ ἡ ἐπενεγκοῦσα ἀνεπανορθώτους ζημίας εἰς τὴν βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν. Ἐν τῇ ἀφηγήσει τοῦ βίου τοῦ Μπαρδάνη, θέλει ἀντιληφθῆ τις τῆς καταστάσεως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ Μπαρδάνης, υἱὸς τοῦ Πατρικίου Νικηφόρου, ἐξ Ἀρμενίας, ἐπεδόθη ἐκ νεότητος εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, νοήμων, πολυμαθής, εὔγλωττος, ἔχαιρε τῆς ὑπολήψεως τῶν ἀνωτέρων του καὶ τῆς ἀγάπης τῶν κατωτέρων του. Ἐσπέραν τινά, εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι εἰς ἀετός, περιπλανώμενος, ἐπέκτεινε τὰς πτέρυγάς του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Τὸ ὄνειρον τοῦτο, ὑπέλαβεν ἀμέσως ὡς προάγγελμα μεγάλης μελλούσης τύχης καὶ ἔσπευσε νὰ συμβουλευθῇ ἀσκητήν τινά, μονοθελήτην, ἔχοντα φήμην διασήμου ὀνειροκρίτου, ὅστις τῷ εἶπεν : «Ἀναμβισβήτητον προγνωστικόν! Ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ ἐπιφυλάττων σοι τὴν αὐτοκρατορίαν, ὑποβάλλει ἕνα ὅρον, ἀπαιτεῖ νὰ κάμῃς χρῆσιν τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίαν πρὸς ἀνύψωσιν τῆς ἐκκλησίας του. ἥτις στενάζει ὑπὸ τὴν δουλείαν. Ὁρκίσου ἀμέσως ἐδῶ ὅτι ἅμα γίνῃς αὐτοκράτωρ, θὰ ἀκυρώσῃς διὰ διατάγματος πᾶν ὅ,τι ἀπεφασίσθη ἐν τῇ ὀχλαγωγικῇ ἐκείνῃ συνόδῳ, ἣν οἱ ἀντίθετοί μας καλοῦσιν ἑκτην γενικὴν σύνοδον, καὶ ἥτις ἦτο ἁπλῆ αἱρετικὴ ραδιουργία.

Ὁ Μπαρδάνης, ἀδιάφορος εἰς τὰς θρησκευτικὰς διαιρέσεις, ὡρκίσθη πᾶν ὅ,τι ἀπῄτει ὁ ἀσκητής, ἀλλ' ἡ χαρὰ καὶ ἡ φιλοδοξία του δὲν ἠδυνήθησαν ἐπὶ πολὺ νὰ κρατήσωσι τὸ μυστικόν· ἷτὸ ἐνεπιστεύθη εἰς φίλον του τινά, ὁ ὁποῖος ἐπ' ἐλπίδι ἀμοιβῆς τὸ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν τότε κατέχοντα τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, Τιβέριον τὸν Β'. Ὁ Τιβέριος, περιωρίσθη νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν του, νὰ μαστιγωθῇ, νὰ ξυρίσουν τὴν κεφαλήν του ὡς τρελλὸν καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν σιδηροδέσμιον εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, ὅπου διέμεινε μέχρι τῆς νέας ἐγκαταστάσεως τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν πατέρων του.

Ὁ Ἰουστινιανός, θέλων νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὰς προβολὰς τὰς ὁποίας ὑπέστη εἰς τὴν Χερσῶνα (Κριμαία), κατὰ τὴν ἐκεῖ ἐξορίαν του, συνεκέντρωσεν ἰσχυρὸν στόλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεβίβασε πολυάριθμον στρατὸν τοῦ ὁποίου τὴν διοίκησιν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν στρατηγόν, τὸν Πατρίκιον Στέφανον, καὶ εἰς τὸν Ἠλία τὸν ὑπασπιστήν του, μέλλοντα διοικητὴν τῆς Χερσῶνος. Ἀπέστειλε δὲ συνάμα καὶ τὸν Μπαρδάνην εἰς τὰς ἐκεῖ φυλακάς.

Δὲν εἶνε τοῦ προκειμένου νὰ ἐξιστορήσω τὰς ὠμότητας, ἃς διέπραξεν ἐπὶ τῆς Χερσῶνος ὁ στρατηγὸς τῆς ἐκστρατείας ταύτης, οὔτε τὴν οἰκτρὰν τύχην αὐτοῦ τε καὶ τοῦ στρατοῦ του.

Οἱ διασωθέντες εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ δάση, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Χερσῶνα, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Στεφάνου, ἠλευθέρωσαν τὸν Μπαρδάνη, ἐπανεστάτησαν καὶ ἠνάγκασαν τὸν Ἠλία νὰ συμπράξῃ μὲ τοὺς ἐπαναστάτας. Ἀρνηθέντος δὲ τούτου νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα, ἀνεκήρυξαν αὐτοκράτορα τὸν Μπαρδάνη, ὃν ἐκάλεσαν Φιλιππικόν.

Ὁ Ἰουστινιανός, μαθὼν ταῦτα κατήρτισε νέον στόλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεβίβασε στρατὸν καὶ διάφορα καταστρεπτικὰ μηχανήματα, ἀναθέσας τὴν διοίκησιν τῶν δυνάμεων τούτων εἰς τὸν Πατρίκιον Μαῦρον, μὲ διαταγὴν νὰ μὴν ἀφήσῃ ἐπὶ τῆς Χερσῶνος, λίθον ἐπὶ λίθου, οὔτε ἕνα κάτοικον ζῶντα.

Ὁ Μαῦρος μετὰ διαφόρων περιπετειῶν ἡττήθη καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ, ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Χερσῶνα καὶ ἡνώθη μὲ τοὺς Χερσωνίτας. Τὴν νίκην ταύτην ὤφειλεν ὁ Φιλιππικος εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ Σάχη τῶν Χαζάρων, τὴν ὁποίαν ἐξηγόρασε δι' ἑνὸς χρυσοῦ νομίσματος εἰς ἕκαστον στρατιώτην.

Ὁ Ἰουστινιανός, ἀνήσυχος διὰ τὴν τύχην τοῦ στόλου του, συνεκέντρωσε τοὺς μείναντας στρατιώτας καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν Βουλγάρων, οἵτινες τῷ ἔπεμψαν, τρεῖς χιλιάδας ἀνδρῶν, διῆλθε τὸ στενὸν καὶ προσωρμίσθη εἰς τινα λιμένα, μεταξὺ Καλχιδονίας καὶ Νικομηδίας. Μετὰ τινος ἀποσπάσματος, ἐπροχώρησε μέχρι Σινώπης, ὅθεν εἶδε τὸν στόλον του, πλέοντα πρὸς τὸν Βόσπορον· ἔπεμψεν ἐν μικρὸν πλοιάριον καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ Μπαρδάνης, ἀναγορευθεὶς αὐτοκράτωρ, ἔβαινε νὰ καταλάβῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Ἰουστινιανός, μ'ὅλας τὰς προσπαθείας του, δὲν ἠδυνήθη νὰ προλάβῃ τὴν καταστροφήν του. Ὁ Μπαρδάνης εἰσελθὼν ἀνεμωτεὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐφρόντισεν ἐκ τῶν πρώτων νὰ ἀπαλλαχθῇ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του Τιβερίου, ὅπως καὶ τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὀργάνου Βασβακούρου.

Ὁ φόνος τοῦ Τιβερίου, παρουσιάζει περιστάσεις τινὰς περιέργους. Ὁ Μαῦρος καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Στρουθὸς, εἶχον διαταχθῇ νὰ φωνεύσωσι τὸν Τιβέριον, παῖδα ἑξαετῆ, ὅστις εἶχε καταφύγῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας τῶν Βλακερνῶν. Ἐκεῖ εὗρον τὸν ἡγεμονίσκον ἐναγκαλίζοντα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν στήλην τοῦ ἱεροῦ βήματος, καὶ διὰ τῆς ἄλλης κρατοῦντα τὸ ξύλον τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ ἔχοντα πρὸς ἀσφαλεστέραν ἀσυλίαν, διάφορα ἱερὰ λείψανα κρεμασμένα εἰς τὸν λαιμόν του· ἡ μάμμη του Ἀναστασία, ἱσταμένη παρὰ τῇ θυρᾳ, ἔπεσε καὶ ἐνηγκαλίσθη τοὺς πόδας τοῦ Μαύρου καὶ βρέχουσα αὐτοὺς μὲ τὰ δάκρυά της, ἐπεκαλεῖτο τὸ ἔλεος του ὑπὲρ τοῦ ἀθώου ἐκείνου παιδός. Ὁ Ἰωάννης ὅμως εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸ ἱερὸν ἐξ οὗ ἀπέσπασε τὸν Τιβέριον, τοῦ ἀφῄρεσε τὸ τίμιον ξύλον, τὸ ὁποῖον ἐπέδεσεν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Τραπέζης καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα τὰ ὁποῖα περιεβλήθη αὐτὸς, σύρας τὸν παῖδα ἔξω, τὸν ἔσφαξεν ἐπὶ τῆς κλίμακος τοῦ ναοῦ καὶ μετέφερε τὸ σῶμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ὅπου τὸ ἐνεταφίασε.

Ὁ Ἠλίας εἶχεν ἀναλάβῃ τὸν φόνον τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνήθροισε στρατόν μὲ τὸν ὁποῖον ὤδευσε κατὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐστρατοπεδευμένου εἰς τὴν Δαματρίσκην καὶ ἅμα ἐπλησίασε, ἐφώναξε : «Συνάδελοι, δὲν ἔρχομαι νὰ σᾶς πολεμήσω, ἀλλὰ νὰ σᾶς φέρω τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἀποχωρισθῆτε, τοῦ ἀπαιχθοῦς τέρατος, τοῦ δειψῶντος τοῦ αἵματός σας καὶ τοῦ ἰδικοῦ μας, τοῦ ὠμώσαντος νὰ ἐξαφανίσῃ καὶ τὸν τελευταῖον Ρωμαῖον. Ὁ αὐτοκράτωρ. σᾶς ὑπόσχεται ἀσφάλειαν καὶ ἀμοιβὴν, σεῖς δὲ Βούλγαροι, τοὺς ὁποίους ἐπλήρωσε προσβάλλων ὑμᾶς ἐναντίον τῶν συνθηκῶν, ἐγκαταλείψατε αὐτὸν τὸν ἀχάριστον καὶ ἄτιμον· ὁ Φιλιππικος ὁ κύριός μας καὶ ἀπὸ σήμερον σύμμαχός σας, σᾶς ἀφίνει τὴν δίοδον τῆς χώρας του ἐλευθέραν, παντοῦ θὰ εὕρετε φίλους, λάβετε τὸν λόγον καὶ τὴν ἐγγύησιν τοῦ αὐτοκράτορος». Ὁ Ἰουστινιανὸς βλέπων ἤδη τοὺς στρατιώτας του προθύμους νὰ ἑνωθῶσι μὲ τὸν ἐχθρικὸν στρατὸν προσεπάθησε νὰ διαφύγῃ, ἀλλ' ὁ Ἠλίας τὸν προέλαβε, τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τὴν κόμην, τὸν ἀπεκεφάλισε, ἔπεμψεν ἀμέσως τὴν κεφαλήν του εἰς τὸν Φιλιππικον ἐν Κων)πόλει, τὴν ὁποίαν περιέφεραν μέχρι Ρώμης, ὡς ἀγγελίαν τῆς νέας δυναστείας.

Ὁ Φιλιππικος μείνας ἥσυχος κύριος τοῦ θρόνου τῆς Κων)πόλεως, δὲν ἐσοφρωνίσθη ἐκ τῶν παραδειγμάτων τῶν προκατόχων του, οὔτε τῶν ἰδικῶν του δυστυχημάτων, ἀλλὰ παρενέβη εἰς τὰς θρησκευτικὰς διενέξεις, αἵτινες κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐμάστιζον τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν κοινωνίαν, ὑπεστήριξε τὴν αἵρεσιν τῶν μονοθελητῶν, τὴν ὁποίαν Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνιάτης, εἶχε πατάξει καὶ ἀποκηρύξει, πιστὸς δὲ εἰς τὸν ὅρκον του πρὸς τὸν ἀσκητὴν τὸν ψευδοπροφήτην, ἐξεδίωξεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τὸν Κῦρον τὸν Πατριάρχην καὶ διὰ πιέσεων, διὰ ψευδῶν συνόδων κατώρθωσε νὰ ὑπερισχύσῃ πανταχοῦ ἐν Ἀνατολῇ, ἡ αἵρεσις τῶν μονοθελητῶν· μόνον ἐν τῇ δύσει δὲν ἠδυνήθη μ' ὅλας τὰς προσπαθείας του νὰ κλονίσῃ τὴν πίστιν τῶν κατοίκων.

Ἐν τοσούτῳ ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων, λαβὼν ἀφορμὴν, ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐξέδραμεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς αὐτοκρατορίας, πυρπολῶν καὶ λεηλατῶν τὰς χώρας, ἔφθασε δὲ μέχρι τοῦ Κερατείου κόλπου καὶ ἐπυρπόλησε τὰ προάστεια. Τότε μόνον οἱ αὐτοκρατορικοὶ ἔλαβον γνῶσιν τῆς πορείας του. Οἱ Βούλγαροι διεσπάρησαν καθ' ὅλην τὴν Θρᾴκην, τὴν ὁποίαν ἐδύωσαν καὶ ἐπέστρεψαν πέραν τοῦ Δουνάβεως φορτωμένοι πλουσίων λαφύρων καὶ σύροντες μέγα πλῆθος αἰχμαλώτων.

Ὁ Φιλιππικος ἀναίσθητος εἰς τὰ δυστυχήματα ταῦτα τοῦ κράτους του καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Σαρακινῶν κατάκτησιν τῆς Ἀντιοχείας τῆς Πασιδίας, ἐβυθίσθη ἐν τῷ ἀνακτόρῳ του εἰς ὅλας τὰς ἀκολασίας τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς διαφθορᾶς, κατεσπατάλησεν ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν τοὺς ὑπὸ τῶν προκατόχων του συσσωρευθέντας θησαυροὺς καὶ κατέστη ὑπὸ τῆς μέθης καὶ τῶν πιέσεων τῶν ὑπηκόων του, μισητὸς εἰς ὅλους.

Ὁ Πατρίκιος Γεώργιος Μπουράφας στρατηγὸς, διαμένων ἐν Θρᾴκῃ μετὰ τοῦ στρατοῦ του, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐπαρχιῶν, ἐκ τῶν ἐκδρομῶν τῶν Βουλγάρων, συνώμοσε μετὰ τοῦ Πατρικίου Θεοδώρου Μυακίου καὶ ἀπεφάσισαν τὸν θάνατον τοῦ Φιλιππικου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀπέστειλαν εἰς Κων)πολιν, ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν, τὸν Ῥοῦφον, ἄνδρα τολμηρὸν καὶ δραστήριον, μὲ διαταγὴν νὰ δράξῃ τῆς πρώτης τυχούσης εὐκαιρίας καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασίν των.

Ὁ Ροῦφος μετέβη εἰς Κων)πολιν, μέ τινας στρατιώτας, περιμένων στιγμὴν κατάλληλον. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 713, ὁ Φιλιππικος ἑώρταζε τὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς του, δι' ἀγώνων ἐν τῷ σταδίῳ, ἀφοῦ διῆλθε τῆς πόλεως προπορευόμενος μεγάλης ἐφίππου συνοδείας μετ' ἀπείρων μουσικῶν ὀργάνων, μετέβη εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Ζευξίππου, ὅπου ἐλούσθη καὶ κατόπιν κατέληξεν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐπιδοθεὶς εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὴν οἰνοποσίαν. Εἰς τοιαύτην δὲ κατάστασιν εἶχον περιέλθῃ πάντες, ἐκ τῆς καταχρήσεως τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, ὥστε εἶχον πέσει ἀναίσθητοι, ὅτε ὁ Ροῦφος ἔδραξε τῆς περιστάσεως νὰ ἐπέλθῃ ἀπαρατήρητος εἰς τὸ ἀνάκτορον, νὰ τυλίξῃ τὸν Μπαρδάνην ἐντὸς ἐφαπλώματος, νὰ φορτωθῇ καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸ ἱπποδρόμιον ὅπου ἐξώριξε τοὺς ὀφθαλμούς του. Τοιαύτη ἡ οἰκτρὰ τύχη τοῦ Φιλιππικου, μετὰ δέκα ὀκτὼ μηνῶν βασιλείαν.

Γ. δε Λαστὲκ

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΑ Α.Ο.Δ.Ο.

Τὸ μέλι νὰ τὸ ἔχετε σὲ σκοτεινὸ μέρος. Ἂν τὸ ἀφίνετε ἐκτεθειμένον εἰς τὸ φῶς θὰ ζαχαριάσῃ γρήγορα.

Ἀγοράζετε τὰ σαπούνια σας καὶ τὰ κεριὰ κάμποσον χρόνον πρὶν νὰ τὰ χρειασθῆτε. Διότι φθείρονται ὀλιγώτερον ὅσον περισσότερον μείνουν.

Ἂν ρίψετε πιπέρι τῆς Καϋέννης εἰς μυρμηγκοφωλιὰ, ἀμέσως ὅλα τὰ μυρμήγκια βγαίνουν ἔξω. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα θὰ ἔχετε, ἂν ρίψετε τέτοιο πιπέρι εἰς τρύπα ποντικῶν.

Ὅταν λερωθῇ ἀπὸ σκόνη τὸ καπέλλο τρίψετέ το μὲ φανέλλα βουτηγμένην εἰς βενζίνην. Καὶ ἔπειτα ἀφίσετέ το νὰ στεγνώσῃ διὰ νὰ φύγῃ ἡ μυρωδιά.

Τὸ γάλα εἶνε αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τροφή. Περιέχει ὅλα τὰ ἀπαραίτητα πρὸς διατροφὴν τοῦ σώματος. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ἁπλοῦν ποτόν, πινόμενον μετὰ τὴν τροφὴν, ἀλλὰ τροφὴ αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Πολλοὶ ποῦ δὲν μποροῦν νὰ πίνουν γάλα, διότι τὸ πίνουν εἰς τὰ φαΐ ὡς ἂν ἦτο νερὸ, θὰ εὕρισκον ὅτι δὲν εἶνε καθόλου δυσάρεστον ἂν τὸ πέρνουν ὡς τροφή.

ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ

Ὀμελέτα ἀπὸ ψάρι πολὺ νόστιμη γίνεται ὡς ἑξῆς: Κόπτομεν ὀλίγα ψαχνὰ ψαριοῦ ἄσπρα καὶ τὰ βάζομεν εἰς μίαν λεκάνην. Σπάνομεν ἐπίσης 8 αὐγά, τὰ κτυποῦμεν καλὰ προσθέτοντες ἅλας καὶ πιπέρι. Κατόπιν ἀνακατώνομεν τὸ ψάρι καὶ χύνομεν τὸ ὅλον εἰς τὸ τηγάνι. Ἀφοῦ ψηθῇ ἡ ὀμελέτα καλὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τὴν στρέφομεν ἐπιτηδείως καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο διὰ νὰ ψηθῇ καὶ μετὰ ταῦτα τὴν σερβίρομεν.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ὑπὸ **ΙΩ. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ**

Εἰδατέ ποτε ἀπὸ τοῦ μέσου λαμπρᾶς καὶ μοσχοβόλου ἀνθοδέσμης προκύπτουσαν κεφαλὴν ὄφεως, συστρεφομένην, διαχέουσαν τὴν φρίκην διὰ τοῦ ἀπαισίου συρίγματος, τὸ ρίγος διὰ τῶν βλοσυρῶν ὀφθαλμῶν της ;

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄφεως εἶνε ὁ Σερὶφ ἀγᾶς μαινόμενος, βλασφημῶν, κραυγάζων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κονακίου τῆς μαγικῆς του ἐξοχῆς, ἧς τὰ θαλερώτερα ρόδα δὲν ἠδύναντο νὰ συναγωνισθῶσιν ἐπὶ κάλλει καὶ χάριτι πρὸς τὰ πέντε οὐρί, ἅτινα περιδεῆ καὶ τρέμοντα ἵσταντο πέριξ αὐτοῦ.

—Θέλω νὰ μοῦ πῆτε ποιὰ ἦτανε καὶ δὲν μὲ μέλλει. Θέλω νὰ μοῦ τὰ μαρτυρήσετε γιατὶ ἀλληῶς ὅλαις θὰ σᾶς σφάξω, ἀκούετε ;

Καὶ βρυχηθμὸς ἄγριος ἐπηκολούθησε τοὺς ἀγρίους του λόγους.

Ἀλλ' αἱ πέντε χανούμισσαι ἐσίγων, καὶ μόλις ἐτόλμων νὰ ὑψώσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἀγᾶν. Ἔπειτα ἐξηκόντιζον ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην ὕποπτα βλέμματα, ἀλλὰ ματαίως. Ποίαν νὰ ὑποπτεύσωσι; Μὴ δὲν ἐγνωρίζοντο ἀπὸ τόσου καιροῦ;

— Καμμιὰ δὲ μοῦ δίδει ἀπόκρισι; ἐξερράγη λέγουσα καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ ἀγᾶ. Ὅλαις ἐβαλθήκετε νὰ μὲ σκάσετε ἀπὸ τὸ θυμό; Κακομοίρες, κακομοίρες φείδι ποῦ θὰ σᾶς φάῃ!

Αἴφνης δὲ μεταβάλλων τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ ἠπιώτερον, καὶ χαμηλόνων τὴν φωνήν:

— Ἔλα, πές μου ἐσύ, Ζεϊνέπ, τί ξέρεις;

Ἡ Ζεϊνὲπ ἐτήρησε σιγήν.

— Πές μου, μάτια μου...

— Δὲν ξέρω τίποτε, πασᾶ μου, ἀπεκρίθη αὕτη διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ἀμ' ἐσύ, Γκιούλ;

— Μήτ' ἐγώ, ἀφέντη μου.

— Ἀμ' ἐσύ, ἐσύ, ἐσύ; ἠρώτησε τὰς λοιπὰς ἀπονείνων πρὸς ἑκάστην ἥμερον, ἀλλὰ πλῆρες ὑποκρισίας βλέμμα.

Καὶ τούτων ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξεν ἡ αὐτή.

Τότε ἡ ἐπὶ στιγμὴν συγκρατηθεῖσα ὀργὴ τοῦ Σερὶφ ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Δι' ἑνὸς λακτίσματος ἀνέτρεψεν τὴν πρὸ αὐτοῦ μικρὰν τράπεζαν ἐφ' ἧς εἰς πολύτιμος ναργιλὲς καταπεσὼν συνετρίβη εἰς τρία τεμάχια.

— Αἴ, σκύλλαις ; ἐβρυχήθη· σκύλλαις, ποῦ τρῶτε χαράμι τὸ ψωμί μου, θὰ σᾶς δείξω ἐγὼ ἂν λέτε ἢ ἂν δὲν λέτε !

Καὶ δι' ἑνὸς πηδήματος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ ἰδιαίτερόν του δωμάτιον.

Ἤδη ὁλοφυρμοὶ ἀκούονται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χαρεμίου. Ὁ τρόμος, ἡ ἀγωνία διπλασιάζεται. Ἅπασαι ἔχουσι τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένους καὶ νομίζουσιν ὅτι βλέπουσιν ἤδη εἰσερχόμενον, μὲ τὸ γιαταγάνιον γυμνὸν εἰς τὴν δεξιὰν, τὸν ἄγριον, τὸν κακὸν, τὸν παράφορον δεσπότην των.

Τὰ παράθυρα κλείονται δι' εὐθράστου ἐκ λεπτοτάτου ξύλου δικτυωτοῦ, ἀλλὰ ποία χανούμισσα θὰ ἐτολμα ποτὲ νὰ τὰ διαρρήξῃ καὶ νὰ πηδήσῃ ἔξω τοῦ γυναικωνίτου ; Ἄλλως τε, μὴ ἦσαν ἔνοχοι ; Μὴ παρεβίασαν τὴν πρὸς τὸν αὐθέντην πίστιν των ; μὴ ἐδέχθησαν ἄλλον, ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐν τῷ χαρεμίῳ ; Τίποτε ἐξ ὅλων τούτων. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ μᾶλλον ἀσημάντου τῶν πραγμάτων.

Ἁπλούστατα εὑρέθησαν χαμαὶ, εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης, θρύμματα κελύφους ἐρυθροῦ ὠοῦ. Οὐδὲν πλέον. Ἀλλὰ τὰ εἶδεν ὁ ἀγᾶς καὶ ἐξεμάνη. Τὰ εἶδε καὶ ὑπώπτευσε τὰς γυναῖκάς του. Ὑπώπτευσεν ὅτι ὑπῆρχέ τις μεταξὺ αὐτῶν μὴ πιστεύουσα ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔτι χεῖρον· λατρεύουσα τὸν Χριστὸν τῶν ἀπίστων.

* * *

Καὶ ἦτο πράγματι μία τούτων κρυφὴ Χριστιανή· μία ἡ μᾶλλον εὐνοουμένη καὶ ἡ ὡραιοτέρα τῶν γυναικῶν τοῦ Σερίφ. Καὶ ἔκρυπτεν αὕτη ἐκ γενετῆς ἐν τῇ καρδίᾳ της τὴν πίστιν πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὅπως τὴν εἶχον κρύψει καὶ διαφυλάξει ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ της κατὰ τοὺς θλιβεροὺς ἐκείνους τῆς τουρκοκρατίας χρόνους...

Πόσον καλὴ καὶ ὡραία καὶ γλυκεῖα ἦτο

ἡ Ζεινέπ! Ὁ φθόνος καὶ ἡ ζηλοτυπία εἶχον ἀφοπλισθῆ πρὸ αὐτῆς, καίτοι ἐπὶ δεκάδα ἐτῶν μόνη ἐκ τῶν πέντε γυναικῶν τοῦ Σερὶφ ἦτο ἡ κυρία τῆς καρδίας του. Ἡ παροιμοιώδης ἀγριότης του καὶ ἡ ἀσπλαγχνία τοῦ ἀγᾶ πρὸ τοῦ γαλανοῦ της βλέμματος μόνον ἐπραΰνετο, καὶ εἰς καλοκαγαθίαν ἔτυχε πολλάκις νὰ μεταβληθῆ.

Ἤδη ὅμως τῆς Ζεϊνὲπ ἡ καρδία πάλλει πλειότερον τῶν ἄλλων, οἱ γόοι της εἶναι θλιβερώτεροι. Ἔβλεπεν ἑαυτὴν ἔνοχον, ἀπολεσθεῖσαν. Δὲν ἠσθάνετο τὴν δύναμιν ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς ὀργῆς τοῦ Σερὶφ, ἤδη μάλιστα, ὅτε τόσον τὴν ἐκορύφωσαν αἱ ἐπανειλημμέναι ἀρνήσεις της. Ὁ ἀλαβάστρινος βραχίων της δὲν θὰ εἶχε τὴν ἰσχὺν νὰ καταβιβάσῃ τὴν ἔνοπλον χεῖρά του, καὶ μάλιστα ἂν ὡμολόγει τὴν ἀλήθειαν, ἂν ὑπεδείκνυεν ἑαυτὴν ὡς μόνην ἔνοχον. Ἀλλ' ἐπίσης θὰ ἠνείχετο νὰ πάθωσιν αἱ ἄλλαι, ἢ καὶ μία μόνη τὸ ἐλάχιστον χάριν αὐτῆς; Τί ἔπταιον αἱ πτωχαί φίλαι της ἂν αὐτὴ ἐστάθη ἀπρόσεκτος καὶ ἄφηκε νὰ τῇ διαφύγῃ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο τεκμήριον τοῦ μεγάλου μυστικοῦ της;

Ἐπὶ δέκα ἔτη ὁλόκληρα, ἀφ' ὅτου δεκαοκταέτιδα κόρην τὴν ἐνυμφεύθη καὶ τὴν ἔλαβε εἰς τὸ χαρέμιόν του ὁ Σερὶφ, οὐδέποτε μία κἂν λέξις ἢ κίνησις τὴν προέδωκε ἢ ἐγένησε τὴν ἐλαχίστην τῶν ὑπονοιῶν. Καὶ ὅμως ἐπὶ ὅλα τὰ ἔτη ταῦτα οὐδέποτε κατὰ τὸ Πάσχα τῇ ἔλειψε τὸ «κόκκινο αὐγό», ὅπερ ἱεροκρυφίως τῇ ἔπεμπεν ἡ μήτηρ, ὡς χαιρετισμὸν τῆς ἀποκρύφου των πίστεως, ὡς ἀνάμνησιν ἱερὰν, καὶ ἐλπίδα γλυκυτάτην.

Καὶ ἐπέπρωτο ἤδη ἐκ τυχαίας, μηδαμινῆς αἰτίας, τὸ μυστήριόν της ν' ἀποκαλυφθῇ. Ἐπέπρωτο τὰ μικρὰ ἐκεῖνα θρύμματα νὰ γίνωσιν ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς, διότι ἐγνώριζεν αὐτὴ καλῶς τὸν Σερὶφ, τὸν φανατισμόν του κατὰ παντὸς ὁ,τι χριστιανικὸν καὶ τὴν παράφορον ὀργήν του.

Καὶ ἐστέναζε καὶ ἐθρήνει ζωηρότερον τῶν ἄλλων. Μάτην δὲ προσεπάθει ν' ἀναπολήσῃ μάτην προσεκάλει εἰς ἐνθάρρυνσιν τὰ ὅσα τῆς εἶχε διηγηθῆ ἡ μήτηρ της περὶ τῶν μαρτύρων τῆς ἁγίας των πίστεως, καὶ τῆς λαμπραδανταμοιβῆς, ἧς ἀξιοῦνται οὗτοι ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἱκανὴν νὰ ἐγείρῃ τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου...

*
* *

Ὁ ἀγᾶς ἐν τοῦτοις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ.

Ἔστη πρὸ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, τὰς χεῖρας ἐχωνόπισθεν καὶ περιστρέφων στυγνὸν καὶ βλοσυρὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν γυναικῶν του.

Σπάθην ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν κρατῶσιν αἱ χεῖρές του.

— Τώρα θὰ καταλάβω ἂν μ' ἐγελάσετε ἐσεῖς, ἢ μ' ἐγελάσανε αἱ ὑποψίαι μου. Τώρα θὰ καταλάβω ἂν ἤτανε διαβόλου ρίξιμο, ἢ εἶνε καμμιὰ ποῦ μαγαρίζει τὸ κονάκι μου μὲ τὰ κόκκινα αὐγὰ τῶν γκιαούριδων!

Καὶ προχωρήσας δύο βήματα ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἔσυρε τὴν ὄπισθεν τοῦ φορέματος κρυπτομένην χεῖρά του καὶ ἀπεκάλυψε παπαλαιὸν ἀργυροῦν σταυρόν.

Ἂν πᾶσαι δὲν ἦσαν ὠχραὶ ὡς ὁ θάνατος ὁ Σερὶφ θὰ ἠδύνατο ἀμέσως νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἔνοχον. Ἡ Ζεϊνὲπ ὅμως, εἰς τὴν θέαν τοῦ σταυροῦ, μετὰ τὴν πρώτην ταραχὴν, ἠσθάνθη ἑαυτὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγκαρδιουμένην.

Ἔξωθεν, ἐκ τῆς ἀνοικτῆς θύρας εἰσήρχοντο αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου καὶ εἰς τοὺς φλογισμένους ὀφθαλμούς της ἐφαίνοντο θλώμεναι ἐπὶ τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ καὶ σχηματίζουσαι χρυσοῦν περὶ αὐτὸν ἀκτινωτόν.

Προσηλοῦται ἐπ' αὐτοῦ ἀτενὲς τὸ βλέμμα της καὶ μυστηριώδης δύναμις τὴν ἐνισχύει, τὴν ἐγείρει ἐκ τῆς θέσεώς της, διαχέει τὴν παραμυθίαν εἰς τὴν συντετριμμένην της ψυχήν.

Μίαν στιγμὴν ἔτι καὶ ἡ χείρ της θὰ ὑψωθῇ ἵνα ποιήσῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ἀλλ' ὁ ἀγᾶς, προχωρήσας ἔτι βήματά τινα, ἀφῆκε τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῆς πρὸ μικροῦ καταρριφθείσης τραπέζης καὶ διὰ φωνῆς ἀπαισίως ἠχησάσης εἰς τὰ ὦτά της, εἶπε δεικνύων αὐτόν:

— Μία μία θὰ ἔλθῃ νὰ τόνε φτύξῃ.

Καὶ ἐπειδὴ παρῆλθον στιγμαί τινες χωρὶς οὐδεμία νὰ προχωρήσῃ,

— Γκιοὺλ, πρῶτα ἐσύ! διέταξε.

Καὶ ὡσεὶ ἵνα ὑποστηρίξῃ τὴν διαταγήν του, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ζώνης του μικρὸν πιστόλιον.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ πιστολίου ἡ Γκιοὺλ προὐχώρησεν ἓν βῆμα· ἔπειτα μετὰ φόβου προὐχώρησεν ἕτερον. Ὅσον ὅμως γνησία Μουσουλμανὶς καὶ ἂν ἦτο, ἠδύνατο νὰ ὁρκισθῇ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μωάμεθ, ὅτι πλειότερον φόβον τῇ προὐξένει ὁ σταυρὸς ἢ τὸ πιστόλιον.

Φωνὴ τοῦ Σερὶφ, παρεμφερὴς πρὸς γρυλλισμὸν, τὴν ἠνάγκασσε νὰ πλησιάσῃ πλειότερον..... Ἤδη εὑρίσκετο πρὸ τοῦ σταυροῦ..... Ἕκαστον βῆμά της ἦτο πληγὴ μαχαίρας ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ζεϊνέπ. Τὸ τελευταῖον ἦτο κεραυνός.

—Τί στέκεις λοιπόν; Ἠρώτησεν ἀγρίως ὁ ἀγᾶς; Καὶ ἤγειρε τὸ πιστόλιον.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἡ Γκιοὺλ ἴδῃ τὴν κίνησιν ταύτην, ἡ Ζεϊνὲπ ὥρμησεν, ἐτέθη πρὸς αὐτῆς καὶ ἥρπασε τὸν σταυρόν.

— «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου», ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς· καὶ πλησιάσασα τὸν σταυρὸν εἰς τὰ χείλη της κατεφίλησεν αὐτὸν, ἐνῷ τὰ δάκρυά της ἔρρεον κρουνηδόν.

*
* *

Οὐδὲ ἡ Γκιοὺλ, οὐδ' ἄλλη τις θὰ ἐπρόφθανε ν' ἀσπασθῇ τὸν σταυρόν. Τὸ πιστόλιον ἦτο τεταμένον καὶ μία κίνησις ἀπῃτεῖτο ὅπως τῇ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωήν.

Πρὸ τῆς Ζεϊνὲπ ὅμως ὁ Σερὶφ ἔστη ἐπὶ στιγμήν. Ἀνεπόλησεν ἄρά γε τὸ γλυκὺ παρελθὸν, τὸν ἔρωτά της; Ἐσυλλογίσθη τὰ δύο ὡραῖα τέκνα, ἅτινα τῷ ἐχάρισεν; Ἐδίστασε νὰ ξηράνῃ τὴν πηγὴν τῆς τόσης του εὐδαιμονίας;

Τίς οἶδεν! Ὁ δισταγμός του ὅμως διήρκεσε μίαν μόνην στιγμήν.

Ἔπειτα ὁ δάκτυλός του ἔσυρεν εὐσταθῶς τὴν σκανδάλην καὶ πυροβολισμὸς ἀντήχησε διασείσας τὴν αἴθουσαν· μετ' ὀλίγον δὲ ὅτε διελύθη ὁ καπνὸς, ἐφάνη χαμαί, ἐκτάδην κειμένη, ὄχι πλέον ἡ Ζεινὲπ, ἀλλὰ ἡ Φωτεινὴ ἡ βαπτισμένη, θλίβουσα τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗΛΟΝ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΚΑΙ Η ΡΙΜΑ ΤΟΥ ΜΑΝΕΤΤΑ

Ἡ ὁμαλὴ καὶ ἥμερος νῆσος τῆς Μήλου δεικνύει εἰς τὴν ἀριστερὰν τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὸν γραφικόν της λιμένα ἕνα βράχον μονήρη καὶ ὑψηλὸν, τὸ πυκνῶς κατωκημένον Κάστρο.

Ἡ ἔλξις τῶν ἐρειπίων καὶ τῶν παραδόσεων ποσάκις δὲν μ' ἔσυρε πρὸς τὰ κάστρα τῆς πατρίδος μας. Ἐκεῖ ὑψηλὰ παρὰ τὰς σαθρὰς πύλας καὶ ὑπὸ τὰ ἐντειχισμένα οἰκόσημα, μέσα εἰς τὰς στενὰς ὁδοὺς παρὰ τοὺς θόλους καὶ τὰς δεξαμενὰς καὶ τὰ τείχη καὶ τὰς ἐπάλξεις θὰ εὕρῃ κανεὶς πτερυγίζουαν τὴν ἱστορίαν μὲ τοῦ Θρύλου τὰ πτερὰ, θὰ εὕρῃ ἕνα γεροντικὸν λείψανον νὰ τοῦ διηγηθῇ μίαν παλαιὰν οἰκογένειαν φωτιζομένην ἀκόμη ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἀνάμνησιν, ἥτις θὰ ἀνοίξῃ μὲ προσοχὴν τὰ ἔγγραφά της τὰ κλεισμένα καὶ τ' ἀρχαῖα δρύϊνα ἔπιπλα.

Καὶ τὸ Κάστρο τῆς Μήλου ἔχει ἐξ ὅλων τούτων, μαζὺ δὲ καὶ ὁρίζοντα εὐρὺν καὶ ἀπεριγράπτου ἐμορφιᾶς.

Πλεῖστα ἄσματα παλαιὰ ὀφείλω εἰς τὴν εὐφυεστάτην κυρίαν Μ. Ῥώρη, ἐπίσης παραλλαγὴν τοῦ πολυθρυλήτου ἄσματος «τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ» εἰς τὴν ἀξιότιμον κυρίαν Κ. Γαβαλλᾶ.

Γνήσιον Μηλιακὸν ἄσμα εἶνε «ἡ Ῥίμα τοῦ Μανέττα».

Τοῦτο φαίνεται νεώτερον τῆς ἐπαναστάσεως περιγράφει δὲ εἰς στίχους πολλοὺς καὶ ἀτέχνους γεγονὸς συγκινητικὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Γενοβέφας καταλήγει ὅμως τραγικώτερον ἐκείνης.

Ὁ Μανέττας ἦτο «στὴ Μῆλο καπετάνιος ξακουσμένος» καὶ εἶχεν ὡραίαν σύζυγον «ἀπὸ τὸ Κάστρο». Φεῦγον ἀφῆκε ἕνα παπᾶ «ἐπιτροπικόν του». Οὗτος κακοήθης ὢν διέβαλε δι' ἐπιστολῆς τὴν ἠθικὴν σύζυγον τοῦ Μανέττα. Ὁ Μανέττας ἐπιστρέψας φονεύει ἀνεξετάστως «μὲ μιὰ τρομπονιὰ» τὴν προσκληθεῖσαν νὰ τὸν ὑποδεχθῇ σύζυγόν του. Ἀλλὰ κατόπιν μανθάνει τὴν ἀλήθειαν καὶ φονεύεται ἐπὶ τοῦ τάφου της παρὰ τὴν «Ἀλυκὴν» εἰς τὸ βάθος τοῦ λιμένος.

Τὸ ᾆσμα τοῦτο εἶνε πανταχοῦ διαδεδομένον. Καὶ εἰς γάμους ἀκόμη ἀκούεται ἀπαγγελλόμενον, διότι δὲν ᾄδεται ἀλλ' ὡς αἱ παλαιαὶ *Legendes* ἀπαγγέλλεται μετὰ τόνου τινὸς ρυθμικοῦ ὡς τὰ ρετσιτατίβα καὶ μελαγχολικοῦ.

Ἡ Λαογραφία τῆς νήσου Μήλου, καίτοι δὲν ἔχει τύπον ἰδιάζοντα, ὡς ἔγραψεν ὁ εἰδήμων περὶ τὰ τοιαῦτα Ἀντ. Μηλιαράκης, ἐν τούτοις εἶνε πλουσία καὶ ἀνεκμετάλλευτος ὡς εἶνε καὶ τὰ μεταλεῖά της.

Εἰς τὴν γνῶσιν αὐτῆς θὰ συντελέσῃ πολὺ ἡ προθυμία τῶν καλῶν Μηλίων.

Μῆλος **Κωνστ. Β. Γούναρης**

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Μιὰ μέρα ντοῦ καλοκαιριοῦ ποῦταν ὁ ἥλιος γιῶμα,
Γύριζα πίσω στὸ χωριὸ στὸ σπῆτι μου νὰ πάγω.
Ἀπ' τὸ χωράφι ρχόμουνα κι' ἀπὸ τὴν κρύα βρύσι·
Ἐπέρναγα βουνόπλαγα νὰ μὴ μὲ καίει ὁ ἥλιος.
Τοῦ κάκου ἄκουγα φωνὴ καὶ τοῦ τσιτσιφ' ἀντάμα·
Κι' ἐκεῖ π' ἀφριγκαζόμουνα τὸ λάλημα τοῦ κούκου,
Εἶδα μιὰ κόρη λυγερὴ καμαροπερτοῦσα.
Πάϊνε ψωμὶ στὸν πιστικὸ στὰ πρόβατα νὰ δώσῃ.
Κ' ἐκεῖ ποῦ περνοδιάβαινε, πέρδικα πλουμισμένη
Μία φωνὴ ἀγγελικὴ ἀκούστηκε μπροστά μου.
Τ' ἀηδόνια βουβαθήκανε, ἡ πέρδικες σωπήσαν,
Μὸν ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ ἀντίκρ' ἀπ' τὴ ραχοῦλα
Ἀργολαλοῦσε κ' ἔλεγε ἕνα μεγάλον πόνο·
Νεράϊδ' ἀγγελοκάμωτη καὶ ἡλιογεννημένη
Πῶχεις τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι ἀστήθη
Ποῦ λάμπουν σᾶν αὐγερινὸς τὰ δυό σου μαῦρα [μάτια.
Μῶχες μαγέψῃ τὴν καρδιὰ μὲ τὴ γλυκειὰ λαλιά [σου
Ἡ κόρη ὅλα τ' ἄκουσε ἀπόκρισι δὲ δίνει.
Ἐτράβηξε στὰ πρόβατα νὰ δῆ τὸ λαγιαρνή της
Ποῦχε συντρόφ' ἀχώριστο ὅπου καὶ νὰ βρισκώταν.
Κοιμήθηκε στὰ πρόβατα ἀντάμα μὲ τ' ἀρνί της
Κι' ὄντας ἐσκάσ' αὐγερινὸς καὶ πῆγ' ἡ πούλια [γιῶμα
Ἡ κόρη ξάφνω ξύπνησε τὰ μάτια γλυκανοίγει,
Ἀκούετ' φωνὴ μελωδικὴ ἀπ' τὴ γλυκειὰ φλογέρα
Ποῦ τραγουδοῦσ' ὁ πιστικὸς στὴ ράχη ἀποπέρα.
Ἡ κόρ' ἀπὸ τὴ ζήλεια της γλυκὸ τραγοῦδ' ἀρχί- [ζει·
Ἐτραγουδοῦσε κ' ἔλεγε τσ' αὐγούλας τὸ τρα- [γοῦδι
Τώρα ἡ ὥρα ἔρχεται ἡ αὐγὲς κοντὰ ζυγώνουν,
Τὰ χελιδόνια ἡ πέρδικες καὶ οὖλα τὰ πουλάκια
Συχνολαλοῦν καὶ λέγουνε μὲ τὴ γλυκειὰ λαλιά [τους
Ξύπνα λεβέντημ ξύπνησε ξύπνα αὐγερινέ μου
Ξύπνα κ' ἔλα δῶ φίλησε ματάκι ἀγρυπνισμένα
Φίλησε κι' ἄσπρονε λαιμὸ κορμὶ κυπαρισσένιο
Ὁποῦναι σᾶν τὸ κρυὸ νερὸ ποὔρχετ' ἀπὸ τὰ χιό- [νια
Ποὔρχετ' ἀπὸ τὰ κρούσταλα καὶ τὰ βαθειὰ [λαγκάδια.
Ἐκεῖνος ὅλα τ' ἄκουσε πετιέται γειὰ νὰ φύγῃ
Νὰ πᾷ νὰ πέσῃ γλήγορα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Γκόλ- [φος
Νὰν τὴ χορτάσ' ἀπὸ φιλιά κι' ἀπὸ γλυκὸ τρα- [γοῦδι
Νὰν τὴ φιλήσῃ στὴν ἐλιὰ στὰ δυό της μαῦρα [μάτια.
Σᾶν πῆγε καὶ τὴν ηὕρηκε ἀντάμα μὲ τ' ἀρνιά της
Στὸ στόμα τὴν ἐφίλησε στὰ δύο μάγουλά της
Κ' ἐπήγανε στὴ μάνα της νὰ δώσῃ τὴν εὐχή της
Νᾶχουν τὰ πρόβατα μαζὺ καὶ τῆς καρδιές ἀν- [τάμα
Νὰ γείνουν ταῖο: ζηλευτὸ αὐγερινὸς καὶ πούλια
Νὰ παντρευτοῦν νὰ ζήσουνε σᾶν δυὸ περιστεράκια.

Πόρτ-Σουδάν. **Ἀνδρέας Κ. Σκαλτσᾶς.**

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

Οἱ μαῦροι προοδεύουν. Τελευταῖον ἔδωκαν παράστασιν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἡ ὁποία ἔκαμε κρότον. Οἱ μουσικοὶ, οἱ ἠθοποιοὶ καὶ ὅλοι οἱ θεαταὶ ἦσαν μαῦροι. Πρώτη φορὰ παρουσιάσθη τοιοῦτον θέαμα. Ἀπὸ πολλὰς πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπεστάλησαν ἀντιπρόσωποι μαῦροι, αἱ μαῦραι κυρίαι ἦσαν πολυτελέστατα ἐνδεδυμέναι· πολλαὶ μάλιστα ἦσαν... ντεκολτέ!

Ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ ἡ «Κάρμεν». Τὴν τελευταίαν ὅμως στιγμὴν ἡ ἀράπισσα, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ τὴν Κάρμεν ἠσθένησεν. Ἐζήτησαν νὰ εὕρουν μίαν μαύρην ἀοιδὸν, ἀλλὰ κατέστη ἀδύνατον. Προσέτρεξαν τότε εἰς μίαν λευκήν. Τῆς ἔδωκαν ὑπέρογκα ποσὰ ἂν ἐβάφετο μαύρη, ἀλλ' αὕτη ἠρνήθη καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν δεχθοῦν ἔτσι λευκὴν—μόνην αὐτὴν λευκὴν μέσα σὲ τόση μαυρίλα.

XX

Ἡ Ἀμερικὴ τέλος πάντων εἶνε ἡ χώρα μῶν θαυμάτων.

Ἀκούσατε: Ἕνας Ἰταλὸς ἐμνηστεύθη ἐκεῖ μίαν Ἀμερικανίδα. Κατόπιν ὅμως ἡ μὶς τὸν ἔδιωξεν ἄνευ λόγου, ἀρνηθεῖσα γάμον. Ὁ δυστυχὴς μνηστὴρ ἀνεφέρθη εἰς τὸ δικαστήριον καὶ τοῦτο τοῦ ἐπεδίκασε 12,000 φράγκα ἀποζημίωσιν.

Εἰς τὸν καταστρωθέντα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λογαριασμὸν 3.000 φράγκα ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀπολεσθέντος χρόνου νὰ κάνῃ κόρτε: 400 ὧραι πρὸς 7 1)2 φράγκα τὴν ὥραν.

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡμέραν τινὰ ἐνώπιον τοῦ Ρουσσὼ ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ρουὲν προσπαθῶν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι οἱ βασιλεῖς εἶνε ἀνώτεροι τῶν κοινῶν θνητῶν εἶπε:

— Οἱ Βασιλεῖς εἶνε οἱ Θεοὶ τῆς γῆς.

—Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Ρουσὼ ἐὰν ὁ Καλιγούλας, ὁ Νέρων ἢ ὁ Δομιτιανὸς ἦσαν Θεοί. Εἶμαι βέβαιος ὅμως ὅτι δὲν ἦσαν ἄνθρωποι.

XX

Ἡμέραν τινὰ ὁ κόμης Λαρσεμὸν μαθὼν, ὅτι εἷς Ἑβραῖος παλαιοπώλης ἠγόρασεν ἐκ πτωχεύσεώς τινος ἕνα ἐσταυρομένον ἐξ ἐλεφαντόδοντος ὡραίας τέχνης, μετέβη καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἀγοράσῃ. Ὁ Ἑβραῖος ἐζήτει ὑπερβολικὸν ποσόν. Ὁ κόμης ὀργισθεὶς τῷ εἶπε:

— Διατὶ ζητεῖς τόσον πολλὰ διὰ τὸ ἀντίγραφον, ἐνῷ ἄλλοτε ἐπώλησες τὸ πρωτότυπον ἀντὶ εὐτελοῦς ἀξίας

XX

Ἡμέραν τινὰ μία γραῖα ἠρώτησε τὸν Μωάμεθ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Παράδεισον.

— Εἰς τὸν Παράδεισον, ἀπήντησεν ὁ Προφήτης, δὲν ὑπάρχουν γραῖαι.

Ἡ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητος. Ὁ Μωάμεθ εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὴν προσέθεσε.

—...διότι γίνονται καὶ πάλιν νέαι πρὶν εἰσέλθουν.

— Εὐλογημένον τὸ ὄνομα κυρίου, ἀνέκραξεν ἡ γραῖα.

XX

Ἡμέραν τινὰ ὁ Φενελὼν ὑπεστήριζεν ὅτι αἱ ὥριμοι τὴν ἡλικίαν γυναῖκες εἶνε αἱ πλέον σταθεραί. Ὅταν τὸν ἠρώτησαν ἐὰν δύναται νὰ τὸ ἀποδείξῃ εἶπε:

— Αἱ γυναῖκες εἶνε εὔστροφοι ὡς οἱ τροχοὶ καὶ δὲν σταματοῦν εἰμὴ ὅταν σκωριάσουν!

XX

Ἡμέραν τινὰ ἔλεγον ἐνώπιον τοῦ κόμητος Μαιντεβίς, γνωστὸν διὰ τὰ χρέη του, ὅτι ὁ πληρώνων τοὺς δανειστάς του πλουτίζει.

— Αὐτὰ, ἀπήντησε, τὰ διαδίδουν οἱ δανειταί.

XX

Ὁ Μαλέρμπ ὁμιλῶν ποτε περὶ τῶν γυναικῶν αἵτινες ψυμιθιοῦνται ἔλεγε:

— Δὲν ἀρέσκομαι εἰς τὰς γυναῖκας αἵτινες εἶνε κατὰ δέκα ἔτη μεγαλείτεραι τοῦ προσώπου των.

XX

Ὁ φιλόσοφος Κράτης κληρονομήσας ποτὲ ἀρκετὴν περιουσίαν, τὴν παρέδωκεν εἰς τοὺς ἄρχοντας τοῦ δήμου μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ τὴν παραδώσουν εἰς τὰ τέκνα του ἐν ᾗ περιπτώσει ἐγκαταλείψωσι τὴν φιλοσοφίαν.

— Καὶ τοῦτο, εἶπε, διότι ἐφ' ὅσον θὰ εἶνε φιλόσοφοι δὲν θὰ ἔχουν ἀνάγκην χρημάτων.

XX

Ὁ Ρενιὰρ μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς δὲν ἔχασε τὸ εὔθυμον πνεῦμά του. Βλέπων δύο φίλους του δικηγόρους ἐλθόντας ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς, ἐστράφη καὶ τοῖς εἶπε,

—Τοποθετηθῆτε ὁ εἷς δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερὰ, διὰ νὰ ἀποθάνω ὡς ὁ Ἰησοῦς μεταξὺ δύο λῃστῶν.

ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ

Κάτοπτρον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

—Ὁ τίμιος ἄνθρωπος εἶνε πάντοτε πρωτόπειρος.

Martial

Υἱὸς πεπροικισμένος δι' εὐθυκρισίας, γυνὴ καλῶς ποδηγετουμένη, λόγος λεχθεὶς μετὰ σκέψεως καὶ πρᾶξις καλῶς σταθμισθεῖσα, εἶνε πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποβῶσι κακὰ, ἀκόμη καὶ μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου.

Hitopadésa.

Ἡ Σοφία τῶν λαῶν. — Σκέπτου πολύ, ὁμίλει ὀλίγον, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον γράφε. (Pensa molto, Parla poco, e scrivi meno).

Τοσκανικὸν ρητόν.

Διὰ τὸν πεινῶντα δὲν ὑπάρχει ἄθλιος ἄρτος.

Ἱσπανικὴ παροιμία.

Ἓν ἱστορικὸν ἀνέκδοτον καθ' ἑκάστην.

— Ὁ σοφὸς Morin τοῦ τάγματος de l'Oratoire, ὅστις δὲν ἔκαμεν ἐπὶ ζωῆς του καμμίαν ἐπίσκεψιν συνείθιζε νὰ λέγῃ:

«Ὅσοι μὲ ἐπισκέπτονται, μοὶ περιποιοῦσι τιμὴν, ὅσοι δὲν μὲ ἐπισκέπτονται μοῦ προξενοῦν εὐχαρίστησιν!

ΝΙΚ...

κ. Η. Π. *Λευκάδα.* Αὐτὰ δὲν γράφονται. Οἱ δύο νέοι δύνανται νὰ ἔλθουν ἐνταῦθα καὶ ἡμεῖς τοὺς ὁδηγοῦμεν. — Διευθύνσεις καὶ πρόσωπα εἶνε ἐκ τῶν ἀπορρήτων τὰ ὁποῖα κάθε ἕλλην πονῶν τὴν πατρίδα του πρέπει νὰ σεβασθῇ.

κ. Α. Σκαλτσᾶν, *Πόρτ Σουδάν.* Ἡ «φλογέρα τοῦ βοσκοῦ» δημοσιεύεται. Ἐντύπωσις ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον μὴ στέλλετε διότι σᾶς ἐπρόλαβεν ὁ κ. Ρουτλάνδος.

Σκολόπακα, *ἐνταῦθα.* Τὸ αἴνιγμα θὰ δημοσιευθῇ ἀλλὰ ἀφοῦ μᾶς σταλῇ ἡ λύσις. Τὸ λαϊκὸν ὄχι διότι ἔχει δημοσιευθῇ ἄλλοτε εἰς τὸ Α. Ο. Δ. Ο. παρόμοιον.

κ. Θεόδ. Ἰ. Μπακογιαννόπουλον, *Λαμίαν.* Τὸ δημοσιεύομεν κατωτέρω.

Σκέψεις ψηφίσαντος κληρωτοῦ

Ἕνα δυὸ στὴ γκαραβάνα
ἕνα δυὸ στὴ γκουραμάνα
ἕνα δυὸ καὶ στὴ γκουζίνα
κ' ἡ δουλειά μας πάει φίνα.

—

Βρῆκα τρόπο νὰ πλουτήσω
καὶ παράδες νὰ γεμίσω
μιὰ πεντάρα θὰ λαμβάνω
καὶ τὰ τυχερὰ ᾽πω πάνω.

—

Τί ἐμπόριαν καὶ τόκους ;
τί Ἀμερικὴ καὶ δρόμους ;
βρὲ φαντάρος οὐρὲ γίνε
κ' ὅσω ζῆς τρῶγε καὶ πῖνε.

κ. Ν. Δ. Π. λ. μ. σ. *Σύρον.* Τὸ σταλὲν δημοσιεύεται. Ἀναμένομεν νὰ γνωρίσωμεν καὶ εὐχαριστήσωμεν τὸν ἀδελφόν σας. Ἐξεπλάγημεν ὀλίγον διὰ τὴν ἀποκάλυψίν ἂν καὶ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσωμεν ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς. — Διατί ὁ ἀδελφός σας ὅλα τὰ ἐναντίον τῶν γυναικῶν δὲν τὰ στέλλει ἀπ' εὐθείας ἀλλὰ τὰ διαβιβάζει δι' ὑμῶν.

Κουκουβῖνον Τὸ «*Κεντρί*» διελθὸν καὶ ξαναδιελθὸν ἐξ..... Εὐβοίας καὶ ἀνεζήτησαν τίποτε δὲν κατόρθωσε καὶ τώρα εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας λυπημένον διὰ τὴν ἀποτυχίαν. Τί συνέβη; Μήπως μαζὶ μὲ τὴν κρίσιν ἐξηφανίσθη καὶ Κριτικός; αὐτὰ τοὐλάχιστον λέγει ὁ ἀτίθασος *Μενελὶκ* ὅστις ἀπεθρασύνθη σὰν ὑπενωματάρχης διευθύνων ἀπόσπασμα καὶ ἔχων τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἰσχυούσης πολιτικῆς.

κ. Σωκρ. Μ. Κιτσόπουλον. *Πλάτανον Ναυπακτίας.*—Πολὺ μακρὰ ἡ περιγραφὴ καὶ κατὰ συνέπειαν μὴ δημοσιεύσιμος.

κ. Σ. Δ. Ψαρρόν. Θὰ τὸ ἴδωμεν.

κ. Σαφφέλ. *Ἐνταῦθα.* Ἀποφεύγετε τὰς φιλοσοφίας καὶ τῆς γγρίνιες μὲ τὸν *Κουκουβίνο.* Αὐτὸς ἀπέθανε πλέον καὶ ἂς τὸν συγχωρέση ὁ Θεὸς ποὺ τὸν ἔχει εἰς τοὺς γαλάζιους οὐρανούς του.

Φιλανθῆ, *Λευκάδα.* Σᾶς γνωρίσαμεν, σᾶς γνωρίσαμεν ἀπὸ τὰ παράπονά σας. Εἶσθε παλαιός μας φίλος καὶ παλαιὸς παραπονιάρης. Ἄδικος ὅμως.

κ. Π. Α. Σεκκᾶκον. *Ἐνταῦθα.* Τὸ Πάσχα τοῦ Παπποῦ ἔχει δημοσιευθῇ καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ Α. Ο. Δ. Ο. — Ἀπὸ τὰ περισσότερα δημοσιεύονται ὅσα ἐγκρίνονται. Τὸ ποίημά σας δημοσιεύομεν κατωτέρω.

Ὁ τρελλὸς Ναύτης

Γλυκοχαράζει, κι' ἕνα καράβι
μὲς τὸ λιμάνι μπαίνει θλιμμένο·
ὁ Καπετάνιος στὴν ἀγκαλιά του
κρατεῖ ἕνα ναύτη ἀρρωστημένο.

—

Τρελάθη ὁ δύστυχος ἀπ' τὴ φουρτούνα
μέσα στῆς θάλασσας τὴν ἄγρια ζάλη,
καὶ δὲν ἀκούει δὲν βλέπει ἄλλο
παρὰ φουρτούνα κι' ἀνεμοζάλη

—

Ὁ Καπετάνιος τοῦ λέει μὲ πόνο
—παιδί μου σήκω νὰ τὸ χωριό σου.
»τ' ἄξιο καράβι σὲ φέρνει πάλι·
»ἔλα παιδί μου στὸ λογικό σου.

—

»Σήκω, τὴ φύσει ζδροσάτ' ἀγέρι
»τήνε δροσίζει στὸ περασμά του
»σήκω καὶ φθάσαμε, νά! τὸ καράβι
»τώρα θὰ ρίξῃ τὴν ἄγκυρά του».

Αὐτὰ τοῦ λέγει ὁ Καπετάνιος,
Μὰ ὁ ναύτης μένει στὴν ἀγκαλιά του
Ἀκούει ἀέρα, βουή, φουρτοῦνα,
Κι' ὅλο μαζεύεται ἐκεῖ κοντά του.

—

Λίγο κι' ἡ ἄγκυρα πέφτει μὲ βρόντο
Ξυπνᾷ, ταράζεται ὁ ναύτης τώρα :
— Ἀχ! Καπετάνιε, πάλι φουρτοῦνα
»Πάλι ἀέρας καὶ μαύρη μπόρα.

—

Μὲ δάκρυα ἀπόκρυφα ὁ Καπετάνιος
τοῦ λέει—παιδί μου, δὲν τὰ θυμᾶται
»Κανεὶς πλειὰ τώρα τὸ περασμένα,
»Δὲς τὸ καράβι μας βαρειὰ κοιμᾶται.

—

»Ἄκου βελάσματα καὶ τὰ κουδούνια
»Ἄκου πῶς παίζει γλυκὰ ἡ φλογέρα·
— Ἀχ! Καπετάνιε, δέσε τὴ σκῶτα
»Σὲ λίγο θἄχουμε πολὺν ἀγέρα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ὄντα οὐδέποτε κοιμώμενα

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ψάρια καὶ ἑρπετὰ καὶ ἔντομα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε κοιμοῦνται. Ὁ κυπρῖνος π. χ. ὁ σολωμὸς, τὸ χρυσόψαρο ποτὲ των δὲν ἐγνώρισαν ὕπνο.

Ἄλλα πάλιν κοιμοῦνται ὀλίγα μόνον λεπτὰ τὸν μῆνα.

Ἀπαγορεύονται οἱ φόνοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰς τὴν Τουρκίαν

Ἡ λογοκρισία ἐν Τουρκίᾳ εἶνε ἀνένδοτος εἰς ἕνα σημεῖον. Ποτὲ δὲν ἐπιτρέπει φόνον εἰς τὰ δράματα. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ διαφθαροῦν οἱ θεαταὶ ἀπὸ τὸ κακὸν παράδειγμα. Διὰ τοῦτο ὅταν τὸ δρᾶμα ἔχει μέσα φόνον, πρέπει ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἐξευρεθῇ ἄλλη λύσις. Ὁ φονευόμενος ἥρως πρέπει νὰ ἐκλείψῃ δι' ἄλλου μέσου: Νὰ ἐξορισθῇ, νὰ φύγῃ μόνος του ἢ νὰ συνδιαλλαγῇ!

Φαντασθῆτε τὸν κακόμοιρον τὸν Σαίξπηρ ποὺ φονεύει, ὅπως εἶπε κάποιος, ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς σκηνῆς ἐκτὸς τοῦ ὑποβολέως, φαντασθῆτε πῶς θὰ παίζεται εἰς τὴν ἠθικὴν χώραν τοῦ Σουλτάνου!

Ὁ γάμος τοῦ Σαρασάτη

Ἕως τώρα ὁ περίφημος βιολιστὴς Σαρασάτη κατώρθωνε ν' ἀκολουθῇ τὴν συμβουλὴν τοῦ διδασκάλου του Ὠμπὲρ νὰ μὴ νυμφευθῇ ποτέ. Εἶχεν ἀντιστῇ εἰς τὰ θέλγητρα τῶν πλουσιωτέρων καὶ ὡραιοτέρων γυναικῶν, ἀλλὰ τώρα μανθάνομεν ὅτι δὲν ἠμπόρεσε πλειὰ ν' ἀντιστῇ καὶ ὑπέκυψεν, εἰς ἡλικίαν 63 ἐτῶν, εἰς τὰ θέλγητρα ὡραιοτάτης Ἀμερικανίδος, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς τὸ Βιαρρίτς. Καὶ ἔτσι ἀπέτισε καὶ ὁ ἔνδοξος Σαρασάτη τὸν νόμον τῆς φύσεως.

Οἱ μεγαλήτεροι γαιοκτήμονες τῆς Εὐρώπης

Ὁ Τσάρος τῆς Ρωσίας καὶ ὁ δοὺξ τῆς Σουθερλάνδης εἶνε οἱ μεγαλήτεροι γαιοκτήμονες τῆς Εὐρώπης. Ὁ δοὺξ ἔχει εἰς τὴν Σκωτίαν γαίας ἐκτάσεως 1,176,343 ἑκταρίων—σχεδὸν δηλ. τὸ $^1/_{16}$ τῆς Σκωτίας!—ἐκτὸς δὲ αὐτῶν ἔχει ἀλλαχοῦ καὶ ἑτέρας αἵτινες καὶ μόναι τοῦ ἀποφέρουν ἐτήσιον εἰσόδημα 70,000 λίρες!

Ἡ οἰκία τοῦ δουκὸς εἰς τὸ Λονδῖνον εἶνε σωστὸ ἀνάκτορο· ἡ μαρμαρίνη του σκάλα εἶνε παγκοσμίου φήμης. Ἐνῷ μέσα αἱ ζωγραφιὲς εἶνε μυθώδους ἀξίας.

Τὰ χειρόγραφα τοῦ Μπγιέρσων

—Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους κακογράφους τοῦ κόσμου εἶνε ὁ μέγας δραματικὸς τῆς Νορβηγίας Μπγιέρσων.

Πρὶν δοθοῦν εἰς τὰ τυπογραφεῖα τὰ ἀντιγράφουν τρεῖς καὶ τέσσερες φορές, ἔχει δὲ τὴν ἰδιοτροπίαν ποτὲ μόνος του ὁ Μπγιέρσων ποτὲ νὰ μὴ κάνῃ μόνος του τὰς διορθώσεις.

Πῶς νὰ ζῇ κανεὶς χωρὶς νὰ τρώῃ.

Ἕνας ἀντίπαλος τοῦ περιφήμου Δούκι ἀνεφάνη ὁ Ἐβελὶν Μπρακιόν. Αὐτὸς θέλει νὰ φθάσῃ τὸ ρεκὸρ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἀπολύτου νηστείας. Πλαγιάζει εἰς ἕνα φέρετρο, σκεπασμένον ἀπὸ χονδρὸν τζάμι, δὲν τρώγει καθόλου, οὔτε πίνει καὶ ἀρκεῖται μόνον ν' ἀναπνέῃ θειοῦχον αἰθέρα τὸν ὁποῖον τοῦ εἰσάγουν διὰ σωλῆνος ἐντὸς τοῦ φερέτρου, Ἔτσι παραμένει ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας ἐν πλήρει ἀκινησίᾳ.

Πρὶν νὰ κλεισθῇ δὲ τὸ φέρετρον λαμβάνει τὰς μεγαλητέρας προφυλάξεις. Νηστεύει ἐπὶ 48 ὥρας, καὶ ἔπειτα μετὰ μεγάλης ἐπιμονῆς καθαρίζει τελείως τὸ στομάχι καὶ τὰ ἔντερά του. Παρετήρησα ὅτι ὅταν εὑρίσκεται εἰς τὸ φέρετρον ἀδυνατίζει 2 χιλιόγραμμα καθ' ἑβδομάδα.

Βάλετε κίτρινα γυαλιά

Φαίνεται ὅτι εὑρέθη ὁ τρόπος τῆς θεραπείας τῶν νευρασθενῶν. Ἐπειδὴ οὗτοι βλέπουν τὸν κόσμον μαῦρον διὰ τοῦτο λογικώτατα ἕνας ἰατρὸς προτείνει εἰς αὐτοὺς νὰ βάλουν κίτρινα γυαλιά, ἔτσι ὁ κόσμος θὰ τοὺς παρουσιασθῇ ὑπὸ εὐθυμοτέραν ὄψιν.

Ἕως τώρα τὰ γυαλιὰ τὰ κίτρινα ἔφερον μόνον οἱ κυνηγοὶ διότι δι' αὐτῶν κατόρθωναν νὰ βλέπουν καὶ νὰ κυνηγοῦν καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τώρα ὅμως ἡ χρῆσις των θὰ γενικευθῇ.

Οὐδὲν ἀλογώτερον διδασκάλων εἰμή... κ.τ.λ.

Μακροβιότης κληρικῶν

Ἂν καὶ ἑώρτασεν ἤδη τὴν ἑκατονταετηρίδα τῶν γενεθλίων του, ἐν τούτοις ὅμως ὁ αἰδεσιμώτατος Θωμᾶς Λὸρδ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ λειτουργῇ στὴν ἐκκλησία. Ὁ γέρων οὗτος κληρικὸς ἐγεννήθη εὐθὺς τὸ ἑπόμενον ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Πὶτ καὶ Φὼξ καὶ ἦτο ἄνδρας τέλειος ὅταν ὁ Γεώργιος ὁ Δ' ἦτο ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου. Εἶνε ἱεροκῆρυξ ἐπὶ 75 ἔτη!

Καὶ ὅμως ὁ αἰδεσιμώτατος Θωμᾶς Λὸρδ ἔχει φοβερὸν ἀντίπαλον τὸν αἰδεσιμώτατον Ριχάρδον Ράϊμερ, Μεθοδιστὴν ἱερέα ἐπὶ ὀγδόντα ἕνα (ἀριθ. 81) ἔτη! καὶ εἶνε τώρα ἡλικίας 103 ἐτῶν.

Ἕνας ἄλλος κληρικὸς, ὁ Πρίχαρδ, ἔκλεισε τὰ 100 ἔτη καὶ μέχρι πρὸ ὀλίγου χρόνου ἦτο περίφημος σπόρτσμαν—ἐψάρευεν, ἐκυνηγοῦσε, ἐπήγαινεν εἰς τὴν σκοποβολήν!

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον λέγουν αἱ στατιστικαὶ οἱ ἱερεῖς εἶνε οἱ μακροβιώτεροι ἄνθρωποι. Γιατί ἀρά γε;

Ἡ περροῦκα τοῦ Ρόκφελλερ

Σπουδαῖος λόγος γίνεται διὰ τὴν... περροῦκαν τοῦ πλουσιοτέρου ἴσως ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, κ. Ρόκφελλερ. Τοῦ τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ κοστίζει 12 λίρες. Αἱ τρίχες εἶνε λεπτότατα σὰν μετάξι καὶ φαίνεται ὅτι ἐκόσμει ἄλλοτε ὡραίαν κεφαλήν. Ἔρευναι ἔγειναν εἰς Γαλλίαν καὶ ἐγνώσθη ὅτι αἱ τρίχες ἀνῆκον εἰς γνωστὴν παρισινὴν καλλονὴν καὶ ὅτι ἡ περροῦκα ἤξιζε τοὐλάχιστον 25 λίρας.

Ὁ Ρόκφελλερ καὶ τὸ γκαρσόν.

Καὶ εἰς ἄλλην ἱστορίαν ἀνεμίχθη τὸ ὄνομα τοῦ Ρόκφελλερ. Ὁ δισεκατομμυριοῦχος οὗτος συνηθίζει νὰ προγευματίζῃ εἰς ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖον δυσανάλογον πρὸς τὰ πλούτη του. Τρώγει συνήθως ροσμπὴφ καὶ πατάτες. Δίδει δὲ εἰς τὸ γκαρσὸν πουρμπουὰρ 10 λεπτά. Προχθὲς ὅμως τοῦ ἠύξησαν τὴν συνήθη μερίδα του κατὰ 10 λεπτ ἀνευ λόγου. Τότε καὶ ὁ Ρόκφελλερ δίδει εἰς τὸ γκαρσὸν μόνον 5 λεπτὰ πουρμπουάρ. Τὸ γκαρσὸν ἐτόλμησε νὰ πῇ εἰς τὸν Ρόκφελλερ :

— Κύριε Ρόκφελλερ ἂν εἶχα ἐγὼ τὰ πλούτη σας δὲν θὰ ἐλυπούμην ἔτσι τί δεκάρα.

Ὁ δισεκατομμυριοῦχος τότε τοῦ ἀπήντησε:

— Παιδί μου ἂν ἐλυπεῖσθε τὴν δεκάρα ὅπως τὴν λυποῦμαι ἐγὼ, δὲν θὰ ἤσθε τώρα γκαρσόνι.

—

— Τί τρέχει παιδί μου.

— (Τὸ παιδὶ παρουσιάζον εἰς τὸν κύριον ἕνα γάτο).

Ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἀμοιβὴν ποῦ ὑπεσχέθητε σὲ ὅποιον σᾶς φέρῃ τὸ καναρίνι σας.

— Μ' αὐτὸς ποῦ μοῦ φέρνετε εἶνε γάτος..

—Ναί. Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸν εἶνε τὸ καναρίνι!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ Α.Ο.Δ.Ο.

Τὸ φάρμακο τῆς γρύπης.

Ἐν ἔτει 1776, οἱ ἰατροὶ τῶν Παρισίων συνέστησαν, ὡς ὠφέλιμον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς γρύπης, ἐξ ἧς πάμπολλοι εἶχον προσβληθῇ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, νὰ μὴ ἐξέρχεται τις νῆστις. Κάποιος ἐφημέριος τῶν παρισινῶν περιχώρων, μαθὼν τὴν συνταγήν, ἐθεώρησε καθῆκόν του νὰ συστήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν χρῆσίν της εἰς τοὺς ἐνορίτας του. Τοῖς εἶπε λοιπὸν τὴν ἑπομένην Κυριακὴν, κατὰ τὸ κήρυγμα, ὅτι ἐθεώρει καλὸν νὰ τοὺς προειδοποιήσῃ νὰ μὴ ἐξέρχωνται τὴν πρωΐαν καὶ ἐκτίθενται εἰς τὸν ἀέρα χωρὶς νὰ λάβουν κἄτι προηγουμένως. Τὴν ἐπιοῦσαν διεπίστωσεν ἐν τῇ κατοικίᾳ του τὴν ἐξαφάνισιν 25 λουδοβικείων.

Ὁ ὑπηρέτης του, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει τὴν πρωΐαν, δὲν ἐφάνη πλέον... Εἰς τὰς πρώτας ἀναζητήσεις δὲν ὑπῆρξε δύσκολον νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κλέπτης τοῦ ποσοῦ. Συλληφθεὶς καὶ ἀνακριθεὶς περὶ τοῦ πράγματος, ὡμολόγησε τὴν πρᾶξιν, ἀλλ' ἐδικαιολογήθη λέγων ὅτι ὑπήκουσεν ἁπλῶς εἰς τὸν κύριόν του καὶ ἐφημέριον, ὅστις κατὰ τὰς διαγορεύσεις τῆς ἰατρικῆς Ἀκαδημίας, εἶχεν ἀπαγορεύσει εἰς τοὺς ἐνορίτας του νὰ ἐξέρχωνται τὸ πρωὶ **χωρὶς νὰ λάβουν κἄτι,** καὶ προσέθηκεν ὅτι δὲν ἔπραξε τοῦτο εἰμὴ ὅπως προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς γρύπης!

Σιβηριανοὶ Ραγιάδες

Τὰ ρωσσικὰ δικαστήρια στέλνουν ὅποιους θέλουν νὰ στιγματίσουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς καταδίκους στὴ Σιβηρία. Καὶ αὐτὴ πάλι ἡ ἀποστολή τους εἰς ἐκεῖνα τὰ ἔρημα ἀνθρώπων μέρη ἔχει βαθμοὺς ποινῆς...

Ὁ ἀποστελλόμενος ὡς κατάδικος Α'. ποινικοῦ βαθμοῦ λαμβάνει τὴν ἄδεια νὰ γράφῃ στὸ σπῆτί του, ἔχει πλήρη τὰ πολιτικά του δικαιώματα καὶ εἶνε κύριος τῆς θελήσεώς του, σὲ μιὰ ὡρισμένην περιφέρειαν τοῦ σπητικοῦ του. Ἐργάζεται καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πουλήσῃ οἱανδήποτε ἰδιοκτησίαν του (Σιβηριανὴ βέβαια) στὸν πρῶτο πλησιέστερο αὐτοκρατορικὸ σταθμό. Αὐτοὶ οἱ κατάδικοι Α'. ποινικοῦ βαθμοῦ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολιτικοὶ κατάδικοι, συγγραφεῖς καὶ ἄνθρωποι μορφωμένοι ποὺ ἐτόλμησαν εἴτε μὲ λόγια εἴτε μὲ πράξεις νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ λαοῦ καὶ κατὰ τῆς ρωσσικῆς ἀπολυταρχίας. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει μὲ δίκαιον νὰ φρικιῶμεν ἅμα θυμηθοῦμε τοὺς καταδίκους τῆς Σιβηρίας εἶνε οἱ ἄλλοι πέντε βαθμοὶ ποινικοῦ νόμου.

Ὅλοι ὅσοι εἶναι ὑπ' αὐτοὺς τοὺς νόμους ἐργάζωνται στὰ χρυσορυχεῖα καὶ δὲν χαίρουν οὔτε τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι πολῖται οὔτε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλοῦνται τὴν προστασίαν τῆς κυβερνήσεως. Ἀτελείωτη ἐργασία, βρωμερὰ τροφὴ καὶ αὐστηροτάτη ἐπιτήρησις κάμουν τὴν ζωὴν τῶν καταδίκων ὡς ἕνα ἀτελείωτο βάσανο.

Ἅμα τοὺς συλλάβουν τοὺς σφυρηλατοῦν κρίκους εἰς τὰ χέρια καὶ ἁλυσίδες εἰς τὰ πόδια.

Αὐτὸ γίνεται διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσουν ἀπὸ φυγήν. Πολλοὶ προσπαθοῦν νὰ ἀνακτήσουν τὴν ἐλευθερίαν τους ἀλλὰ ποῦ ὀλίγοι τὸ κατωρθώνουν, πάγοι, ἁλυσίδες, κακουχίαι καὶ ἠθικὴ κατάπτωσις ἀφ' ἑνός. Ἔφιπποι περιπολίαι ἀδιακόπως ἐπιτηροῦσιν ἀφ' ἑτέρου καὶ ματαιώνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν φυγὴν τῶν δυστυχούντων αὐτῶν καταδίκων.

ΣΟΦΙΑΙ

Ἡ ἀνάγκη ὁδηγεῖ πρὸς τὸ ἐμπόριον, τὸ ἐμπόριον πρὸς τὴν τέρψιν, ἡ τέρψις πρὸς τὴν πολυτέλειαν, ἡ πολυτέλεια πρὸς τὴν παραλυσίαν ἡ παραλυσία πρὸς τὴν πτωχείαν καὶ ἡ πτωχεία ἐπαναφέρει πρὸς τὴν ἀνάγκην.

Γεῦμα πτωχικὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀξίζει περισσότερον περιλάμπρου χοροῦ εἰς τὴν πόλιν.

Τὰ σπλάγχνα μας καὶ ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἡσυχάζουν

ΤΥΠΟΙΣ "ΑΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ"—1371.